

Kỷ Kỳ Phục Kỳ Kỳ

Contents

Kỷ Kỳ Phục Kỳ Kỳ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16
11. Chương 11	18
12. Chương 12	20
13. Chương 13	22
14. Chương 14	23
Error 520 Ray ID: 345ed733924b6e0e • 2017-03-27 02:15:16 UTC	23
Web server is returning an unknown error	23
Browser	24
Cloudflare	24
Host	24
What happened?	24
What can I do?	24
15. Chương 15	24
16. Chương 16	26
17. Chương 17	27
18. Chương 18	28
19. Chương 19	30
20. Chương 20	33
21. Chương 21	35
22. Chương 22	36
23. Chương 23	37
24. Chương 24	39
25. Chương 25	41
26. Chương 26	42
27. Chương 27	44
28. Chương 28	46
Error 520 Ray ID: 345edfd437dc11c5 • 2017-03-27 02:21:10 UTC	46
Web server is returning an unknown error	46
Browser	46
Cloudflare	46

Host	46
What happened?	46
What can I do?	46
29. Chương 29	47
30. Chương 30	49
31. Chương 31	52
32. Chương 32: Phiên Ngoại	55

Kỷ Kỷ Phục Kỷ Kỷ

Giới thiệu

Thể loại: Hiện thực hướng, hiện đại, hõ công, 1×1Edit: Sa NguyênBeta: Bel FranHai con người sống chung trong một c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ky-ky-phuc-ky-ky>

1. Chương 1

Chi tiết tối hôm đó, Giản Minh quả thật nhớ không nổi. Tầm lượng của anh ở mức bình thường, tối đó lại gặp khách hàng quá cứng, uống đến say mềm, về đến nhà chỉ còn biết nghiêng ngả gục xuống sofa.

Bạn cùng phòng của anh là Hạ Tiểu Sơn, là trạch nam, thất nghiệp, mỗi ngày nhốt mình trong phòng uống chút rượu rồi chơi game. Tối đó vừa đánh thắng liên minh tranh bá, uống cũng hơi say, cũng nằm trên sofa mơ mơ màng màng.

Giản Minh trực tiếp bổ nhào vào người hắn, hai người đàn ông nồng mùi rượu quần lấy nhau, nhìn nhau, một lát sau Hạ Tiểu Sơn ngẩng đầu hôn lên môi anh.

Cái gì chứ, Giản Minh mơ hồ nhớ lại, đây không phải là Hạ Tiểu Sơn sao, miệng thật mềm.

Anh cúi đầu hôn lại hắn.

Sáng hôm sau thức dậy, bọn họ ôm nhau ngủ trên giường của Giản Minh, chiếc chăn dính đầy tinh dịch cùng mùi còn bao lấy họ như hai đứa trẻ. Mất rất nhiều sức lực mới thoát khỏi chỗ đó, anh một mình ôm góc chăn, trần trụi tựa vào đầu giường đốt thuốc.

Ngồi nhớ cả buổi, Giản Minh qua màn sương khói lượn lờ hỏi, “Tôi làm cậu?”

Hạ Tiểu Sơn ho sặc một chút, khàn giọng nói, “Không, tôi làm cậu.”

Hai người đều eo mỗi lưng đau, dấu hôn đầy mình, tự mình xốc lên chăn kiểm tra một chút, sau đó đồng thanh chửi, “Phắc!”

Hôm nay là cuối tuần không đi làm, Giản Minh đỡ eo lau sàn, lau bàn, dọn dẹp quần áo giày dép ném đầy đất. Trên bàn trà ngoài phòng khách là một bãi màu trắng nhìn rất mờ ám, khiến cho huyết Thái Dương của anh đập thành thịch.

Thật kịch liệt như chó, bọn họ cuối cùng là làm mấy hiệp đây?

“Hạ Tiểu Sơn cậu thật trâu bò,” Anh nhin không được thở dài, “Bị tôi làm mà còn có thể phản công.”

“Là tôi làm anh trước.” Hạ Tiểu Sơn đang trong WC cố gắng chà drap giường cao giọng nói.

“Mẹ nó cậu có chứng cứ sao? Lấy bằng chứng ra xem?”

“..... Tôi lúc ấy đúng là nên chụp ảnh,” Hạ Tiểu Sơn thở dài, “Uống nhiều, không còn suy nghĩ được gì nữa.”

“Cút mẹ cậu đi, Hạ Tiểu Sơn,” Giản Minh đột nhiên bốc hỏa, “Lần trước bắt quả tang cậu xem GV, cậu không phải đã nói chỉ vì tò mò à, còn nói cậu tuyệt đối là trai thẳng!”

“Vậy còn cậu? Cậu không phải có bạn gái sao? Uống say lại có thể làm với đàn ông? Phóng khoáng quá há?”

Giản Minh cầm cây lau nhà đứng ngay cửa WC, ghen nửa ngày, “..... Tháng trước mới chia tay cô ấy, tôi là song tính luyện.”

Hạ Tiểu Sơn bong bóng đầy tay, nhún vai thẳng thắn, “Lần trước lừa cậu, tôi là gay.”

“.....”

Hai người mắt to mắt nhỏ trừng nhau một lát, đồng lòng cảm khái: Mẹ nó vậy cũng bày đặt giầu!

2. Chương 2

Cửa ai người ấy mở, giường ai người ấy giặt, phòng ai người ấy dọn, drap tanh hôi cũng tự giặt. Ra cửa hút thuốc giải sầu, nhìn gương xem cúc đầu, cúi đầu nhìn cửa nhau, cả hai đều kinh hãi: Ở chung một năm rồi, không biết bạn cùng phòng là gay.

Thất thần đi làm, Giản Minh lấy nhầm một danh sách, đành dùng dấp vẽ vắn vẽ đến máy in lấy tờ khác. Bị một vị nữ đồng nghiệp lớn tuổi thấy, hào sảng hồn nhiên quan tâm, “Tiểu Minh? Eo làm sao vậy?”

Giản Minh giả bộ vỗ xương sống, “Không sao, ngồi lâu quá, có tuổi rồi gân cốt không tốt.”

Nữ đồng nghiệp dùng cặp văn kiện giả bộ vỗ mông anh, “Cậu mà ‘Cao tuổi’?! Vậy tỷ tỷ như tôi sống thế nào?”

“Nào có nào có, ngài năm nay hai mươi, sang năm lại mười tám.” Giản Minh cố gắng giữ mặt không vắn vẽ, miễn cưỡng né tránh. Hiện tại cúc hoa của anh đau muốn chết, vị nữ hiệp này chỉ cần động tay một chút, anh phỏng chừng lập tức gọi 120 cấp cứu cho hậu môn.

Hạ Tiểu Sơn khốn nạn, ngủ giường lão tử, khui zin lão tử, vì đập người lão tử còn trật eo trong WC.

Bất quá Hạ Tiểu Sơn cũng không khá khẩm hơn, lúc ấy hai người trừng nhau thật lâu, Giản Minh dồn khí lực tung một phát Phạt sơn vô ảnh cước, Hạ Tiểu Sơn vội vàng thủ thế Đại Bàng giương cánh tránh đi. Chân đá không trúng, cánh cũng có đau mà bay. Giản Minh lão đảo sải khớp, Hạ Tiểu Sơn té thẳng cẳng mông đập xuống đất, kêu la thảm thiết.

Sau chuyện này hai người một xoa eo một che mông, nằm sấp trên sô pha hơn nửa giờ, cảm thấy ưu thế chiến đấu đều bằng 0, bèn bắt tay giảng hòa.

Hai người đều là người ôn hòa, đều đã trưởng thành, hợp đồng thuê nhà còn tới nửa năm, bây giờ kẻ gian vô số, tìm bạn cùng phòng hợp tính cũng không dễ. Hai người bèn dùng thái độ hảo hữu bàn bạc, cùng quyết định nhanh chóng gác chuyện đêm qua lại, không nói đến nữa.

“Để phòng ngừa, tôi hỏi trước một câu,” Giản Minh nói, “Tôi hôm qua rõ ràng cậu hôn tôi trước, không phải là thăm mền tôi chứ?”

“Tôi là cái thứ dói bụng ăn quàng vậy sao?” Hạ Tiểu Sơn làm như nghe sấm sét giữa trời quang, “Rõ ràng là cậu sà vào lòng tôi trước, hại tôi tưởng cậu là bạn tình.”

“..... Cậu có đem bạn tình về đây à?”

“..... Cậu chắc cũng không đưa bạn gái về đâu ha.”

“..... Các người thừa dịp tôi tăng ca mà làm bậy trên sô pha à?”

“..... Cậu chắc cũng không thừa dịp tôi đi ra ngoài mà làm đâu, lúc tôi về chắc không nghe mùi trên sô pha quá.”

“Mẹ nó tôi còn đeo bao! Mấy người thì sao?! Hôm đó tôi về ngồi xuống sô pha ướt mẹ đít!!!”

“Mẹ nó chắc tôi không phải không phí sức lừa cậu vào WC để lén lau sạch sê đâu, ai kêu cậu trở về nhanh như vậy!”

“Hạ Tiểu Sơn!”

“Có gì không Giản Tiểu Minh!”

Hai người nửa dưới không thể động đậy, nửa trên dựa vào sô pha giả vờ mèo cào chó cắn đấu nhau một hồi, thắng bại không phân, thở hổn hển không ngớt. Cuối cùng lại một xoa eo một che mông, Giản Minh chính nghĩa nói, “Chuyện này cứ tính như vậy, nhanh chóng quên đi!”

“Đã sớm quên! Vị huynh đài người là ai? Ta biết người sao?”

“..... Hào a.”

Nói quên là nói thôi, nhưng cục đau muốn ngắt có thể nào dễ dàng quên được. Giản Minh ôm bụng một ngày một đêm, đến ngày hôm sau đi làm còn đứng ngồi không yên, cục sưng đau, khổ không nói nổi. Hạ Tiểu Sơn kỹ thuật quả thật tệ muốn chết, xem nhiều GV vậy mà chẳng vô đầu được miếng nào.

Đến giữa trưa anh rốt cuộc chịu không thấu nữa, đến cửa hàng tiện lợi dưới lầu mua một cái nệm ghế hình gấu Rilakkuma rất thoải mái, tạo hình ngây thơ đến mức không dám nhìn. Cô bé thu ngân rõ ràng cũng biết anh, vậy mà lại không biết anh vừa thất tình, còn nhiệt tình tiếp đón, “Giản ca, mua tặng bạn gái hả?”

“A a a a.” Giản Minh.

Lén lút nhét nệm gấu dưới mông, Giản Minh phát ra một tiếng thở dài sảng khoái, đồng thời trong lòng lại có chút bi thương: Đóa cúc đại già héo úa hai mươi bảy năm, chung quy là trao nhầm.

Ngồi ghế gấu chịu đựng đến lúc tan tầm, cự tuyệt châu rượu của vài vị đồng nghiệp, anh lê từng bước đi đến cửa văn phòng, nghĩ gì đó lại quay lại, kẹp nệm gấu vào dưới nách. Buổi tối về nhà còn có vài giờ phải ngồi, thôi mang về vậy.

Xe điện ngầm có chỗ trống lại không thể ngồi, lúc phanh lại có lực quán tính khiến người gồng lên, mông cũng gồng lên, đau vô cùng, Giản Minh hận đến mức nghiến răng, quyết chí về đến nhà khôi phục chút khí lực, làm sao cũng phải đấm Hạ Tiểu Sơn một cái cho hả giận.

Kết quả vừa đẩy cửa phòng Hạ Tiểu Sơn ra, thấy hán lót dưới mông một cái nệm hellokitty.....

“.....”

Đang xoát phó bản lại bị quấy rầy, Hạ Tiểu Sơn oán khí xung thiên quay đầu lại, liếc nhìn thấy Giản Minh cắp Rilakkuma dưới nách, cũng mặc kệ anh.

“.....”

“..... Hút thuốc không?”

“..... Hút.”

3. Chương 3

Một bao thuốc lá Hồng Tháp Sơn. Một ống thuốc hạ sốt. Một ngòi bồn cầu thối thức, một ngoài WC đập cửa nát tay. Ba ngày dưỡng mông sinh hoạt, trên cơ bản thập phần hài hòa.

Vừa mở mắt liền chửi nhau, ngủ trưa dậy cũng chửi nhau, tranh WC đến ồn ào.

“Hạ Tiểu Sơn cái tên xử nam, lúc trước chắc chỉ đưa mông cho người ta cầm đúng không? Đâm vào mà không biết bôi trơn hả? Còn mẹ nó không mang bao! Bạn tình vô số nữa, đừng nói là đã dính chôm chôm nha?”

“Bạn tình đều là người có kinh nghiệm, nên súng to của tôi rất thoải mái, làm đau tiểu cục đại của ngài thật tình xin lỗi! Mau lau cái mông cao quý của ngài cho sạch rồi đi ra đi, tôi đau bụng muốn chết rồi!”

Đến ngày hôm sau Giản Minh tan tầm trở về, Rilakkuma gặp HelloKitty, nhất thời đồng bệnh tương liên mà cùng thối thức. Nhị vị tráng sĩ chặt cục song song ngồi trên giường Hạ Tiểu Sơn hút thuốc, mặt mày ảo não trao đổi kinh nghiệm dưỡng mông.

“Cậu mua sai thuốc hạ sốt rồi, cái đó là chữa nội khoa, cậu phải mua thuốc bôi ngoài ấy, nhét thẳng vào phía sau.”

“Mua đại theo lời đứa bạn bán thuốc, đâu có thể đi hỏi thẳng người ta đau đít xài thuốc gì.”

“Đồ ngu, cậu nói ba cậu bị trĩ, mua cho lão xài là được.”

“Hạ Tiểu Sơn kinh nghiệm phong phú ha, ý sức làm bừa, hửu cục vô số?”

“Cút mẹ đi, tôi chỉ mới đi mua lần đầu.”

“A a a đúng là cái thứ vứt đi, để tôi xuống lầu mua thuốc cho. Nhà người đi nấu cháo cho lão tử mau, lão tử hiện tại ăn gì uống gì, nhà người đều phải hoàn toàn phụ trách.”

“Tôi có nhận phụ trách cậu à, tôi chỉ biết nấu mì tôm! Còn nói gì xuống lầu, cái eo bé tí như người mẫu của cậu run rẩy vậy nhắm đi nổi không? Dừng đại thuốc của tôi đi, ngày mai trở về lại mua – không, đừng có đút thẳng vào đít vậy chứ, lấy ra ngón tay rồi xoa!”

Giản Minh chịu đựng mông nóng rực thuốc, đỡ eo đóng gạo rửa rau, nghĩ đến vị bên trong phòng khách kia suốt ngày trạch ở trong nhà, mà kỹ năng làm việc nhà lại còn thua cả bạn cùng phòng phé thải, tim thật đau!

“Lát nữa cậu rửa chén đó, Hạ Tiểu Sơn!”

“Được rồi, từ lúc tôi vào ở đến nay, cậu đã rửa lần nào sao?!”

Giản Minh tuy rằng không phải cung Xử Nữ, lại rất ưa sạch sẽ, không thềm rửa bát, không thềm cọ bồn cầu, xách túi rác xuống lầu cũng phải lót cái khăn giấy vào tay. Nội tâm ưa sâu, bề ngoài nhã nhặn, ăn nói khéo léo, giao hữu rộng khắp.

Hạ Tiểu Sơn lại là một tên loàng xoàng trời sinh, việc bẩn việc thối một tay hẩn làm, vừa làm vừa hát. Không tham dự xã giao đại chúng, gặp người không quen là giả câm, gặp người quen là nói thẳng không vòng vo, thường xuyên đắm chìm trong thế giới riêng, thường xuyên nằm trên sofa vừa sờ lông chân vừa phiêu du tiên giới.

Về thói quen sinh hoạt của bọn họ lại càng là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược. Giản Minh mỗi ngày ngồi trong công ty gõ bàn phím, ngẫu nhiên còn phải tăng ca thâu đêm, vừa bật máy tính lên liền theo thói quen thấy xương cổ đau, cho nên về nhà trừ việc phải tăng ca ra thì quyết không đụng vào máy tính dù nó là cần câu cơm. Hạ Tiểu Sơn một năm trước bỏ việc, hóa thân thành tiêu chuẩn trạch nam, rời khỏi máy tính nửa giờ liền tim đập nhanh thở dốc, một ngày không chơi trò chơi thì ngủ cũng không ngon. Giản Minh lúc không tăng ca trên cơ bản mười một giờ lên giường ngủ, sáu giờ chạy bộ buổi sáng, mỗi tuần hai lần đến phòng tập thể thao, bơi lội leo núi, chơi golf đánh cầu. Hạ Tiểu Sơn giờ giấc điên đảo, mặt trời mọc mới ngủ, mặt trời lặn là dậy, phương thức rèn luyện thân thể là tối thứ sáu đến câu lạc bộ đánh Muay Thái – từng quyền đánh vào da thịt, dã man vô cùng.

Nói đến hứng thú đam mê, chắc chắn có thể nói từ tối đến sáng. Giản Minh thích ăn rau, Hạ Tiểu Sơn thích ăn thịt. Giản Minh thích đi bar uống rượu, Hạ Tiểu Sơn thích chơi game. Giản Minh thích nữ anh thư thông minh tháo vát thời trang, Hạ Tiểu Sơn thích thiếu nữ váy trắng dài văn thơ tươi tắn – đó là lúc hắn còn đang giả bộ là thẳng nam. Giản Minh tình trung ái quốc, tin tưởng chính phủ tin tưởng Đảng, Hạ Tiểu Sơn đúng là đồ phản động, thường xuyên phát biểu luận điệu hoang đường, ham thích văn học thời chiến. Chuyện không thể nhịn nhất là, Giản Minh cảm thấy Dương Mịch tuy rằng chưa thể nói là mỹ nữ tuyệt thế nhưng vẫn rất dễ nhìn, Hạ Tiểu Sơn lại cảm thấy cô ấy xấu đến mức không kèm chế được, cảm giống như KFC ướp ngũ vị hương, còn lên mạng mua một cái ổ cắm điện hình lỗ mũi của Dương Mịch.

Hai người nằm đó ở chung mới vài ngày liền liệt đối phương vào danh sách “Chỉ có thể là bạn cùng phòng, không thể thâm giao”, sinh hoạt cực kì tránh chạm mặt nhau, thời gian tìm hiểu nhau không có, tự nhiên hình thành ngăn cách. Giản Minh cũng từng thích qua một nam sinh, theo lý như vậy vẫn chưa tính là cong, kinh nghiệm không đủ, cũng chưa từng hoài nghi Hạ Tiểu Sơn lời thôi thô cứng kia là gay. Hạ Tiểu Sơn ngược lại có một đôi mắt hoả nhãn kim tinh phát hiện gay, ngay từ đầu đã có ý muốn thử, tắm rửa trần như nhộng giữu qua giữu lại trước mặt Giản Minh để khoe dáng vóc, thấy người kia nhìn không chớp mắt, gặp biến không sợ hãi, sau lại mang bạn gái về, lúc này mới hậm hực từ bỏ.

Cả hai đều nghĩ rằng mình ở cùng đối phương chưa được ba tháng sẽ tan cửa nát nhà, vậy mà cũng bình an vô sự qua được một năm. Đến lúc kí tiếp hợp đồng thuê năm thứ hai, Giản Minh còn do dự muốn chuyển đến ở cùng bạn gái lúc ấy, sau này bởi vì một chuyện nhỏ mà cô ấy lại cố tình gây sự, ngấm lại vẫn là Hạ Tiểu Sơn tốt hơn.

Hạ Tiểu Sơn tất nhiên tốt hơn. Làm một bữa cơm, anh nấu, Hạ Tiểu Sơn rửa bát. Làm một bàn đồ ăn, anh chọn rau cần, Hạ Tiểu Sơn chọn thịt, anh chọn mộc nhĩ, Hạ Tiểu Sơn chọn thịt, anh chọn dưa chuột, Hạ Tiểu Sơn chọn thịt..... Cuối tuần tổng vệ sinh, anh lau cửa sổ, Hạ Tiểu Sơn chà bồn cầu. Đi dạo siêu thị, anh lấy nguyên liệu nấu ăn, Hạ Tiểu Sơn lấy nhu yếu phẩm. Thời gian nhàn hạ, anh xem TV, Hạ Tiểu Sơn chơi trò chơi — không cần giành điều khiển với ai, không bị ai chiếm bằng thông mạng, quả thật hạnh phúc, ai trải qua mới thông hiểu nổi.

Hơn nữa trừ bỏ chuyện hút thuốc, bọn họ còn có duy nhất một cái đam mê, xem điện ảnh. Bất quá cũng có chút khác nhau, cũng có thể cãi nhau đến mức vung tay đấm, tỉ như phim kinh dị, Giản Minh thích xem tâm lý sợ hãi, Hạ Tiểu Sơn thích xem máu me tanh tưởi. Phim hành động, Giản Minh thích xem Hollywood, Hạ Tiểu Sơn thích xem Lý Tiểu Long. Phim chiến tranh, Giản Minh thích xem điệp viên tính kế, Hạ Tiểu Sơn thích xem súng máy bắn đùng đùng đùng đùng Giản Minh cảm thấy nữ chính quá tuyệt, Hạ Tiểu Sơn nhất định cảm thấy nữ phụ thanh thuần hơn, Giản Minh cảm thấy nam chính rất ưu nhã phong độ, Hạ Tiểu Sơn nhất định cảm thấy nam phụ tuyệt đối nam tính gợi cảm..... Không thể nói, nói ra đều là huyết cùng lệ! Cũng không thể hảo hảo mà làm bằng hữu!

Đầy khinh thường cùng ghét bỏ đối phương như vậy, bọn họ vẫn thường xuyên ở nhà hoặc cùng ra rạp coi phim, thời điểm tần suất cao một tuần có thể tới hai ba lần. Bạn gái của Giản Minh còn vì vậy mà ăn dầm chua, Giản Minh thay vì dạo phố đợi cô mua sắm, lại cùng Hạ Tiểu Sơn đi xem phim trong lúc cô mua sắm, hai cậu nam nam một người ôm bóng ngô một người ôm chai coca, vội vàng xun xoe ra rạp chiếu phim dứt khoát chói mù đôi mắt ngà ngọc của cô!

Nay cũng không khác gì, bởi vì dương mông phải ở nhà mất ba ngày, Giản Minh tối nay nằm trên sôpha chơi di động, đột nhiên bật dậy.

“Hạ Tiểu Sơn! Xem phim không?!”

“Không xem! Đánh phỏ bắn!”

“Cậu không phải vẫn chờ xem [Người máy biến hình – Transfomer 4] sao?! Tối nay 12h chiếu suất đầu! đi hay không đi!”

“Phắc! Chờ tôi giết boss! ba giây!”

Trước khi đi ra ngoài phải theo thông lệ kiểm tra cửa nẻo một phen.

“Cậu cầm chìa khóa đi, tôi lười tìm.”

“Cậu mang tiền đi, lần trước là tôi trả rồi.”

“Làm như tôi thèm quýt cậu? Giản đại soái hôm nay sẽ cho tên bản nông như cậu coi rạp imax 3D âm thanh vòng né!”

“Đợi đã.....”

Hạ Tiểu Sơn chạy vào phòng, nhét hellokitty vào túi. Giản Minh thập phần khinh bỉ, “Cậu còn muốn đem cái thứ này vào rạp chiếu phim?”

“Thì sao? Cậu khá hơn chắc?”

“Không khá cũng không mang, dọa người!”

“A, cậu cứ làm bộ đi! Phim này hai tiếng rưỡi, có chết tự chịu.”

Giản Minh quen thói áo mũ chỉnh tề, ra về đạo mạo, ra về thường ngày thành quen rồi. Vừa vào thang máy vừa vụng trộm kẹp mông, tự cảm thấy cũng được mà.

Kết quả Hạ Tiểu Sơn miệng thối lắm, phim chiếu được nửa giờ Giản Minh liền chống đỡ không nổi, nhúc nhua nhúc nhích trên ghế ngồi, dùng bên hông nào ngồi đều cảm thấy không thể chịu được.

“..... Tôi đi WC.”

Hạ Tiểu Sơn kéo tay anh lại, “Mới nửa giờ, thận yếu vậy à?”

“Yếu con khỉ, vội đi thả cứt đấy được chưa.”

Hạ Tiểu Sơn lấy hellokitty dưới hông đưa qua, “Được rồi cho cậu mượn, lấy ngồi một lát đi.”

“.....”

“Dùng nửa tiếng đưa lại tôi, mỗi người nửa tiếng.”

4. Chương 4

Bắt con sóc bỏ vào lọ, Tiểu Minh “bắn máy bay”.

Giản Minh vốn dĩ không có hứng thú với máy bay.

Từ nửa tháng trước bị Hạ Tiểu Sơn bạo súc, anh bắt đầu cảm thấy có bài xích khó hiểu với việc xxx. Trên cơ bản bài xích đã nghiêm trọng đến mức tay phải vừa hướng xuống thẳng em, súc hoa liền bắt đầu có cảm giác đau nhói.

Đụng đến cái chuyện này, dù có muốn làm một nam nhân rộng rãi cũng không thể tha thứ được, anh thường xuyên nguyên rủa, cứ chờ đi: Hạ Tiểu Sơn cũng sẽ phải nếm trải nỗi khổ này.

Quả nhiên trong khoảng thời gian này, dù có nửa đêm đi WC vẫn có thể nghe thấy Hạ Tiểu Sơn ở trong phòng thức thâu đêm đánh trận, một chút im lặng khả nghi cũng không có.

Lần trước anh muốn hút thuốc nửa đêm mà không tìm ra, đến phòng Hạ Tiểu Sơn định xin thuốc, kết quả phòng im lặng quá khả nghi, đẩy cửa ra vừa lúc thấy vị bạn cùng phòng đáng khinh này đang lén lút đeo tai nghe xem gay video.

Hiện tại, anh đoán Hạ Tiểu Sơn cũng đã nửa tháng không thể “xung sướng”, chỉ có thể dựa vào thế giới ảo chém giết phát tiết áp lực.

Thật sự là không tin thì ngẩng đầu mà nhìn, cao xanh có bỏ qua cho ai.

Giản Minh chưa bao giờ nghĩ mình lại là một tên lòng dạ hẹp hòi như thế — anh quyết định không ngừng cố gắng trừ ẻo, ghen chết Hạ Tiểu Sơn.

“Đặt quy định mới, về sau cấm tuyệt cậu dẫn người về nhà làm tình đấy, nhất là trên sofa.”

Hạ Tiểu Sơn đang tập trung tinh thần gặm sườn heo, phòng miệng bóng loáng mỡ, chắc như đinh đóng cột trả lời, “Mặc kệ, tôi nghèo, không về nhà thì chỉ có thể đi thuê phòng, dạo này cần quét chống mua hoa bán phấn, con đại gia với tiểu hoa đán cũng mới bị tóm xong.”

“Cái đó là hẹn đi làm tình sao? Cái đó là bán “râm”! Nhà mi đừng có chuyển đề tài của lão tử, tóm lại không cho phép mang về nhà!”

Hạ Tiểu Sơn lại uống một hớp lớn canh trứng, thờ ơ, “..... Cậu bận tâm làm gì, dù sao thừa dịp cậu đi làm tôi mang về cậu cũng có biết đâu. Canh mặn.”

“Tiên sư..... uống ngon hả? Nước rửa chân của lão tử đó.”

Hạ Tiểu Sơn ngửa đầu uống ừng ực, tiêu sái lau miệng, “Lừa ai, tôi vừa nhìn cậu uống một ngụm mới dám uống.”

“..... Rửa bát đi!”

Hạ Tiểu Sơn đứng lên dọn chén vào khay bưng đi, Giản Minh thuận tay xé khăn giấy lau bàn, còn đi theo hẩn vào phòng bếp tiếp tục khiển trách, “Tôi thật không rõ gay các cậu nghĩ thế nào! Tìm một người đàn ông về yêu đương đường hoàng không được sao? Cả ngày dắt người lạ về nhà mà không sợ bị AIDS?”

Hạ Tiểu Sơn tay chân lạnh lẽo nhẩn nước ấm chà chén, “Yêu đương không có ý nghĩa, nhiều người ở bên cạnh cầu nhau cầu nhau phiền chết, tôi từng yêu một đứa rồi mà. Giờ có hứng thì gọi một gã về nhà quất, rất sảng khoái.”

Giản Minh chỉ tiếc dạy con không nổi, “Bại hoại! Dân tộc bại hoại! Xã hội cạn bã! Quốc gia hưng vượng phát đạt xã hội phồn vinh ổn định đều bị các người kéo lùi!”

Hạ Tiểu Sơn ngừng tay, xoay người khinh thường nhìn anh, “Vậy cậu với bạn gái tiền nhiệm của cậu chắc giúp xã hội đi lên quá hả? Vừa chia tay liền có thể ngủ với zai ha, còn nói cái gì ‘Tôi là song tính luyến’, ‘Gay mấy người’..... Ôi lên mạng tra xem, cái loại như cậu mà ‘Bi’ cái gì, gọi là ‘Bóng kín’ đó, bể bóng cái là xong!”

Giản Minh bị hẩn vặc lại nói không nên lời, nghẹn hồi lâu, “..... Mẹ cậu ở phải để cậu rút mẹ lưỡi sao! Hôm nay ăn gì nói lảm thế?”

Hạ Tiểu Sơn tiếp tục rửa rửa chà chà, “Là cậu chọc tôi xì lưỡi ra đó, tôi lưỡi nói. Cậu phiền chết.”

“.....”

Giản Minh ngày hôm sau liền đến phòng tập thể thao đăng kí học Taekwondo, hành chết người rất tiện nghi, lão tử sẽ hành chết người!

5. Chương 5

Giản Minh gặp ác mộng, trong mộng anh cùng bạn gái cũ hẹn hò nhau đi công viên vui chơi. Bạn gái muốn lên vòng đu quay, anh nhất định muốn chơi tàu lượn. Cái loại tàu mà chạy thẳng một mạch nhanh cực nhanh, sau đó lộn cù mèo một vòng, sau đó lộn cù mèo, lộn cù mèo,.....

“Còn chưa chịu xong?!” Anh vừa gào vừa nhảy lên trên giường của Hạ Tiểu Sơn, dùng một cước thật chuẩn đá bay gối của hẩn.

Hạ Tiểu Sơn vừa xoát xong phó bản, đang đi tiểu để chuẩn bị ngủ, nghe thấy âm thanh kì quái, vội vàng lắc lắc chym nhỏ cho xong, nhảy ra phòng khách bay về phòng mình ngăn Giản Minh, “Giản Minh? Bị cái gì vậy?”

“Cậu giỏi nhào vô! Tôi cho cậu ăn hành đến chết!”

“Bị khủng hả? Chiều quá hóa lờn mặt!” Hạ Tiểu Sơn đá cửa.

Giản Minh lăn qua lộn lại cả một đêm không ngủ ngon, sáng sớm đeo quần thâm vào WC đánh răng. Hạ Tiểu Sơn ngủ được nửa giấc mắc áo quần phải tỉnh dậy, đi vào WC vỗ vỗ lưng anh, ý là nhường hẩn xả nước cứu thân trước đi.

Bình thường Giản Minh rất phối hợp, hôm nay lại cứng người, đứng yên tại chỗ. Hạ Tiểu Sơn mơ mơ màng màng nhìn anh một lát, ôm eo dán mõng anh rồi lách qua, không coi ai ra gì, bắt đầu thả chym khỏi quần.

Giản Minh ngọam bàn chải đá một đòn ngang! Hạ Tiểu Sơn đang ôm chym theo bản năng nhảy dựng né qua bên cạnh, sợ tới mức giật nảy mình, nghẹn cả đái, người cũng tỉnh, xách quần mắng, “Giản Tiểu Minh cậu thực sự hóa khủng rồi hả?”

“Cậu có thuốc sao?” Giản Minh co chân lại, duỗi duỗi – anh học Taekwondo được hai tuần, đá trước rồi đá ngang đều ổn. Nhưng mà vừa nãy đá lực hơi mạnh, buổi sáng còn chưa khởi động, sợ rút gân rụng trứng.

“Có bệnh không, tìm chỗ chết đi?”

“Để xem hôm nay chym ai chết!”

Hai người người tới ta đi xung quanh bồn cầu, trận này Taekwondo cùng Muay Thái giao hữu chỉ 10s liền phân thắng bại. WC quá nhỏ, hoạt động không được.

Giản Minh nóng lòng muốn so tài cùng Hạ Tiểu Sơn trong phòng khách, Hạ Tiểu Sơn có vẻ tỉnh táo hơn, “Dẹp dẹp dẹp đi! Cậu không đi làm à? Hết muốn lương thưởng gì rồi à?”

Giản Minh dùng ba trăm đồng tiền so với Hạ Tiểu Sơn, cân nhắc một chút: Nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, sống vì tôn nghiêm cùng chính nghĩa, tiền tài danh lợi như cặn bã, anh tốt nghiệp đại học cần cù chăm chỉ đi làm bốn năm, quản lý các hạng mục lớn nhỏ lương một năm mười mấy vạn, ba trăm đồng tiền tính là cái gì, đánh Hạ Tiểu Sơn mới là nhân gian chính đạo, anh chọn ba trăm đồng tiền.

Giản Minh xách túi công văn, rạng rỡ như thường, tác phong nhanh nhẹn đi ra ngoài. Hạ Tiểu Sơn buồn ngủ đến đống thềm để ý nữa, lão đảo bỏ về trên giường, một tay ôm lấy hellokitty, lầu bầu một câu, “Thần kinh! buổi tối trở về mà còn quậy nữa, tôi giết cậu!” Chính mình còn không biết mình nói gì, chớp mắt liền khò khò.

Nếu mà là bình thường, Giản Minh sẽ không phát điên như vậy. Nhưng anh bị cấm dục tròn một tháng, áp lực công tác không thể phóng thích, làm cái gì đều không vừa ý, đơn giản đều đổ hết lên đầu sỏ Hạ Tiểu Sơn. Thật vất vả chịu đựng xong một ngày công tác, buổi tối về nhà với vận tóc ánh sáng, cởi tây trang thay quần đùi áo ba lỗ, let xẹt làm nóng toàn thân.

“Hạ Tiểu Sơn! tiếp chiêu!”

“Đang vào trận, không tiếp!”

“Không tiếp rút dây mạng cậu bây giờ!”

“Giản Tiểu Minh! Cậu muốn chết rồi!!!”

“Vợ của bang chủ thật không hiểu chuyện.” “Đúng đó bang chủ, đổi đi, thực ra tôi thâm mến anh đã rất lâu.” các đội hữu của Hạ Tiểu Sơn ở trong yy bắt đầu chít chít meo meo.

“Cậu ta không phải vợ. Chờ năm phút đồng hồ, tôi đi chà đạp cậu ta.”

Mới ra khỏi cửa phòng thì một cú đá trước tiêu chuẩn của Giản Minh vừa vọt bay tới, “Cậu chà đạp ai? Hạ lông chân!”

Hạ Tiểu Sơn bắt dính cái giò dài đó, “Chà đạp cậu!”

“..... Khốn nạn! Đừng có nhổ lông chân của tôi! Hạ Tiểu Sơn khốn kiếp! buông tay! cút cút cút!”

Hai người đấu ngắc một trận trong phòng khách, Taekwondo tân thủ tàn bại, bị Muay Thái Tông Sư đâm một phát vào bụng liền biến thành tôm hùm ngã quỵ xuống sô pha.

“Có phục hay không?” Hạ Tiểu Sơn giả dáng Lý Tiểu Long làm màu, “Hãy —! ya!”

Bên kia sô pha run run rẩy rẩy giờ ngón giữa.

Hạ Tiểu Sơn mặc kệ anh, tiêu tiêu sái sái xoay người bỏ đi, dẫn dắt các huynh đệ chà đạp boss quan trọng hơn. Một vòng oanh oanh liệt liệt chém giết, rốt cuộc cũng giúp hai tân thủ gom đủ trang bị, Hạ đoàn trưởng không lưu công cùng danh, thu tiền liền logout.

Hắn kiểm nhân dân tệ từ mạng, bỏ việc một năm, tiền để dành đều lấy ra thanh toán tiền thuê nhà, sinh hoạt phí thì dựa vào việc luyện thay người chơi, đánh trận giúp, bán trang bị, bán tiền ảo, bình thường không ra khỏi cửa không chơi bởi, có chút có dư.

Hắn mở tài khoản ngân hàng online ra nhìn số dư, cảm thấy còn có thể chống đỡ được hai ba tháng, vì thế lại bật QQ từ chối một vị đồng nghiệp cũ rủ rê về văn phòng tự mở gây dựng sự nghiệp lại. Sau đó ra khỏi phòng ngủ xem xét Giản Minh đang im lìm ngoài kia.

Giản đại Tôm tươi co ro trên sô pha, nhúc nhích không nổi, mặt mày trắng bệch như tuyết, dãn lỗ tai mới có thể nghe thấy hơi thở mong manh, “Hạ Tiểu Sơn..... Đồ chết bầm..... cái dạ dày già cả của tôi Bệnh.....”

Hạ Tiểu Sơn công Giản Minh chạy hai ngàn mét vượt mọi chướng ngại, vào giờ tan tầm cao điểm, hấn chạy qua hai con phố thở hổn hển mới gọi được xe taxi. Giản Minh nằm trên ghế sau run cầm cập, kéo dài hơi tàn khiển trách hấn, “Ta..... Ba năm..... Không phạm vào..... Người..... Mẹ người..... Đánh ta một quyền”

“Ai bảo cậu trêu chọc tôi,” Hạ Tiểu Sơn ngồi bên cạnh thở le lưỡi, mặt đỏ bừng, người nóng rực, “Cậu nặng chết.”

Giản Minh dùng hết toàn lực, run run rẩy rẩy giơ ngón giữa.

6. Chương 6

“Chắc chắc chắc chắc,” Bác sĩ nói, “Huynh đệ không có chuyện trở thù sau một đêm, có gì từ từ nói, em trai của cậu dạ dày vốn không tốt, cậu còn đánh cho chết?”

“Tôi không phải em của hấn..... Tôi là anh.....” Bởi vì kẹt xe mà bị nhốt trong taxi nửa chết nửa sống nửa giờ, đến bệnh viện thì đã đau quá mức, Giản Minh rút cuộc chỉ có khí lực nói lắp bắp.

“Lớn hơn có một tuổi, anh cái gì anh.” Hạ Tiểu Sơn rất bất mãn.

“Cậu nhỏ hơn cậu này?” Thầy thuốc nghe vậy quay đầu nhìn thật kỹ Hạ Tiểu Sơn, Hạ Tiểu Sơn trường kỳ thức đêm dung nhan tiêu tụy, thêm bốn năm ngày không cạo râu, cả người lồi thối, “Nhìn quá hao mòn rồi, tiểu đồng chí.”

“A.....” Giản Minh run lên bắt đầu cười, cười hai phát liền trắng mặt, néo cánh tay Hạ Tiểu Sơn bên cạnh một trận – cơn đau lại tới nữa.

“Đau đau đau đau đau đau đau!” Hạ Tiểu Sơn vội vàng giúp anh kêu.

“Còn chưa cho cậu ta thuốc, cậu ta còn chưa kêu cậu kêu cái gì.”

“Tay tay tay tay tay tay”

Hạ Tiểu Sơn nhe răng trợn mắt một trận, một lúc sau mới có thể gỡ ngón tay của Giản Minh ra, liền thấy tay mình thâm thành vết tím lè như bị kẽm nhỏ đinh cấu vào, sưng vù lên. Giản Minh thu tay về, cầu lên mặt bàn nổi cả gân xanh, người trên ghế bất động, mặt tái nhợt như muốn hôn mê.

“Bác sĩ cậu ta không không không không không không có việc gì đi?” Hạ Tiểu Sơn tất nhiên là bị dọa.

“Dạ dày đau đều như vậy, lần trước có một tiểu cô nương vào cửa liền hôn mê,” Bác sĩ rất bình tĩnh, “Đi lên tầng một qua thu ngân đóng tiền, mà trước tiên dìu cậu ta vào cái phòng cấp cứu đó đi, tôi với hộ sĩ chỗ này chắc vác không được cậu ta đâu.”

Hạ Tiểu Sơn run sợ công cương thì Giản Minh vào phòng, lúc phải đi còn không yên tâm mà nhìn lại một chút, sợ Giản Minh mất hứng phun máu thì đúng là chuyện vui. Lúc trước ở trên xe taxi hấn bị Giản Minh dọa quá sức, Giản Minh cắn chặt môi tái nhợt, gọi như thể nào cũng không phản ứng, hấn còn tưởng rằng hấn một quyền đánh cho Giản Minh biến thành người thực vật.

Lúc hấn cùng anh em luyện quyền, luyện đến mức đi gặp bác sĩ là điều quá bình thường, ai mà mặt mũi không bầm dập. Đây là lần đầu hấn gặp đối thủ không chịu nổi một quyền như Giản Minh, nhìn người cao, cơ thể cũng săn chắc, còn luyện Taekwondo, vậy mà chịu một quyền liền ra bã! Thật sự là tổ tông không nên ghẹo!

Hạ Tiểu Sơn thâm đêm không ngủ canh chừng Giản tổ tông truyền nước biển, sáng hôm sau còn gọi đồng nghiệp xin nghỉ giúp Giản Minh. Nhưng mà Giản Minh ngủ đến giữa trưa mới tỉnh, liền coi hảo tâm của hấn thành lòng lang dạ chó, thóa mạ Hạ Tiểu Sơn một trận, “Ai khiến cậu xin phép? Sao cậu không gọi tôi dậy hỏi? Cậu có biết sáng nay tôi có cuộc họp quan trọng đến mức nào không? Tôi con mẹ nó bận rộn hai tháng, cậu đánh một quyền liền tiêu tan hết! Chuyện mà hồng, cậu sống không yên với tôi đâu!”

“Cậu dậy không nổi là do tôi chắc? Bác sĩ nói cậu làm việc áp lực bận rộn quá sợ là loét dạ dày rồi, một quyền của tôi chỉ là để thức tỉnh cậu thôi! Lại nói ai nhảy lơi chơi như thổ đòi đánh với tôi? Đánh không lại liền đổ thừa? Không làm không chết cậu có biết không?”

“Tôi đánh không lại cậu liền mạnh tay thế à? Cậu con mẹ nó tay chân không biết nặng nhẹ, đánh tôi thảm vậy còn có lý?” Giản Minh xốc chần muốn đập hấn, bị Hạ Tiểu Sơn vội vàng dè lại.

“Đừng động! Còn đang ghim kim tiêm đó! Đổ máu!”

Giản Minh chỉ muốn liều chết, “Hạ lông chân, tôi với cậu chưa xong!”

“Tôi sai rồi tôi thật sự sai rồi! Cầu ngài nghỉ một lát đi Giản lão gia! Máu đã thấm ra rồi kìa!”

Nói hết lời, Giản lão gia rút cuộc an an ổn ổn nằm trở về, một lát sau còn chưa thỏa mãn, “Cậu nợ tôi.”

“Rồi rồi rồi tôi nợ cậu, tôi là lông chân, cậu là lão gia.”

“Ước pháp tam chương.”

“Rồi rồi rồi, bốn chương năm chương sáu bảy tám chín mười đều được.”

“Cấm tuyệt mang bạn tình về nhà, cấm tuyệt làm trò đồi bại trên sofa.”

“Rồi rồi rồi.”

“Còn nữa, về sau quyền cước luận bàn, cấm tuyệt đánh dạ dày, cấm tuyệt đánh mặt, cấm tuyệt đập lão Nhị.”

“..... Ngu ngốc mới luận bàn với cậu.”

7. Chương 7

Giản lão gia bị lệnh cưỡng chế nằm viện ba ngày, kết quả giữa trưa hôm đó tỉnh lại không đến mười phút đã bỏ trốn khỏi bệnh viện, dùng vận tốc ánh sáng vọt về nhà biến hình từ bệnh nhân trọng bệnh thành tinh anh xã hội, bộ dáng như cương thi lại thành nam nhân thanh tâm quả dục đi đến công ty, lại một lần nữa mở cuộc thương thảo.

Hạ Tiểu Sơn bị anh lừa đi đến hai con phố để xếp hàng mua cháo lòng, dưới ánh mặt trời mồ hôi ướt đầm, quay lại phòng bệnh thấy vậy tức đến mức lông chân cũng thẳng. Gọi điện thoại đến nửa giờ không ai tiếp, xem chút nữa là gọi 110 báo mất tích, thật vất vả mới có người nhận điện thoại liền hả họng rít gào, “Giản Tiểu Minh cậu muốn chết đúng không?! Ở đâu cũng xách dùi về đây ngay cho tôi!”

“Uy, Hạ tiên sinh? Thật ngại quá, tôi hiện tại đang có cuộc họp quan trọng. Đúng rồi, điều kiện của công ty ngài tôi sẽ suy xét, xin đợi cho, tôi sẽ có câu trả lời thích đáng.” Giản Minh bên kia khiêm tốn nói, sau đó gác điện thoại, quay lại video call với khách hàng, lắc đầu giải thích, “Ngài xem, hạng mục này có rất nhiều công ty khác cảm thấy hứng thú, tôi nhất định chỉ xem xét yêu cầu của quý công ty, nhưng nếu quý công ty lại do dự, sau này có gì tôi không thể chắc”

Di động đặt lại trên bàn, thuận tay tắt tiếng.

Họp xong liềm ôm bụng lết khỏi phòng hội nghị, tiếp tân liền thông báo, “Giản quản lý? Anh họ của anh ở bên ngoài chờ anh đó, nói là đưa cơm cho anh.”

Giản Minh chống tường lết ra ngoài, vừa gặp đã cãi, “Nói chuyện có thể có chút lương tâm không Hạ lông chân, ai là anh họ?”

“Tôi mà có lương tâm thì đã lấy cái chén cháo này úp vào mặt cậu,” Hạ Tiểu Sơn đen mặt, “Ngồi xuống, ăn, ăn xong quay về bệnh viện.”

“Cậu còn chu đáo đem qua đây, phắc, còn hâm nóng nữa? Đừng có đối xử tốt với tôi như vậy, tôi sợ tôi sẽ yêu cậu mất.”

“Đừng, van xin ngàn vạn lần đừng có yêu tôi, nuôi con còn dễ hơn nuôi cậu.”

“Được tôi coi trọng là phúc khí, chym cò như cậu còn mong có con?”

“Mẹ nó nếu không phải tội nghiệp cậu đứng cũng đứng không vững, chắc tôi đánh cậu thành hình con chym quá! Cậu có ăn hay không? Không ăn tôi đổ!”

“Ăn ăn ăn!”

“Tách tách!”

Hai người còn đang bận tranh cướp chén cháo liền đồng loạt quay đầu lại, như muốn dò xét cô gái trẻ vừa bị bắt quả tang chụp hình bọn họ, cô liền giơ điện thoại xấu hổ, “Xin lỗi, quên tắt thanh âm, hai người các anh đừng để ý đến em, cứ tiếp tục đi.”

Giản Minh nhất định muốn làm việc đến chết, bị Hạ Tiểu Sơn đóng gói khiêng về bệnh viện, một bàn tay ghim đầy kim, tai vẫn đeo tai nghe bluetooth nói chuyện với trợ lý, mắt nhìn chăm chăm vào notebook, nhất dương chỉ thần công oanh tạc bàn phím.

“Trái Đất còn xoay được mà cậu không chịu xoay hả? Làm sao mà tôi không nhận ra cậu yêu tiền đến bán mạng như vậy? Muốn thăng chức tăng lương trăm vạn đi cưới người đẹp lâu cao à?” Hạ Tiểu Sơn mắng anh.

“Cậu thất nghiệp mặc kệ đời thì biết cái lông gì, tránh ra, lão tử làm xong đơn hàng này là đại công cáo thành.” Giản Minh treo điện thoại, để chân trần đạp hấn.

“Đại công cáo thành cái gì?”

Giản Minh không trả lời hấn, hất cằm, “Rót nước nóng.”

“Cút!”

“A, bụng tôi sao lại đau.....”

“Nước ấm! Lão gia! Uống!”

Hầu hạ Giản lão gia uống nước đi tiểu, nhiều lần uy hiếp nếu lại chơi trò bỏ trốn thì có chết giữa đường lão tử cũng không quản, Hạ Tiểu Sơn mới đeo quần thâm trèo lên giường cho người nhà bệnh nhân, chỉ chốc lát sau đã ngủ, ngáy vang trời. Giản Minh cầm di động lên mạng tiếp tục vui đầu công tác, đôi lúc muốn đi WC cũng không đánh thức Hạ Tiểu Sơn, tự mình một tay giơ bình thuốc truyền một tay ôm dạ dày chậm chạp xê dịch vào WC rồi lại xê ra.

Hạ Tiểu Sơn ngủ một giấc thẳng đến khi trăng treo trên cành, mở to mắt chỉ thấy ánh đèn vàng ôn hòa nơi đầu giường. Giấc ngủ làm mờ tầm nhìn, hấn thấy một nam nhân ôm lấy chân tựa vào đầu giường, vẻ mặt điềm tĩnh an tường, giống như tiên khí lượn lơ trong mộng.

Hấn không kìm lòng được mở miệng gọi, “Tần.....”

“Ha ha ha ha ha!” Nam nhân chợt cười như điên đình tai nhức óc, phun đầy nước dãi lên màn hình, sau đó ôm bụng biến thành con tôm, hiển nhiên là lại làm dạ dày bị đau, gồng người một hồi mới vừa cười vừa méo miệng ngẩng đầu, liếc nhìn thấy Hạ Tiểu Sơn đang đại ra.

“Ách, đánh thức cậu à? Xin lỗi nha.”

Hạ Tiểu Sơn xanh mặt từ trên giường bò xuống, mở cửa sổ chống mông đưa mặt ra bên ngoài hút thuốc. Hấn bị thanh âm cuồng tiếu của Giản Minh làm cho choáng váng, dùng hết toàn lực cũng không thể tưởng tượng lại hình ảnh vừa rồi, Giản Minh còn ngồi sau lưng hấn thở hổn hển, “Cậu tỉnh rồi vậy tôi có thể tiếp tục cười a, ha ha ha, ghen chết tôi, ha ha ha..... Mẹ nó, cái clip buồn cười, ha ha ha.....”

Hạ Tiểu Sơn hút xong điếu thuốc, Giản Minh còn chưa cười xong, ôm lấy bụng ở phía sau kêu hấn, “Lông chân lông chân, lại đây xem đi, ha ha ha, lấy tôi điếu thuốc.”

“Cậu xem đi, tôi không có hứng,” Hạ Tiểu Sơn ném điếu thuốc cùng bật lửa cho anh.

“Thế nào, gặp ác mộng à? Xem bộ dạng thương tâm chưa kìa, đừng nói là thất tình nha,” Giản Minh ngậm thuốc đánh giá hấn, “Lông chân đáng thương, nói ca nghe xem, ca thương.”

“Thương dạ dày của cậu đi,” Hạ Tiểu Sơn nói, “Bạn rộn xong chưa?”

“Không, muộn như vậy khách nào cũng ngủ, tôi cũng nghỉ một lát,” Giản Minh tựa vào đầu giường thích ý phun khói, “Cậu không nói thật à, không nói tôi xem xong phim này cũng ngủ đó.”

“Nói cái gì,” Hạ Tiểu Sơn cũng giả ngu.

“Rồi rồi rồi, không nói thì thôi,” Giản Minh không quá để ý. Hạ Tiểu Sơn là cái hũ nút, ở chung một năm rưỡi, trừ việc biết hắn thích game ghiếc thích quyền cước là trạch nam còn là gay, thân thể ra sao đều không biết, suốt ngày trạch ở nhà, trừ sư huynh đệ cùng đánh quyền ra cũng không có nghe nói có thân thích bằng hữu gì. Hắn không trò chuyện quá khứ cũng không nói tương lai, Giản Minh tôn trọng cá nhân riêng tư, cũng không hỏi nhiều.

Thật là có bao nhiêu cái lông chân liền có bao nhiêu bí mật, Giản Minh thối cho hắn một vòng khói.

“Này này này, vị đồng chí này làm sao thế?! Trong phòng bệnh cấm hút thuốc!” Bác gái y tá trưởng trực ban đứng ở cổng trông mắt nhìn.

“Di hiểu lầm rồi, tôi không phải đồng chí, cậu ta mới là đồng chí.”

“Đừng có đi theo tôi, tàn rơi đây kia! Đồng chí bên kia, nhìn cái gì vậy làm như không nói cậu ấy, quét sạch tàn thuốc trên bệ cửa sổ cho tôi!”

8. Chương 8

“Cái gì mùi lạ vậy,” Giản Minh ngậm thìa cau mày, “Cậu đừng có nói là nhầm bột ngọt thành muối rồi nha?”

“Không lẽ tôi ngu đến mức không đọc được chữ?” Hạ Tiểu Sơn ở trong phòng bếp đập tỏi rầm rầm theo lời chỉ dẫn của Giản Minh, “Không thể ăn thì đổ, tôi nấu lại.”

“Đừng, tôi sắp phải đến phòng tập thể thao rồi, khó ăn nuốt đại cũng được, aiz.”

Hạ Tiểu Sơn nghe vậy, đeo tạp dề từ trong phòng bếp thò đầu ra, quơ dao phay chỉ anh, “Dạ dày còn chưa khỏi mà đi tập cái gì? Ở nhà cho tôi!”

“Phản đối! Tháng này còn bốn lần tập, năm phút đồng hồ cũng là tiền!”

“Đến bệnh viện không cần tiền? Tôi chỉ mới thấy có cậu là ngày nào cũng làm việc như muốn tự sát, ba mẹ không để tâm sao?”

Nghe thấy hai chữ “Ba mẹ” này, Giản Minh dừng thìa một lát, cứng rắn chống đỡ hai giây, sau đó làm như không để ý nói, “Nói chuyện chú ý một chút đi họ Hạ! Tôi nghỉ ngơi có quy luật, gia vụ toàn năng, đáng người kiện mỹ, tôi không biết chăm sóc bản thân chỗ nào? Cậu biến thành trạch nam gặm mỳ tôm sống qua ngày, cậu có quyền gì nói tôi?”

Hạ Tiểu Sơn ghim dao lên thớt, “Bớt sàm ngôn đi! Hôm nay anh đừng hòng bước ra khỏi cửa nửa bước!”

“Thế nào? Cậu muốn lấy dao phay chém tôi hay là lấy dây trói tôi lại? Vừa mới học của ca đây có hai món liền tự tin đến vậy à Hạ lông chân? Bầm tôi nửa ngày cũng không xong, còn dám kiếm chuyện với tôi?”

Đúng vậy, xin lỗi đã chiếu mù mắt chó quý giá của quý vị, Hạ Tiểu Sơn lông chân nô lệ này từ khi Giản lão gia xuất viện đến giờ mỗi ngày đều ngồi trong nhà hầm cháo nấu canh, vậy mà cũng đã được một tuần. Lúc đó bác sĩ nói Giản Minh trở về có thể đi làm nhưng mấy ngày này tốt nhất vẫn nên ăn thức ăn lỏng, Giản đại lão gia nghe vậy lập tức than thở, cũng không thể mỗi ngày đều ra tiệm uống cháo, cháo bên ngoài đều bị nêm thật nhiều gia vị bột ngọt này nọ, ăn nhiều kích thích dạ dày, anh lại không đủ khỏe để tự xuống bếp.....

Hạ Tiểu Sơn thật sự nghe không nổi, đành như chó chạy cùng đường rống lên: Tôi học nấu cơm là được chứ gì!

Nhưng anh đây lại không thích rửa bát.....

Thế thì Tiểu Sơn rửa, lông chân này rửa bát cho, anh con mẹ nó bệnh tật tránh xa được mấy bước thì tránh dùm, lão gia!

Giản lão gia vô hạn ghét bỏ cùng khinh thường nuốt hết cháo trắng vị đạo kì quái đa dạng vào bụng, Hạ Tiểu Sơn nhờ anh chỉ dẫn cũng tự xào thịt bò cùng tỏi – chứ bắt hắn uống cháo như Giản Minh hắn không thể no bụng.

Thừa dịp hắn dùng đũa gấp miếng thịt nửa khét nửa sống nhét vào miệng cùng bia, Giản Minh nhanh chóng chạy về phòng mình thay đồ thể thao, tìm nửa ngày không thấy giày chạy, hết cách đành hỏi, “Giày của tôi cậu giấu đâu rồi?”

“Tôi giấu á hả?”

Giản Minh đại nam nhân co được dãn được, ăn nói khép nép đồ hèn, “Lông chân ca, đại Sơn ca, mau nói cho tôi biết giày ở đâu đi, tháng sau tôi đại công cáo thành sẽ mời ca rượu thơm thịt ngon được không?”

Hạ Tiểu Sơn thoáng nhướn mày, “Vậy nói xem, đãi gì?”

“Thịt nướng, bao ăn đến no! Lúc đó tôi còn mời bạn tới, quẩy tưng bừng ha.”

Hạ Tiểu Sơn lông mày bên trái nhướn cao hơn một chút, nhún nhún, có vẻ đã bị dụ, “Khu B đường xx quán thịt nướng quảng cáo á? Thịt ba chỉ với thịt quay?”

Giản Minh thoáng nhếch khóe môi, con mẹ nó trạch nam không phải không ra ngoài sao, làm sao vừa nói đến ăn là đọc ra cả quán thế?!

“Được! Uống bia xong đi bar uống cả rượu vang! Lát tám giờ nói tiếp, tôi sắp muộn rồi!”

Hạ Tiểu Sơn thở ra, “Trong WC.”

Giản Minh như con thỏ nhảy bắn vào, vừa khom lưng chui xuống bồn rửa mặt tìm giày liền trở mặt không nhận người, “Cái đồ Hạ Tiểu Sơn xấu xa, ngu ngốc mới bao cậu.....”

Lời còn chưa nói xong cửa WC đã từ bên ngoài khóa lại, chổi quét nhà gác ngang qua tay cầm, “Ngu ngốc mới thả cậu đi!”

“*** mẹ! Con mẹ nó cậu dám nhốt tôi?!”

“Nhốt thì sao! Ngoan ngoan ngồi đó đi!”

9. Chương 9

“Tôi nói chứ, bạn cùng phòng của cậu có chút.....” bạn đại học của Giản Minh, cũng là lão ca trong bọn, vừa ái ngại vừa cân nhắc dùng từ, “..... Quái.”

Giản Minh đứng bên cạnh, thịt nướng rất mặn, đồ uống uống nhiều, trong quần là một bóng nước to đùng, cũng thoải mái huyết gió khe khẽ dẫn nước khỏi đập, cũng không để ý hắn nói cái gì, xong việc kéo khóa quần, mới lơ đãng trả lời, “Cái gì quái?”

“Cũng hơn nửa ngày, lạnh mặt một câu không nói, thịt ba chỉ ăn ba phần, quần áo lạ lùng. Ai, đừng nói là dân đầu đường xó chợ?”

Giản Minh vừa rửa tay vừa xuy một tiếng, “Nói cái tên ngốc đó lẫn lộn ngoài đường á? Có bị chém cũng không biết là vì sao. Chắc là vừa nãy đấu quyền thuật gì đó gặp cao thủ cho ăn hành, giờ hắn ăn thịt nhiều một chút cũng không sao!”

Tháng trước anh thuận lợi ký kết hợp đồng, hôm nay vừa có tiền lương, liền gọi đám bạn già ra chúc mừng. Chuyện Hạ Tiểu Sơn nhốt anh trong WC anh còn chưa nguôi giận, bất quá mấy ngày gần đây Hạ Tiểu Sơn vệ sinh nhà cửa, quét tước rửa bát lau bàn thạp phần ân cần, vì hai lạng thịt nướng mà bán linh hồn tiết tháo nhìn rất đáng thương, Giản lão gia đại phát thiện tâm, cuối cùng phê chuẩn phát cơm cho Hạ ôsin.

Kết quả Hạ Tiểu Sơn còn khoan thai đến muộn, vừa luyện xong quyền nên mới tắm rửa, tóc vẫn còn ướt, mặc áo ba lỗ cùng quần đùi khoe một thân bắp thịt, trên vai còn treo hai cái găng cũ, mặt đơ ra gật gật đầu chào mọi người, rầm cũng không thả, trực tiếp gấp thịt nướng ăn, thái độ du côn lưu manh hù sợ Giản Minh

với đám bạn già. Trong quán thịt huyệt náo ồn ào, Giản Minh cùng đám bạn lâu rồi không gặp chuyện trò vui vẻ, Hạ Tiểu Sơn kể bên như vô hình, không ngừng đầu lên, một lòng hướng thịt.

Đi tiểu xong đi ra ngoài xem, Hạ Tiểu Sơn quả nhiên vẫn ngồi một mình quét mỡ đảo thịt.

Giản Minh ngồi xuống dùng đũa đụng đụng hân, “Aiz, bị ngu rồi?”

Hạ Tiểu Sơn quay đầu lại, thập phần mờ mịt, “Cái gì?”

“Tôi nói cậu bị đánh cho ngu rồi à? Đến lâu như vậy chỉ ăn không nói lời nào!” Giản Minh ghé vào lỗ tai hân nói.

Hạ Tiểu Sơn quay đầu phản ứng một lát, sau đó mới tỏ ra hậm hực, khổ sở nói, “Đệ đệ của sư phụ mới từ Thái Lan trở về đã rủ tôi so găng, tôi cũng đã nói tôi muốn đi ăn thịt nướng tôi không đánh, hân còn đuổi theo đâm vào tai. Hiện giờ một bên tai nghe không thấy, ù tai.”

Giản Minh vừa nghe liền nhú mày, “Ù tai như thế nào không đi bệnh viện? Điếc thì làm sao?! Tên kia đâu? Đánh xong là xong hả? Tìm hân đòi tiền bồi thường không?”

“Làm sao mà điếc dễ như vậy, nói ra người ta cười cho,” Hạ Tiểu Sơn chẳng hề để ý, “Ăn nhiều thịt một chút là được!”

Giản Minh muốn kéo hân lại xem tai ra làm sao, Hạ Tiểu Sơn cảm thấy dây dưa lằng nhằng phiền chết liền không chịu, hai người giơ đũa đấu đến đánh đi, bạn hữu của Giản Minh liền cười trêu, “Ai, đừng có chỉ lo liếc mắt đưa tình, đến lâu như vậy còn chưa giới thiệu với mọi người?”

“Vừa nãy chưa nói sao? Bạn cùng phòng Hạ Tiểu Sơn, biệt hiệu lông chân.”

“Cậu không giới thiệu bọn tôi luôn à.”

“Đợi đã, lỗ tai bên này của hân hiện tại nghe không được,” Giản Minh kiên quyết kéo mặt Hạ Tiểu Sơn lại hét vào lỗ tai, “Đây đều anh em của tôi, ở chung một phòng trong ký túc xá, đây là Đại Mã, Nhị Lăng Tử, Tam Hầu, mau gọi ca ca đi!”

Hạ Tiểu Sơn bị anh kéo đến mặt mũi méo mó, cũng đặc biệt nể tình thẳng thắn gật đầu, “Đại Mã ca, Nhị Lăng Tử ca, Tam Hầu ca.”

Giản Minh vung tay thả hân ra, Hạ Tiểu Sơn xoa lỗ tai điếc, lớn tiếng hỏi tiếp, “Vậy anh gọi là cái gì? Tứ Minh?”

Giản Minh đen mặt còn chưa mở miệng, ba người kia trăm miệng một lời, “Là tứ nương!”

Hạ Tiểu Sơn run tay xem lật bàn.

“Các người tìm chết?!” Giản tứ nương vung tay hóa thân Hắc Quả Phụ, ngao một tiếng một mình đi đấu quần hùng.

Cả bọn cuối cùng cũng biết Hạ Tiểu Sơn ù tai hơn nữa còn yêu thương đồ ăn như vậy, không khí bắt đầu thân thiện lên. Đại Mã thân là lão đại ký túc xá, làm người hào sảng, chiếu cố tiểu đệ, lập tức lấy lon bia cho hân, “Ai, Tiểu Sơn, uống rượu uống rượu, đừng câu nệ ha! Chúng ta là bạn già của Giản Minh, hân hẹn hò chúng ta không bao giờ mang người ngoài theo, đem cậu theo chính là xem cậu như huynh đệ, huynh đệ hân chính là huynh đệ chúng ta! Huynh đệ nhà mình đừng khách khí nha!”

“Phi,” Giản Minh nói, “Tôi chỉ thấy cậu ta ở nhà một mình ăn mỳ tôm rất đáng thương.”

“Đúng đúng đúng, huynh đệ nhà mình đừng khách khí!” Nhị Lăng Tử đi thẳng vào vấn đề, “Cậu gấp dùm tôi hai miếng kia, có vẻ chín rồi!”

“Tiểu Sơn làm ở chỗ nào?” Tam Hầu nhỏ nhẹ hỏi.

Hạ Tiểu Sơn đang gấp thịt cho Nhị Lăng Tử, không nghe rõ, “Cái gì?”

Giản Minh còn đoán hân không muốn đáp, đang chuẩn bị giúp hân trả lời là web marketing, Hạ Tiểu Sơn lại kịp phản ứng, rất tự nhiên nói, “Hiện tại thất nghiệp, không có làm gì.”

“Ai, vậy có muốn đến công ty của tôi hay không?” Đại Mã rất nhiệt tâm, “Vừa lúc thiếu người, cậu học ngành gì?”

“..... Kiến trúc thiết kế.”

Vừa dứt lời Giản Minh liền chấn kinh, “Cậu nha Hạ Tiểu Sơn, thô kệch như vậy mà học thiết kế? Ở chung bao lâu sao không nói với tôi?”

“Anh có hỏi qua đâu,” Hạ Tiểu Sơn lườm hắn một cái.

Đại Mã cảm thấy áy náy, “Vậy không được, công ty của tôi chuyên kinh doanh.”

“Tôi có một đối tác là công ty kiến trúc thiết kế, nghe nói ở trong nghề rất có tiếng, gọi là cái gì ‘Phương trình S-A’, ông chủ là người Pháp, công ty đãi ngộ rất tốt, cậu có hứng thú tôi sẽ giới thiệu cho?” Tam Hưu nói.

Hạ Tiểu Sơn vừa nghe tên công ty sắc mặt liền xấu một chút, cúi đầu khoát tay, “Không cần, tôi không tìm việc.”

“Không tìm việc vậy cậu kiếm ăn thế nào?” Lăng Tử đúng là kẻ ngốc, kẻ ngốc thì hiểu kì, “Báo nhà?” (ăn bám cha mẹ)

Hạ Tiểu Sơn đực mặt ra còn chưa đáp lời, Giản Minh đã ném tàn thuốc đập hắn, “Ăn cái miếng thịt ba chỉ của cậu đi, chuyện nhà người ta hỏi nhiều như vậy làm gì? Uống rượu uống rượu! Tôi nói buổi tối nay đừng có ngại ngừng gì ha, vợ con cũng đã xin phép, ca ca đêm nay mời mấy em uống thâu đêm.....” Nói hai ba câu chuyển đề tài, một đám người tiếp tục hi ha chuyện trò vui vẻ.

Hạ Tiểu Sơn thừa dịp bọn họ chạm cốc thét to, lẳng lẳng gấp một miếng thịt vào đĩa Giản Minh

10. Chương 10

Vào quán bar, chọn bàn ở góc, Giản Minh trước hết lấy ra bốn hồng bao, đưa cho ba lão bạn cùng phòng và Hạ Tiểu Sơn.

“Này là cái gì?” Hạ Tiểu Sơn rất kỳ quái.

Ba người kia đã mở phong bao nhìn thử, bên trong là một trăm đồng. Giản Minh nói, “Tiền đó là tượng trưng, lão ca này chiều nay đã gửi hết tiền vào tài khoản mọi người. Các anh em, tôi vốn không nhiều lời, cũng đã gọi điện báo cho đại tẩu của anh em rồi ha, đêm nay tôi mời mọi người uống thâu đêm, uống thỏa thích, uống cho đã đời đi rồi tôi sẽ đưa mọi người về tận nhà.”

Ba người kia đều vỗ vỗ bả vai Giản Minh, có người đầm đẫm vào ngực anh. “Tiền này đều là mượn phụ huynh cả, không vội, còn cậu tối nay lại coi như rỗng túi,” Đại Mã nói, “Làm gì mà liều mạng như vậy, nghe nói tháng trước lại bệnh?”

“Tôi liều mạng lúc nào,” Giản Minh cười cười, “Chuyện gì đủ khả năng thì tôi làm, thật sự không được tôi cũng không cố đâu, tôi đặc biệt thích sống!”

“Cậu mẹ nó thích làm bộ,” Nhị lẳng tử nói, “Năm kia ai hơn nửa đêm tăng ca rồi té xỉu trong văn phòng công ty? May mắn đêm đó tôi có hứng đến tìm cậu đi uống rượu, bằng không bất ngờ chết còn không ai biết.”

Tam Hưu vỗ đầu hắn, “Nhỏ nước bọt ra! Miệng thôi!”

“Phi phi phi!”

“Tôi đâu phải không biết giữ gìn sức khỏe hả, lão tử hiện tại khỏe mạnh hồng hào, mọi người lo lắng cái lông!” Giản Minh tiêu sái vùng tay lên, “Không nói nữa! Uống rượu! Tiểu ca, cho bên đây một thùng bia! Mọi người có uống Whisky hay không?”

Bọn họ còn đang âm ỉ, Hạ Tiểu Sơn cúi đầu khê mở hồng bao của mình ra, bên trong ngược lại không có một trăm đồng tiền, chỉ có ba tờ giấy viết “Phiếu rửa bát”, hấn ngẩng đầu mờ mịt nhìn về phía Giản Minh, bởi vì một bên lỗ tai nghe không thấy, cho nên lớn tiếng hỏi, “Này là?”

“Phiếu rửa bát ớ –,” Giản Minh hét vào lỗ tai bên kia của hấn, rõ ràng từng chữ, “Đây là cảm ơn chú em lúc trước hầu hạ anh, lão tử đại phát từ bi nguyện ý rửa bát ba lần, ngày nào đó nếu không muốn rửa thì cứ lấy dùng. Ai, tiểu ca! Rượu ở đây này! Người đâu rồi? Vừa rồi còn đi ngang qua!”

Tâm tình anh hôm nay tốt đến mức khó tiết chế, cũng không đợi được người phục vụ, trực tiếp nhảy đến quầy bar bưng rượu ra mời. Hạ Tiểu Sơn cẩn thận gấp mấy tờ phiếu rửa bát bỏ vào trong túi quần, thuận miệng hỏi đại Mã, “Mã ca, anh ấy trả mọi người tiền gì thế? Mượn rất nhiều à?”

“Cậu không biết? Cậu ta không kể cậu nghe sao?” Nhị lẳng tử chen vào, “Nhà của cậu ta mấy năm trước xảy ra chuyện, mượn khắp bằng hữu thân thích cũng không đủ, lúc đó bọn anh đây chỉ mới ra trường nên chưa có tiền, đành mượn người nhà cho cậu ta. Cái tên đó mấy năm nay cày như trâu kiếm tiền trả nợ, chứ không thì một quản lý cấp cao sao lại có thể thuê chung nhà với tên thất nghiệp như cậu được?”

“Ai mượn cậu nói nhiều! Thứ miệng rộng lưỡi rẻ! lão Tứ nếu muốn nói sẽ tự nói!” Đại mã cho hấn một cái tát, “Đi phụ lấy rượu!”

Hạ Tiểu Sơn ngậy mặt ra lui về góc, tay vô thức sờ sờ mấy tờ giấy trong túi quần. Giản Minh không nói với hấn cũng không có gì lạ, có rất nhiều chuyện hấn cũng đâu nói với Giản Minh. Bọn họ chỉ là quan hệ bạn cùng nhà, việc riêng của nhau nếu lưỡi nói cũng không nên hỏi.

Chỉ là Giản Minh tên này luôn cố tỏ vẻ phong lưu phóng khoáng, chí khí ngời ngời, xuống lầu mua bao thuốc lá cũng phải ăn mặc ngay ngắn chỉnh tề, thật đúng là nhìn không ra đã có lúc sa sút như vậy.

Giản Minh cùng nhị Lẳng tử nhanh chóng kéo hai thùng rượu trở lại, “Chỗ này nhạc sống đến tám giờ mới diễn, còn kém bốn mươi phút, chúng ta uống trước?”

“Uống!” Một đám hấn tử không âm nhạc cũng khải hoàn.

Nhóm nhạc chưa đến, quán rượu liền mời một sinh viên lên kéo đàn giúp vui, dạo nhạc nửa ngày vẫn chỉ khiến lượng khách thưa thớt trong quán ngáp ngáp ngáp dài, cuối cùng cậu chàng cũng nản, trực tiếp ngồi xuống giữa sàn ngâm nga.

Hạ Tiểu Sơn trốn trong góc hẻo lánh thản nhiên tu ừng ực hai chai bia, cảm giác khô nóng sôi trào lên não, hấn đi lên nói với cậu ta, “Người anh em, để tôi thử một chút.”

Giản Minh còn bận đập bàn cùng bạn hữu ôn chuyện năm đó trong trường có tên béo đi hái hoa, đột nhiên nghe được một khúc nhạc phi thường quen thuộc – nhưng tên là gì anh lại không thể nhớ, anh từ nhỏ ngũ âm không toàn diện, nhạc cụ không quen, dù sao thường xuyên nghe nhạc đệm trong phim cũng là thưởng thức rồi — ngẩng đầu vừa thấy liền trừng mắt rống lên một tiếng, “Mẹ nó nhìn kia! Hạ lông chân như thế nào lại chạy lên sân khấu kéo tỳ bà!”

Ba người kia vừa quay đầu nhìn liền đập bàn trăm miệng một lời, “Đó là đàn violon!”

Dưới ánh đèn mờ mờ, Hạ Tiểu Sơn mặc áo thun ba lỗ cùng quần đùi, vai còn vác hai cái bao tay boxing, lưng hùm vai gấu đứng ở giữa sân khấu, điều luyện khệp hờ mắt kéo một khúc nhạc anh không rõ tên, nhìn thiết quý dị, nói cho lịch sự thì như mảnh hổ ngử tường vi, nói thẳng ra thì là chó đại liếm bi. Giản Minh nhìn tới nhìn lui trong đầu cũng chỉ có một câu — Hạ lông chân a Hạ lông chân, chân nhân bất lộ tướng, làm bộ một lần cũng khiến người ta mắc ối mười năm!

Nói cho thật thì Hạ Tiểu Sơn kéo đàn cũng không được tốt lắm, lúc được lúc ngừng, thiếu một nốt dư một quãng, thêm cái ngoại hình đáng sợ của hấn, làm khán giả kinh ngạc một chút, sau đó lại tiếp tục ngáp. Chỉ có Giản Minh còn chống cằm nghe rất hứng thú, tay còn vỗ bàn lấy nhịp.

“Không tệ ha?” anh hỏi ba tên kia.

“Cũng không tệ lắm cũng không tệ lắm.” ba người thẳng thắn gật đầu, sau đó hiểu rõ mà liếc nhìn nhau, đồng loạt vụng trộm thở dài — khó nghe như vậy, lão Tứ người thật là tai trâu.

Hạ Tiểu Sơn chỉ kéo được dăm ba phút, dàn nhạc chủ xướng của bar cũng tới, kéo theo một đám mộ điệu cuồng loạn, chen chúc đến mức đẩy Hạ Tiểu Sơn rớt khỏi sân khấu. DJ thuận đà mở đĩa, nhạc còn chưa dạo xong đã nghe ồn ào như ong vỡ tổ, xa hoa truy lạc, Giản Minh cầm theo ly rượu chen vào đi tìm Hạ Tiểu Sơn, giữa đám đông náo nhiệt cũng ráng hắt hòng hết to, “Kéo tỳ bà nghe hay lắm! Hạ lông chân!”

Hạ Tiểu Sơn buông đàn violon xuống, sau đó trượt khỏi sân khấu bằng cột múa của vũ công, khí phách mười phần rổng to, “Cả nhà anh kéo tỳ bà! Giản tứ nương!”

“Cút đi —!”

Ca hát nhảy múa quay cuồng thác loạn, Giản Minh cùng Hạ Tiểu Sơn ngồi dưới sàn ôm một kết bìa xim xam với nhau, vừa khui nắp là nốc cạn, lần lượt từng chai, không thể nói tửu lượng ai mạnh hơn ai, bằng quang ai to hơn ai. Hạ Tiểu Sơn vung tay mười lần hết chín lần thua, uống đến mức mặt đỏ như ớt khỉ, cố gắng nhịn tiểu, chỉ mặt Giản Minh mắng, “Ai không nín được! Anh mới không nín được! Anh đứng cũng đứng không vững!”

“Lão tử đứng không vững cái rắm! Lão tử lúc này có thể vừa múa vừa leo cầu thang!”

“Thối cho một cái nè!” Hạ Tiểu Sơn cho một hơi đầy mùi rượu phả lên mặt anh.

Săn hoa mắt, có hơi cồn cũng chẳng tỉnh táo gì, Giản Minh đại trương phu nói được làm được, dứt khoát trèo lên sân khấu. Cởi áo khoác, mở nút sơmi, quệt mồ hôi một cô gái đang nhảy khí thế qua một bên, eo thon chân dài đưa đẩy theo điệu nhạc.

Tiếng thét bên dưới ngay lập tức chói tai đến mức muốn tung nóc nhà!

Hạ Tiểu Sơn trợn tròn mắt, trong đầu từng trận choáng váng, lặn qua lộn lại một câu – mẹ anh chân nhân bất lộ tướng, phát tao một lần bức chết người khác mười lần!

11. Chương 11

“Lão Tam, cậu đưa lão Nhị trở về,” Đại Mã uống đến mức đỏ mặt tía tai căn dặn kỹ lưỡng, “Nhất định phải đưa về tận nhà đó, còn nhớ rõ địa chỉ không?”

“Rồi rồi biết rồi, nhớ rõ nhớ rõ!”

“Tiểu Sơn, cậu đưa lão Tứ trở về a,” Đại Mã quay đầu lại tiếp tục ân cần dạy bảo, “Nhất định đưa đến giường a, còn nhớ rõ đường Rồi, thôi để tôi đưa hai cậu về.”

Hạ Tiểu Sơn đang ôm cột điện ỏi quên trời, đầu cũng không ngẩng lên, ù tai nên cơ hồ cái gì cũng không nghe thấy, chỉ cảm thấy vai mình sao mà nặng — à, có người bám lưng mà.

Đại Mã tốn sức chín trâu hai hổ mới có thể tách hai tên đàn đang bám nhau như nam châm ra, một trước một sau nhét vào taxi, hai tên phát dục này lại tiếp tục bám lấy nhau ở ghế sau. Tài xế lão đại không vui, “Ai! Hai người bọn họ có ới ra xe không đây?”

Đại Mã ngồi vào ghế phó lái, quăng ra sau hai cái túi nilon, “Tĩnh tĩnh! Bọc miệng lại!”

Hai người thất điên bát đảo bò lên, mỗi người chiếm một bên cửa sổ, mơ hồ chụp lấy túi nilon che miệng lại.

“Ai ai, Buff đứng bên phải này, phóng pháo cho boss làm gì, cho ca một bình lam.” Hạ Tiểu Sơn gõ cửa sổ chỉ chỉ trạm xe bus bên kia phố mà ra lện.

“Không phải tôi không cho cậu làm hạng mục này, tôi còn phải gánh bao nhiêu hạng mục cậu có biết không, kế hoạch của cậu không hấp dẫn khách hàng tôi biết làm sao.....” Giản Minh dạy dỗ bóng người bên cửa sổ.

“Nói cậu đó, là cậu đó! Còn phóng nữa hả! Bang hội nào đây, lần sau còn treo máy thì tránh xa tôi ra”

“Sư phụ, hôm nay có thể không hít đất hay không, dạ dày đau.....”

Xe vui vẻ run run một đường, hai người này liền ợ ới một đường, bên này ợ một tiếng bên kia ợ một tiếng, làm tài xế cùng Đại Mã đều toát ra một thân mồ hôi lạnh. Thật vất vả chạy đến cổng tiểu khu, Đại Mã

vừa kéo cửa xe, Giản Minh liền che miệng xông ra, tìm bồn hoa bắt đầu huệ ơi huệ à, Hạ Tiểu Sơn tốt hơn anh một chút, ngồi xổm xuống đất nhìn lên cao đếm cửa sổ.

“Một hai ba bốn năm..... Tám, tui tui ở tầng tám, ọe”

“Tầng tám, ra thang máy bên phải kia..... Ọe!” Giản Minh ngẩng đầu nói theo.

“Vào phòng, tôi bên trái, hần bên phải, ọe..... Chìa khóa.....”

“Chìa khóa dưới thảm trước cửa”

“Đúng, ọe”

“..... Hai người các người sống tầu đó hả?”

May mắn là cái nhóm hát này còn biết dắt dìu nhau vào thang máy, bằng không Đại Mã thật đúng là không biết một mình mình vác hai thằng đều một mét tám này thế nào. Chờ đến khi anh đem được hai tên thiếu gia này đến cửa, vừa khom lưng tìm chìa khóa mở, vừa nghe đề tài trò chuyện của hai tên sau lưng càng ngày càng kì lạ.

“Sưng chỗ nào đâu, chớ có sờ eo tôi”

“Anh mới chớ có sờ mông tôi.....”

“Quý mới sờ mông, đây là ngực..... Móa, sao cứng quá vậy”

“Mẹ nó mông đàn ông đương nhiên cứng, anh tưởng đây là bạn gái cũ.....”

“Không, sờ cô ấy đã lắm, đợi đã đừng động, tôi sờ lại thử xem.....”

Đại Mã mở cửa ra đẩy hai người bọn họ vào, bật đèn rồi nói với hai tên đàn ông này, “Này, các cậu chớ có rượu say loạn tính nha.”

“Quý mới loạn hần!” Giản Minh vừa nghe lời này liền lớn tiếng, “Mông hần cứng như đá!”

“Lão tử còn không hiếm lạ mông anh sao! Múp như mông chó lùn!” Hạ Tiểu Sơn ghét bỏ nói, “Tôi ở phòng bên trái, tôi đi xoát phó bản!” Cứng rắn đập cửa xông vào trong phòng, đóng cửa cái rầm.

“Tôi ở bên phải tôi đi ngủ!” Giản Minh cũng rống lên một tiếng đập cửa phòng, vứt bỏ Đại Mã ở ngoài rồi đóng sầm cửa.

“.....” Thật là hai vị tổ tông.

Đại Mã lắc đầu thở dài đặt lại chìa khóa lên bàn trà phòng khách, tắt đèn, cáo lui. Hai phòng ngủ an tĩnh một lúc, phòng của Hạ Tiểu Sơn lại bật đèn.

Một lát sau, hần xỏ đại dép lê bừa bãi đi thẳng đến WC, ới thêm một trận rồi lại lột quần đùi xuống dội nước. Dội từ trên xuống dưới thỏa thích rồi lại vùi đầu vào bồn rửa tay súc miệng lung tung, sau đó mới chống tường muốn đi ra.

Vừa vận dụng vào Giản Minh đang chống tường đi vào, hai người cao ngang gối, mặt dán mặt liền ôm. Đôi môi lạnh lẽo của Hạ Tiểu Sơn lướt qua lỗ tai Giản Minh, Giản Minh run run, thuận thế ôm eo hần.

Trong bóng tối bốn con mắt mơ mơ màng màng nhìn nhau hồi lâu, Hạ Tiểu Sơn vỗ về đầu tóc của Giản Minh thở dài nói, “Cậu cao quá Tần Lãng.....”

Giản Minh mất hứng nhú mày, “Con mẹ nó ai là Tần Lãng..... Anh lại làm bậy sau lưng tôi hả? Hà Thụy Thăng.....”

Anh phần nộ giữ cảm Hạ Tiểu Sơn hôn xuống, hần bị anh bổ nhào vào ép lên tường liền thét lớn một tiếng, ngậm lấy đầu lưỡi anh.

.....

Giữa trưa hôm sau, mặt trời rực rỡ treo cao.

Hai nam nhân vết cào đầy lưng, mỗi người bọc chăn ngồi song song ở hai bên giường, híp mắt đón dương quang, mặt mày cau có thả ra từng vòng khói.

Hút xong một điếu, Giản Minh dụi đầu thuốc rồi lại tìm một điếu nữa, nghiêng đầu bật lửa, ngậm một ngụm. Hạ Tiểu Sơn bên kia cũng xòe tay, anh quăng cả hộp thuốc cùng bật lửa qua.

Hạ Tiểu Sơn rút một điếu, ngậm trong miệng rồi đốt, vẽ mặt thống khổ hít một hơi, rốt cuộc nhin không được khàn giọng mở miệng.

“..... Tôi thật không thể hiểu nổi, anh cũng say như vậy, làm sao có thể làm tôi được?”

“Tôi cũng còn không thể hiểu,” Giản Minh khàn khàn mệt mỏi nói, “Cậu cũng đã bị làm thành như vậy, làm sao còn có thể làm tôi?”

12. Chương 12

Đỡ eo đau khổ đối vỏ chăn, Giản Minh càng nhớ càng rõ ràng, càng rõ ràng càng tức, kéo vỏ chăn bắn hậm hực đi vào WC, một cước đá văng cửa máng, “Hạ Tiểu Sơn! Mẹ nó tối qua nhà người kêu dâm Tần Lăng Tần Lăng, còn coi lão gia ta ra cái gì?!”

Hạ Tiểu Sơn đang chống hông ra sức chà drap giường, lúc này liền nhú mày, không kiên nhẫn nói, “Anh không phải cũng kêu tên người khác sao!”

“Tôi gọi ai?!” Giản Minh giật mình, dừng một lát, “Hà Thụy Thăng?..... Chính là tiện nhân! Không lẽ cậu cũng gọi tiện nhân?!”

Lời còn chưa dứt bên tai vang một tiếng lớn! Một cục xà phòng đập vào cửa rớt xuống mặt đất, trượt ra thật xa, Hạ Tiểu Sơn sắc mặt âm trầm, thần tình này Giản Minh chưa bao giờ gặp qua.

“Anh thử gọi người ta một tiếng như vậy nữa xem?” Hấn trầm giọng nói.

“.....” Giản Minh trầm mặc hồi lâu.

“Tôi ngủ dậy hay gắt, lại phát hiện bị làm, tâm tình không tốt, nhất thời lỡ miệng vũ nhục người trong lòng cậu, xin lỗi,” Anh bình tĩnh nói.

Sau đó đột nhiên biến sắc nhặt cục xà phòng lên đập vào đầu Hạ Tiểu Sơn “Thế nhưng mẹ nó cậu xem lão tử thành người khác rồi đề ra, hôm sau lại vì người khác mà tức giận lão tử?! Mẹ nó cậu mới là tiện nhân!”

Anh mắng xong giận dữ đóng sầm cửa bỏ đi, mà Hạ Tiểu Sơn cũng không trách một cú này, thái dương nhanh chóng sưng đỏ một cục. Đen mặt cúi đầu, bắt đầu tăng lớn khí lực bóp chết drap giường.

Hai người bình thường cẩu lên đập nhau một trận đã thành thói quen, nhưng trở mặt đến nước này là lần đầu trong hai năm chung sống. Hạ Tiểu Sơn phơi xong drap giường trực tiếp trở về phòng, bật trò chơi giết đến mức trở thành hồng danh, thần chấn sát thần phạt chấn sát phạt, giết đến mức bị NPC một đao cho vào ngục giam. Giản Minh lạnh mặt trở về phòng, mở laptop tìm ngay một bộ phim kinh dị nhất máu me nhất bạo lực nhất, ban ngày ban mặt tắt đèn kéo màn treo lên giường, xem máu chảy đầu rơi.

Anh rất bức, thập phần bức tức. Anh thừa nhận lúc đầu đã lầm Hạ Tiểu Sơn thành Hà Thụy Thăng, nhưng càng kề cận thân mật, da thịt đụng chạm, người thở dốc dưới thân anh ngày càng rõ ràng, anh biết đó là Hạ Tiểu Sơn, nhưng đã đến lúc dừng không được. Sau đó Hạ Tiểu Sơn lật anh lại, anh còn đấu tranh hai phát, vừa bắn nên mất hết khí lực, sau đó cũng phải rên rỉ để cậu ta tiến vào.....

Vậy Hạ Tiểu Sơn thì sao? Mẹ nó hấn ta từ đầu tới cuối đều xem anh là người khác, ở trên người anh vừa tập hít đất chống đẩy vừa gọi bậy Tần Lăng Tần Lăng, anh lúc ấy không còn khí lực cộng thêm đau đến choáng váng, bằng không đã sớm thuận tay lấy gối đầu chẹt chết đồ con hoang kia — phi phi phi! Lão tử mới không phải là cẩu!

Phim coi rồi cũng kết thúc, tơ máu trong mắt Giản Minh cũng hần lên, từ tối hôm qua đến giờ chưa được ăn gì, thể lực tiêu hao quá lớn lại không nghỉ ngơi tốt, thuốc trị lần trước Hạ Tiểu Sơn mua cho cũng dùng

hết rồi, toàn thân đau nhức, đầu nặng chân nhẹ ra khỏi phòng, liếc nhìn thấy trên bàn trà phòng khách có một ống thuốc trĩ mới.

“.....”

Hừ.

Giản Minh nhận thuốc trĩ, rất dễ chịu mà đi chà đạp lão súc đại một phen, sau đó rửa tay, mở tủ lạnh ra nhìn nguyên liệu nấu ăn, nấu một nồi canh rau cháo thịt, khàn giọng đi gõ cửa phòng Hạ Tiểu Sơn, “Đi ra ăn cơm.”

Hạ Tiểu Sơn ở bên trong không biết làm cái gì, cũng không nghe âm thanh trò chơi, im lìm không trả lời anh.

Giản Minh đẩy cửa một chút, đã khóa trái rồi.

“Có ăn hay không?”

Bên trong vẫn không nói một lời, Giản Minh nhìn qua khe cửa một cái, thấy Hạ Tiểu Sơn ngồi khom lưng nhìn máy tính, có vẻ như đang chẳng làm gì cả, cũng không thèm trả lời anh.

Giản Minh xoay người bỏ đi, ngồi xuống bàn mức hai muống cháo, sau đó lửa giận bùng lên, chịu không được nữa đành vút thìa đi đến trước phòng Hạ Tiểu Sơn, một đòn đá hư khóa cửa!

Hạ Tiểu Sơn đang ngậm thuốc lá ngẩn người với bàn máy tính cùng mỳ tôm ăn dở, thành linh bị Giản Minh cho một quyền vào mặt!

Hắn cùng với mì tôm đều đổ ra giường, cái giường yếu ớt kêu thảm thiết. Hạ Tiểu Sơn ôm mặt ngốc một chút, sau đó không nói lời nào vùng quyền đánh trả!

Hai người lòng dạ hẹp hòi trong căn phòng chật hẹp, lẫn tới lẫn lui đánh một trận to trên giường, đánh cho hết một bụng oán khí. Chỉ bởi vì cả hai đều bị thương ngay chỗ khó nói, thể lực lại cạn kiệt, quyền đấu không hề có kết cấu, đánh đến xiêu xiêu vẹo vẹo, ngay cả trò bút tóc đập chym chơi xấu cũng mang ra dùng. Cuối cùng vẫn là Hạ Tiểu Sơn hơn một chút, dè Giản Minh xuống, vùng tay định đâm một cú quyết định, ai dè ngay thời khắc mấu chốt đó lại vì dùng quá sức mà trật eo, xanh mặt nằm ngửa trên người Giản Minh, bị Giản Minh cho một đầu gối bay ra ngoài. Hai người một trái một phải chen trên giường thở dốc.

“..... Đánh đủ chưa?! Ngươi giận chưa?!” Giản Minh thở gấp nói.

Hạ Tiểu Sơn ôm eo không nói lời nào, mặt chôn trong gối, quay lưng lại với anh.

“Ngươi giận thì đi ăn cơm!” Giản Minh đẩy hắn một phen.

“.....”

Hạ Tiểu Sơn mặc mặt bò lên cùng anh đi ăn cơm, tự mình uống một chén canh lớn, Giản Minh lại mức cho thêm một chén, ừng ực uống xong rồi Hạ Tiểu Sơn lại tự giác rửa bát.

Giản Minh ở bên ngoài lau sàn, đổ chút nước xà phòng trên mặt đất, không cẩn thận đạp trúng mà trượt ngã, Hạ Tiểu Sơn đi ngang qua còn nâng anh dậy. Nhưng vẫn không nói lời nào.

Cơm nước xong rửa bát xong hắn liền về phòng tiếp tục xoát trò chơi, nhân vật đã được thả ra, Hạ Tiểu Sơn để chính mình đứng ở bên vách núi đón gió, kiếm sĩ tóc dài như tuyết trắng bị gió thổi loạn không ngừng lắc lư, như tâm trạng của Hạ Tiểu Sơn lúc này.

Tối hôm qua thật ra uống đúng là quá nhiều, nhưng..... Không hồi ức! Không nhớ! Quên là xong!

— Hạ Tiểu Sơn lông chân thẳng đầu óc cũng thẳng, không suy nghĩ so đo nhiều như Giản Minh, mọi việc phải thông suốt. Lúc này đầu óc hỗn loạn hắn chỉ có một cách chính là trốn tránh không để ý tới, tâm tính như đà điểu. Hắn ghét Giản Minh ép buộc hắn, hắn cảm thấy Giản Minh phiền chết.

Hắn cảm thấy chính hắn cũng phiền chết.

Hắn không nghĩ thông suốt, cũng không muốn nghĩ thông suốt, dứt khoát ngậy mặt vài ngày không nói lời nào, trốn trong phòng một ngày một đêm xoát trò chơi, kiếm hắn tiền ăn cho một tháng. Giản Minh lười

đụng chạm cái tên tính tình cổ quái như hắn, ăn cơm cũng không gọi hắn, để một phần đồ ăn cùng bát đũa ở trên bàn, Hạ Tiểu Sơn nửa đêm đói bụng bò ra liền hộp cơm thừa canh cặn sau đó ngoan ngoãn rửa bát.

Sau đó hắn mới nhớ ra phiếu rửa bát ngày đó say quá hắn còn nhét trong túi quần, sau đó lại quên khuấy mà mang quần đi giặt, vài ngày sau quần phơi khô thì vô tình móc ra được, lúc này giấy tờ gì cũng chỉ còn lại một nhúm nhăn nhèo.

Hạ Tiểu Sơn cẩn thận tách từng tờ ra, vuốt phẳng rồi chêm dưới đèn bàn, xoát một lần pho bản lại kéo ra xem, lại cảm thấy khó chịu kì lạ, cuối cùng vẽ thành một cục ném vào gạt tàn.

13. Chương 13

Hạ Tiểu Sơn đứng ở trong phòng bếp, tay bưng tô mì tôm mới úp xong, cúi đầu ngăn người.

Ngoài kia mưa to tầm tã, tiếng nước rào rào đổ lên mái hiên. Giản Minh đêm nay phỏng chừng tăng ca, đã tám giờ còn chưa trở về, cũng không gọi điện thoại báo cho hắn biết có trở về hay không — bọn họ không nói lời nào với nhau sắp hơn mười ngày.

Hạ Tiểu Sơn cảm thấy không nói lời nào cũng rất tốt. Hắn không biết nói gì với Giản Minh.

Hợp đồng thuê của bọn họ còn có ba tháng là hết hạn, Hạ Tiểu Sơn đoán rằng lúc đó bọn họ vẫn trầm mặc, sau đó Giản Minh sẽ chuyển ra ngoài — người ta là quản lý cao cấp, vì trả nợ mà ở chỗ tồi tàn này, hiện giờ đã có thể bắt đầu lại, ít nhất có thể dọn đến trung tâm thành phố, tìm chỗ tốt đẹp hiện đại hơn.

Nói không chừng còn có thể trên thương trường hoặc là thông qua bằng hữu mà quen biết một vị cô nương đáng tin, sau đó cưới vợ sinh con, bạch đầu giai lão — dù sao Giản Minh cũng là “Song tính”.

Bạn gái cũ của Giản Minh bộ dạng thế nào Hạ Tiểu Sơn cũng đã quên, gặp qua vài lần, nhớ mang máng là người dịu dàng xinh đẹp — khác hẳn Hạ Tiểu Sơn.

Con đường Giản Minh chọn, cũng rất không giống Hạ Tiểu Sơn.

Hạ Tiểu Sơn thậm chí đã rất lâu không còn nghĩ mình phải đi đường nào. Vậy mà không biết tại sao lại cùng Giản Minh giao hợp thành như vậy, không biết tại sao lại bị Giản Minh bức phải đổi mặt hiện thực. Phải đối mặt với tình cảm, phải đối mặt tương lai.

Hạ Tiểu Sơn dùng móng tay cào cào nĩa ăn mì tôm, phỗng người ra. Nắp đậy tô mì có khe hở, từng sợi từng sợi khói trắng cuộn ra, Hạ Tiểu Sơn thần kinh thô nhìn chăm chăm cuộn khói, nhìn nó biến mất.

Hắn giật nảy tỉnh trí lại, tựa hồ nghe thấy tiếng nhạc. Xoay người chạy đến cổng, chuông cửa đã lâu im ắng lại phát ra tiếng báo chói tai. Hắn ấn nút trò chuyện, bảo vệ tiểu khu qua thanh âm rè rè của bộ đàm thông báo, “Hạ tiên sinh? Bạn cùng phòng của anh chờ ở phòng bảo vệ Đông Môn, anh nhanh xuống đây đi!”

Hạ Tiểu Sơn dép lê còn không đổi, chìa khóa cũng không mang, cầm dù, kéo cửa phóng ra ngoài. Ra khỏi thang máy liền mặc kệ mưa to mà chạy đến Đông môn tiểu khu, thấy một người dựa vào tường phòng bảo vệ, tóc cùng tây trang ướt sũng, bóng dáng nhìn như là Giản Minh.

Hạ Tiểu Sơn thở hổn hển gọi anh một tiếng, Giản Minh quay đầu lại, đôi mắt đỏ bừng, nước mắt đầy mặt.

— Hạ Tiểu Sơn bị dọa đến mức chân mềm như bún.

“Làm sao?! xảy ra chuyện gì!”

“Gọi điện thoại cho cậu làm sao lại tắt máy chứ, lại quên sạc sao,” Giản Minh nức nở nói.

“Tôi không, tôi quên, tôi không sạc.....” Hạ Tiểu Sơn bị anh dọa đến mức lắp bắp.

“Được rồi đừng nói nữa,” Giản Minh vừa nói vừa không ngừng gãi mu bàn tay phiểm hồng của mình, ngoắc đầu chỉ vào một thùng giấy chân, “Giúp tôi ôm về nhà, không biết bị tên thiếu đạo đức nào ném ven đường, thiếu chút nữa bị xe điện nghiền chết.”

Hạ Tiểu Sơn chạy qua cúi đầu nhìn, chỉ thấy một con mèo nhỏ trụi lông xấu muốn chết, co ro trong góc thùng, trên người toàn bùn đất, bẩn cực kỳ.

“Hắt xì!” Giản Minh che miệng, giọng mũi nồng đậm, “Tôi hình như dị ứng với lông mèo, hắt xì! hắt xì!.....
Thất thần làm gì mau ôm đi a, một lát lạnh chết thì làm sao!”

“.....”

Hạ Tiểu Sơn một tay nâng thùng một tay giơ dù đi ở phía trước, Giản Minh xa xa theo ở phía sau, vừa hắt xì vừa chỉ huy hẩn, “Ôm nhẹ thôi, nó sợ, hắt xì! Cầm dù nhích qua bên trái một tí, gió thổi mưa dính vào.....”

Rốt cuộc đem được con mèo bị bỏ rơi xấu mồn mắt trở về nhà, Giản Minh xông vào WC hung hăng rửa tay, sau đó mang hết mấy cái khẩu trang bao tay tổng vệ sinh lên người rồi mới đi ra nhìn trái nhìn phải nghiên cứu tiểu miêu nửa ngày, “Hình như không bị thương, cậu lấy khăn lông ướt lau cho nó đi.”

“.....” Hạ Tiểu Sơn thành thành thật thật đi tìm khăn lông ướt.

“Chỗ này chỗ này, cắt luôn túm lông bết bùn này Làm nhẹ nhẹ thôi!”

“.....”

“Xuống siêu thị dưới lầu mua lọ sữa bột trẻ em, mua một cái bình sữa nhỏ nữa, hắt xì!”

“..... Mua sữa bò hộp không được sao?”

“Lúc này chờ cậu tôi có lên mạng tra xem, mèo nhỏ uống sữa bò sẽ bị ói. Mua một hộp sữa em bé loại rẻ là được, không cần loại đắt đâu, hắt xì!”

Giản Minh hắt xì một đêm, mắt sưng mũi hồng, trên cánh tay nổi một loạt mụn đỏ. Hạ Tiểu Sơn bình sinh đây là lần đầu tiên pha sữa bột, cầm bình sữa cho mèo bú, tay chân ngốc vụng, ba lần sặc mèo nhỏ mới được một ngụm sữa, sữa vãi ướt đầm. Giản Minh nhìn chịu không được, vừa sùm sụp chảy nước mũi nước mắt vừa chỉ huy hẩn, Hạ Tiểu Sơn bị anh lải nhải đến phiền liên lắm nhảm “anh muốn anh làm không làm đừng nói blablabla”, Giản Minh ném bao tay nói: “lão tử nếu không phải bị dị ứng thì còn cần thứ phế thải nhà người sao”. Hai người vừa cãi nhau gà bay chó sủa vừa cẩn thận hầu hạ tiểu đại gia, rốt cuộc đỡ được tiểu gia hỏa ngủ xiêu xiêu vẹo vẹo rồi mới ngồi phịch trên sofa, không còn khí lực để nói chuyện.

Một lát sau, Hạ Tiểu Sơn lắc lư tìm thuốc lá, bị Giản Minh đập cho một cước, “Đừng hút, nó bị sặc khói tỉnh mất.”

Hạ Tiểu Sơn rụt cổ, vò đầu, “Anh muốn nuôi con mèo này?”

“Tôi miễn cảm như vậy nuôi làm sao?” Giản Minh xoa mũi nói, “Tôi đi hỏi bạn bè xem có ai muốn nuôi không, cậu cứ chăm sóc nó vài ngày đi.”

“.....”

Hạ Tiểu Sơn đột nhiên thành ba mèo, cảm giác việc này trên logic có chỗ nào đó không đúng.....

Không phải chứ, rõ ràng là do anh chưa hô đã đánh, trời thì đổ mưa to, đột nhiên đem một con mèo về liền biến thành hẩn phải chăm sóc? Hai chúng ta trong khoảng thời gian này không phải là chiến tranh lạnh sao.....

Hẩn thập phần khuất ghen nhấp môi ba lần, muốn nói lại thôi, muốn nói lại thôi, cuối cùng hậm hực nói, “..... Vậy anh đặt tên?”

14. Chương 14

Error 520 Ray ID: 345ed733924b6e0e • 2017-03-27 02:15:16 UTC

Web server is returning an unknown error

You

Browser

Working

San Jose

Cloudflare

Working

cf.sstruyen.com

Host

Error

What happened?

There is an unknown connection issue between Cloudflare and the origin web server. As a result, the web page can not be displayed.

What can I do?

If you are a visitor of this website:

Please try again in a few minutes.

If you are the owner of this website:

There is an issue between Cloudflare's cache and your origin web server. Cloudflare monitors for these errors and automatically investigates the cause. To help support the investigation, you can pull the corresponding error log from your web server and submit it our support team. Please include the Ray ID (which is at the bottom of this error page). Additional troubleshooting resources.

Cloudflare Ray ID: **345ed733924b6e0e** • Your IP: 14.160.53.178 • Performance & security by Cloudflare

15. Chương 15

Giản Minh đành mời cô bé đi ăn đại tiệc bồi tội, cùng cô mắng Hạ đầu trọc lật lọng đến cầu huyết lâm đầu, cuối cùng tự nguyện chi trả hết mấy món đồ cho mèo, rồi thuê xe chở ba thùng to thùng về nhà. Hạ Thiên Nga trèo lên cái đầu trọc của cha nó, hưng phấn gọi meo meo, thúc giục gia nô vĩnh cửu mau mau làm cho nó cái nhà.

Giản Minh ở trong phòng bếp xào rau, còn tiện thể cầm muối đi ra kiểm tra kết quả. Hạ Tiểu Sơn cất bàn ăn trong phòng khách đi, xô pha kéo vào góc, giá leo cho mèo dán sát tường, bày trí có khuông có dạng, cột nhà có chỗ bị một găm, hẳn còn nhét ổ mèo vào thuận tiện che đi.

"A, không tồi," Giản Minh nói, nhìn quanh một vòng phòng khách, có xô pha có TV, có mèo còn có miêu nô, vừa lòng vô cùng, "Rất giống hậu cung của trẫm."

Đang hướng dẫn mèo nhỏ đi WC vào thau cát mới, Hạ Tiểu Sơn u oán nói, "Hoàng thượng, Mãn Hán toàn tịch đã xong chưa? Nô tài bụng đói đã lâu."

"Bụng cơm, Hạ công công!"

Hai người chen chúc trên sô pha, bày đồ ăn lên bàn trà, lâu lâu nói vài câu cửa miệng, đã hoàn toàn quên chiến tranh lạnh một tháng trước, hoặc có thể nói là đồng lòng không nhắc. Tính tình của Hạ Tiểu Sơn cố mấy sớ cũng không đổi được, mà Giản Minh nguyên bản lòng còn có khó chịu, cuối cùng đều bị chuyện nuôi dưỡng mèo nhỏ làm cho xao lãng.

Quả thật, quan hệ hiện tại của hai người bọn họ không dứt khoát sòng phẳng, mơ hồ không rõ, thế nhưng còn có mèo nhỏ còn có nhau, chiếu cố nhau cũng mỹ mãn thoải mái, đâu cần vội vã chọc thủng giấy, xé rách lớp che đậy này.

Di động trên bàn trà rung lên, Giản Minh cầm lấy điện thoại xem một cái, liền nghe máy, “Ngô tiên sinh, chào ông.”

Điện đến là chủ nhà, là người hòa khí, bình thường cũng không hay tới cửa quấy rầy, tiền thuê nhà đều đợi chuyển khoản. Giản Minh chỉ muốn thương lượng một chút – anh còn muốn tiếp tục thuê, về phần Hạ Tiểu Sơn cũng chưa nói gì về việc chuyển đi, dự tính cũng là giống nhau – anh vừa cười vừa định nói, bên kia đột nhiên lại nói vài câu.

Sắc mặt của Giản Minh hơi cứng ngắc, nhúu mày dừng một lát, sau đó vẫn cười lễ phép nói, “Được, tôi thương lượng cùng Hạ Tiểu Sơn một chút, tối nay sẽ gọi cho ông.”

Anh cúp điện thoại, Hạ Tiểu Sơn nhìn thần sắc anh không tốt, hỏi, “Làm sao?”

“Con gái chủ nhà muốn kết hôn, muốn sửa chỗ này thành nhà mới, không chỉ không thương lượng thuê tiếp, còn muốn chúng ta tháng sau nhanh chuyển ra ngoài, sẽ trả lại cho chúng ta hai tháng tiền thuê nhà để bồi thường vi phạm hợp đồng.”

Hạ Tiểu Sơn ngừng một lát mới nói, “Vậy anh chuẩn bị thế nào?”

“Nhanh chóng tìm nhà mới,” Giản Minh lúc đầu có hơi rầu rĩ, rất nhanh lại hưng phấn lên, “Vừa lúc còn có thể chuyển đến chỗ gần công ty hơn. Cậu cũng nên nhanh tìm việc, nếu xác định được chỗ làm rồi, chúng ta cũng tiện tìm nhà thuận lợi cho cả hai.”

Hạ Tiểu Sơn ngừng một lát, do dự nói, “Tôi.....”

Giản Minh rút cuộc nhìn ra thần sắc của hắn không thích hợp, “Cậu không định sống chung nữa?”

“..... Ở lò võ tôi có sư huynh, sau này sẽ xuất ngoại, anh ấy nói tôi có thể đến ở, thuận tiện trông nhà. Nhà ở ngoại thành.”

Giản Minh sửng sốt, theo bản năng quan tâm, “Ở ngoại thành vậy cậu đi làm làm thế nào?”

Hạ Tiểu Sơn há miệng thở dốc, cuối cùng chỉ nói, “Tôi không đi làm.”

Giản Minh rút cuộc minh bạch — nguyên lai Hạ Tiểu Sơn đã sớm tìm đường lui, nguyên bản không muốn tiếp tục ở chung, chỉ là chưa muốn cho anh biết, trong khi anh lại muốn tìm chỗ tiện cho “Hai người” — nhất thời tức giận.

“Cậu chơi một hai năm chưa đủ? Còn muốn về nông thôn tiếp tục chơi? Chơi trò chơi có thể chơi một đời?” Anh cau mày cao giọng nói, “Cậu cũng không tính chuyện về sau?”

Hạ Tiểu Sơn cũng nhúu mày, hắn há miệng thở dốc, không thể nói gì.

Giản Minh biết hắn không muốn nói, lại nói chuyện sau này của hắn có quan hệ gì đến anh đâu. Anh tức đến bật cười, nhếch môi cười lạnh, “Hạ lỏng chân, cậu thật giỏi. Được thôi, không có cậu thì tôi vào trung tâm thành phố thuê nhà ở một mình, cũng thoải mái!” Ném đĩa quay về phòng.

Hạ Tiểu Sơn ngồi một mình trên sô pha ngắn người, gấp một gấp đồ ăn, cảm thấy nhạt như nước ốc. Nhắc Hạ Thiên Nga còn đang la hoảng lên đầu vai, ngây ngốc đứng dậy dọn dẹp bát đĩa.

Vừa cọ rửa xong, Giản Minh đẩy người hàn khí mang khẩu trang bao tay đi ra, gấp lấy Hạ Thiên Nga, “Trụi Lòng là do tôi nhạt, cậu cứ thế đi đi!”

16. Chương 16

Giản Minh đứng một tuần không thèm nói chuyện với Hạ Tiểu Sơn. Bọn họ lại khôi phục trạng thái chiến tranh lạnh lúc trước, mèo con bây giờ chỉ là chuyện nhỏ. May mắn Giản Minh cũng không nghĩ tới chuyện đuổi mèo đi, ban ngày Giản Minh đi làm, Hạ Thiên Nga liền chui vào trong phòng Hạ Tiểu Sơn cào mặt cha nó, buổi tối Giản Minh về nhà, nó lại leo lên người Giản Minh meo meo, vào phòng Giản Minh mà ngủ.

Hơn nửa đêm, Hạ Tiểu Sơn vừa chơi trò chơi vừa ăn mì tôm, lại vừa nghe Giản Minh trong phòng đối diện lặn qua lộn lại hắt xì.

Hạ Tiểu Sơn cảm giác mì tôm khó nuốt, so với chiến tranh lạnh lần trước khó ăn hơn nhiều. Hắn trong lòng cũng khổ sở hơn rất nhiều, so lần trước hắn tuy rằng thấy phiền nhiễu, nhưng còn có thể trốn tránh, còn có thể tỏ vẻ tâm tĩnh như nước đối gặt chính mình. Lần này hắn lại cảm giác nuốt không trôi, tâm tình trôi theo dòng nước.

Việc chuyển đến nhà sư huynh vốn dĩ là do lần chiến tranh lạnh trước, hắn lúc ấy thật sự nghĩ rằng hắn cùng Giản Minh mỗi người đi một ngã, cho nên trước tiên phải tìm đường lui cho mình, lại thêm hắn để dành không được nhiều, sau này nếu có chuyện cần dùng tiền thì làm sao. Theo tình theo lý, hắn đều không nên bỏ qua một cơ hội ở miễn phí mà đi góp tiền nhà với Giản Minh.

Sau này Hạ Thiên Nga xuất hiện, quan hệ giữa hai người bọn họ chuyển hướng như gió chuyển mùa. Hạ Tiểu Sơn không biết sao trong lòng thấy rất thấp thỏm, không có cách nói chuyện này ra khỏi miệng. Hắn nhìn ra được, từ khi có mèo, tâm tình Giản Minh mỗi ngày đều rất vui vẻ, suốt ngày thu xếp đồ chơi cùng đồ ăn cho mèo, dù rằng anh ta không thể gần mèo nhỏ nên vẫn ghen ghét Hạ Tiểu Sơn — Hạ Tiểu Sơn cảm thấy chính mình sẽ hủy đi chút vui vẻ này của Giản Minh.

Hiện tại quả nhiên là hắn hủy.

Hắn đã đoán được Giản Minh sẽ thực sự tức giận, nhưng hắn không biết Giản Minh tức giận rốt cuộc là vì phải phiền toái đi tìm bạn ở chung lần nữa, hay là bởi vì không ai giúp nuôi mèo, hay là bởi vì hắn muốn đi.

Hắn buông tô mì tôm xuống, muốn hút thuốc lại phát hiện bật lửa đã cạn dầu, đành đơn giản đóng máy tính, kéo chăn, rằng cũng không đánh gà đầu liền ngủ.

Tối hôm sau hắn đi tập, Hạ Tiểu Sơn bị sư huynh cho một quyền nằm dài trên mặt đất, hắn cứ thế bất động, ngẩn người.

“Làm sao vậy?” Sư phụ hỏi hắn.

Hạ Tiểu Sơn chậm rãi bò lên, mắt đầy tơ máu, rầu rĩ nói, “Không đánh.” Cúi chào, khom lưng bỏ đi.

Hắn tính tình chính là như vậy, bình thường rất dễ ở chung, buồn bực vui vẻ cũng không phiền người khác. Cho nên sư phụ cũng không để ý, kêu thêm vài sư đệ tiếp tục huấn luyện. Hạ Tiểu Sơn đi vào phòng thay quần áo, sư huynh đang chờ hắn.

“Đây, chìa khóa dự bị. Địa chỉ cậu còn nhớ rõ không? Lần trước đem cậu tới rồi.”

“Cám ơn sư huynh.” Hạ Tiểu Sơn đại ra.

“Cậu chừng nào thì chuyển qua đây? Để tôi còn thu dọn.”

“Cuối tuần đi.”

Sư huynh cũng nhìn ra hắn có chỗ không ổn, “Sao thế? Thất thần?”

Hạ Tiểu Sơn há miệng thở dốc, muốn hỏi hắn có thể nuôi mèo ở nhà anh ta không, chưa nói ra lại nhớ Giản Minh không cho đem mèo theo. Nhất thời cảm thấy xót xa, hắn ngậm đắng nuốt cay nuôi con mười năm, lý hôn quan tòa xử thua, hải tử đem cho vợ trước.....

Hắn rầu rĩ đáp, “Không có việc gì.” Cám ơn sư huynh, nhận chìa khóa.

Hạ Tiểu Sơn trên đường về mua hẳn một thùng bia, về nhà vừa uống rượu vừa thu dọn hành lý, dần dần say mềm. Đầu hạ gió đêm từ ngoài cửa sổ phất vào, hẳn ôm một trái banh cũ ngồi bệt xuống dựa vào thùng giấy mà ngẩn người, tầm nhìn mơ hồ, ảo ảnh lấp lóe lại có vẻ giống Giản Minh.

Hắn phải say đến thế này mới có dũng khí nhớ lại tối hôm đó.

Hắn lúc ấy vẫn đang gọi tên Tần Lãng..... Bởi vì nếu không gọi, người trước mắt vẫn là Giản Minh, chuyện quá sáng tỏ khiến hắn sợ hãi.

Hắn rõ ràng biết đó là Giản Minh, vẫn đem đôi phương đặt dưới thân, không để ý người kia chống cự, tiến vào thật sâu, hẳn tinh tường nhớ rõ chính mình hôn môi Giản Minh, hôn khắp thân thể, giữ chặt vòng eo gầy tinh tế của Giản Minh rồi dùng sức ấn thân dưới của mình vào, hẳn không thể đi vào tận cùng bên trong khối thân thể kia.

Hắn biết rõ không thể lại phạm sai lầm — vô luận là lại leo lên giường Giản Minh hay là lại động tâm với người khác.

Tần Lãng làm hắn hao mòn, hẳn giống như tro tàn, không dám nhóm lên chút lửa nào nữa.

Không thể lại tiếp tục suy sụp, rồi đi là đúng, đi thôi, Hạ Tiểu Sơn. Hắn nói với chính mình.

Hắn chui vào chăn, cuộn tròn như gấu ngủ đông, cứ như vậy thiếp đi.

17. Chương 17

Hạ Tiểu Sơn ngủ đến chiều ngày hôm sau mới tỉnh, lăn qua lộn lại trên giường một hồi lâu, cảm giác ngực cần cái gì, móc ra mới thấy là trái banh.

Hạ Tiểu Sơn đá bay nó đi, bò xuống giường tìm đồ ăn. Tiểu Thiên Nga nghe tiếng liền bò khỏi phòng Giản Minh, meo meo bò theo hắn.

Hạ Tiểu Sơn xóc nó lên đầu mình, cái đầu tự cạo trọc của hắn đã sớm mọc lại tóc, bởi vì lưỡi đến hiệu cắt tóc xử lý, cho nên như tóc lởm chồm như cỏ dại, Hạ Thiên Nga vui mặt vào hửi ra hương vị quen thuộc, hưng phấn hít hà.

Hạ Tiểu Sơn lấy một hộp sữa to từ tủ lạnh ra uống, không tìm được đồ để ăn, vì thế lại ăn trộm của Giản Minh hai quả táo.

Sau đó hắn tìm ví tiền cùng chìa khóa, mặc áo khoác, bỏ Hạ Thiên Nga vào trong túi áo rồi đi.

“Đi, cha mang con đi siêu thị.”

Hạ Tiểu Sơn đem theo nhi tử đi một chuyến đến siêu thị, Hạ Thiên Nga nhìn mọi thứ đều mới mẻ đến hiểu kỳ, thiếu chút nữa lăn vào ngăn cá đông lạnh, bị cha nó tóm cổ về. Hạ Tiểu Sơn mua cá cùng thịt bò, hành gừng gia vị, về nhà nấu lại mấy món hồi đó Giản Minh sinh bệnh đã dạy hắn nấu. Tay chân vụng về vất vả một lúc mới nấu ra một nồi canh cá, thuận tiện nướng một miếng beefsteak. Giản Minh hôm nay thứ bảy nên tăng ca, về nhà vừa lúc beefsteak nóng hầm hập được dọn lên.

Hạ Tiểu Sơn vốn định làm một phần cho chính mình ăn trước, sau đó đợi Giản Minh trở về về mới nấu thêm một phần, lúc này vừa vặn nhường cho anh ăn luôn. Hắn cũng không biết nói thế nào mới tốt, chỉ có thể liệt mặt, cứng ngắc nói, “Ăn đi, tôi làm.”

Giản Minh nhú mày nhìn hắn, không nói gì.

Nói cái rắm, không phải cậu làm, chẳng lẽ là con mèo làm?

Hạ Tiểu Sơn lại đấu tranh trong lòng một chốc rồi mới cứng ngắc nói tiếp, “Mấy ngày hôm trước, xin lỗi anh, không sớm nói cho anh biết tôi muốn đi, hại anh không chuẩn bị.”

Giản Minh không tỏ rõ biểu tình, buông cặp da, ngồi trước bàn, cúi đầu nhìn món beefsteak đáng sợ.

Hạ Tiểu Sơn lại đợi một lát, hậm hực nói tiếp, “Lúc trước không biết phải nói thế nào, sợ anh mất hứng. Xin lỗi.”

Người ta xin lỗi hai lần rồi, Giản Minh một đại nam nhân sao còn để bụng chứ, anh rút cuộc ngẩng đầu nhìn Hạ Tiểu Sơn, vẻ mặt vẫn lãnh đạm.

Tuy nhiên cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện với hắn, “Chùng nào cậu dọn đi?”

“Thứ hai tuần sau, ngày kia.”

Giản Minh chuyển mắt đi, dùng đũa chọc chọc miếng beefsteak, “Vây đêm mai nhậu một bữa, ở cùng lâu như vậy, cũng coi như huynh đệ rồi.”

Hạ Tiểu Sơn thấy anh phản ứng bình thản như vậy, lại chuyển quan hệ hai người thành huynh đệ, trong lòng nhẹ nhõm thở ra một hơi, đồng thời lại có chút buồn bã.

Hắn không đoán nổi Giản Minh nghĩ gì, hiện tại xem ra, quả nhiên anh ta không quá để tâm. Giản Minh chung quy vẫn thích ở bên phụ nữ, cũng chỉ là hai lần rượu vào loạn tính mà thôi, hắn còn kêu tên bạn trai cũ, có thể tính gì đâu.

Hạ Tiểu Sơn có cảm giác như vừa bị đá, tự mình khoái cảm cùng cô tịch, xoay người muốn vào phòng bếp làm beefsteak cho mình, bị Giản Minh gọi lại.

“Trại Long vẫn nên đi với cậu, tôi bị dị ứng, hơn nữa đi làm không có thời gian chiếu cố nó, nó đơn độc ở nhà rất đáng thương.”

Lời này Hạ Tiểu Sơn nghe thấy liền mừng rỡ như điên, nhưng hắn lại bị cảnh tượng ly biệt u sầu bao lấy, liền chỉ gật gật đầu, sờ sờ Hạ Thiên Nga trên vai. Hạ Thiên Nga mờ mịt không biết cha mẹ sắp chính thức ly thân, còn cao hứng phấn chấn liếm liếm ngón tay hắn.

“Còn nữa,” Giản Minh nói.

“Sao?”

Giản Minh thở dài một hơi, rút cuộc cũng thu hồi vẻ lãnh đạm, vừa khinh thường chọc beefsteak vừa mắng, “Nói bao nhiêu lần cậu mới thông hiểu, vạn lửa nhỏ, vạn lửa nhỏ! Cháy thành thế này ăn làm sao? Cút ra để tôi!”

18. Chương 18

Ngày hôm sau, hai người ngồi trên sofa, mỗi người cầm một tờ giấy ghi chép, thương lượng chia tài sản.

Sofa, TV, máy giặt, đều là do hai người năm đó cùng nhau đi mua. Hạ Tiểu Sơn muốn ở nhà người khác, không có khả năng mang đi, Giản Minh muốn quy ra tiền trả hắn, hắn không lấy.

“Anh giữ đi, ổ mèo giá leo cho mèo tôi lấy hết, mấy cái này không ít tiền.”

Giản Minh ngẫm lại cũng phải, ổ mèo này nọ xa hoa, giá một ngàn tệ, đều là do anh bỏ tiền.

Tủ lạnh điều hòa là của chủ nhà mua, nồi niêu xoong chảo tự nhiên là của Giản Minh. Gia sản phân chia êm thấm nhanh gọn, Giản Minh vào phòng bếp thu xếp, Hạ Tiểu Sơn ở bên ngoài vất vả gấp giá leo cho mèo vào lại thùng.

Hạ Thiên Nga rất đau lòng, nằm trên thùng meo meo bị ai gọi, cào cào Hạ Tiểu Sơn như muốn hắn trả lại chỗ cũ.

Sau đó Hạ Tiểu Sơn dọn đến ổ mèo, nó rút cuộc cảm nhận được chuyện khác thường — tuy rằng nó ngủ ở đó không quá vài lần — nó vẫn đoán rằng Hạ Tiểu Sơn muốn đem nó cho người khác, nó hét thảm một tiếng, nhảy vào phòng bếp chui vô ống quần của Giản Minh, ôm chặt chân của Giản Minh, chết cũng không chịu đi ra.

Hạ Tiểu Sơn ngồi xổm ở cửa phòng bếp tận tình khuyên bảo, “Không đem con đi cho người ta đâu, thật đó, đi cùng cha, cha mang con đi ở biệt thự.”

Giản Minh đang dùng đũa đánh trứng cười một tiếng, “Thật ở biệt thự?”

Hạ Tiểu Sơn xấu hổ gãi gãi đầu, “Đúng là biệt thự, đi ra cửa cũng mất hai mươi phút, xuống núi chỉ có một tuyến xe công cộng, nửa giờ có một chuyến.”

“A, vậy chẳng phải cậu sẽ hai tháng mới ra cửa một lần sao?” Giản Minh nhìn thấu bản tính trạch nam của hắn, “Cậu có xe?”

Hạ Tiểu Sơn lại gãi gãi đầu, “Sư huynh cho chìa khóa xe, nhưng tôi sẽ không lái, cũng không muốn.”

Giản Minh xoay người sang chỗ khác xào rau, ngữ khí khinh thường, “Sư huynh gì mà tốt vậy, nhà xe tặng không? Không chỉ là ‘Sư huynh’ đi?”

“.....” Phía sau không có tiếng trả lời.

Giản Minh quay lưng lại nhìn hắn nghiêng răng cười cười, “Ngủ vài lần?”

Hạ Tiểu Sơn ghen nửa ngày mới thừa nhận, “..... Một lần.”

Giản Minh lại xuy một tiếng, không nói nữa.

Hạ Tiểu Sơn ở phía sau liên tiếp vò đầu, không biết vì cái gì mà chân tay luống cuống, “Không phải như anh nghĩ đâu,” Hắn thanh minh, “Anh ta thiếu người trông nhà, xe nếu không có ai chạy cũng hư. Tôi chỉ với anh ta một lần, sau này cũng không phát sinh cái gì. Hiện tại người ta đã có bạn trai, cùng nhau đi nước ngoài.”

Giản Minh xoay người lại, vẻ mặt bình thản, “Tôi nghĩ cái gì? Cậu chơi với ai đâu có gì liên quan tới tôi?” Chân giơ vào mặt Hạ Tiểu Sơn, trên đó còn có một con mèo đang cố bám, “Dư hơi nói lời vô nghĩa! Đem con của cậu đi chỗ khác! Hắt xì!”

Ăn bữa cơm chia tay, lúc ăn còn giả mù sa mưa nói vài câu hảo hảo bảo trọng, như vậy coi như là thực tế. Hạ Tiểu Sơn tiếp tục thu dọn đóng gói, Giản Minh về phòng ôm mèo xem phim kinh dị.

Nữ chính thần kinh trong màn hình vừa rít the thé vừa chạy, Giản Minh nước mắt giàn giụa, vừa gãi mèo vừa gạt lệ.

Anh hít hít mũi. Phòng không bật đèn, máy tính hiển thị bối cảnh quỷ quyết, mắt mèo trong lòng một lục một lam, ở trong không gian đáng sợ như vậy, anh lại cảm thấy meo meo thương tâm. Đúng là con mèo.

Vương bát dẫn Hạ lông chân, đề lão tử xong liền chạy.

Lão tử anh tuần tiêu sái ngọc thụ lâm phong, so với đoá bạch liên hoa kia của cậu thua chỗ nào? Mẹ nó cậu cong như vậy, ở chung hai năm ngũ hai lần đều chưa coi trọng lão tử, thà rằng đi ở biệt thự nhà quê của tình một đêm còn hơn. Mắt chó có như mù, có gì hay.

Đi thì đi đi, mang luôn con mèo Trại Lông này đi, cút càng xa càng tốt.

Giản Minh dùng hai tay bế mèo lên ngang mặt, hung tợn dọa nó, “Thứ không biết điều, cút đi.”

“Meo.” Hạ Thiên Nga hồn nhiên vô tội há miệng kêu.

“Hắt xì!”

Phim mới xem được một nửa, Hạ Tiểu Sơn lại gõ cửa, mang theo hai lon bia.

“Hôm trước uống dư, mang đi cũng phiền,” Hắn có chút do dự, “Ra ban công uống?”

Giản Minh hồn nhiên không biết chính mình đang đứng trên ranh giới định mệnh, chỉ nhìn chăm chăm vào lon bia rồi cân nhắc một lát..... Mỗi người một lon, chắc là không thể uống đến say rượu loạn tính, anh em một thời, về sau phỏng chừng cũng không có cơ hội gặp mặt, uống một lần cuối cùng, ngắm trăng ôn chuyện vậy.

— Hạ Tiểu Sơn cũng nghĩ như thế.

Vì thế anh nói một câu sau đó anh cho rằng ngu nhất đời này, “Uống.”

19. Chương 19

Mười giờ đêm, ban công Giản gia, hai cái ghế nhựa, hai lon bia rỗng.

Giản Minh cùng Hạ Tiểu Sơn chống cằm dựa vào ban công, nhìn dòng xe cộ phía dưới lui tới, đèn đêm lấp lóe.

Giờ đêm hơi lạnh, ánh trăng động lòng, trong bụng tuy rằng chỉ có chút cồn, nhưng hai người vẫn cảm giác được men say.

“Về sau sợ là không có cơ hội gì để gặp.” Giản Minh nói.

Hạ Tiểu Sơn ừm một tiếng, tầm mắt bất giác chuyển về phía anh, theo bản năng muốn nhìn anh kỹ một chút.

“Chuyện công việc của cậu, mấy ngày hôm trước tôi đã quá lời, xin lỗi. Nhưng cậu thật không có tính toán gì?”

Hạ hủ nút do dự một lát, rốt cuộc mở miệng, “..... Tôi định đi học tiếp.”

“Ừ,” Giản Minh búng tàn thuốc, “Có kế hoạch là tốt rồi, người tốt như cậu, đừng tự hủy hoại mình.”

Hạ Tiểu Sơn gãi gãi đầu, “Tôi có chỗ nào tốt, vốn cũng chỉ là phế nhân.”

“Lúc đó vì sao lại bỏ việc?” Giản Minh còn nhớ rõ Hạ Tiểu Sơn lúc chuyển đến vẫn có đi làm, mỗi ngày bận rộn như chó điên, so với Giản Minh còn liều mạng hơn mấy lần, nhớ mang máng hình như là bỏ việc vào cuối năm, sau đó bắt đầu sống điên điên đảo đảo.

Hạ Tiểu Sơn chợt bất động. Lời này Giản Minh đã từng thuận miệng quan tâm qua, khi hắn vừa bỏ việc, với danh nghĩa làm bạn cùng phòng,. Hắn lúc ấy cũng không trả lời.

“..... Tôi đánh sếp.”

Giản Minh kinh sợ, “Đánh sếp á? Cậu thực gan dạ a, Hạ lông chân. Hắn đã làm gì cậu? Bội tình bạc nghĩa?”

Hạ Tiểu Sơn bật cười, “Anh nghĩ gì vậy”

Hắn quay đầu tìm ghế dựa ngồi xuống, nhặt lại cái lon rỗng lăn trên mặt đất, giữa đầu uống cạn chút nước còn sót lại bên trong.

Chuyện đã qua lâu lắm rồi, chuyện cũ như vậy rất khó mở miệng, nhớ lại chỉ như những bức tranh không màu, vô vị.

“Không phải do tôi..... Là Tần Lăng qua lại với hắn.”

“Cậu bị cấm sừng ?”

Hạ Tiểu Sơn mò tìm điều thuốc bỏ vào miệng, lần đầu tiên nói với người khác chuyện này, hắn có chút áp lực, sau đó cũng thoải mái, ngữ khí cũng nhẹ nhàng đi nhiều, chỉ là giọng điệu vô thức ngập ngừng, “Cũng không tính là phản bội, khi đó tôi và Tần Lăng có mấy tháng không liên lạc, chính tôi còn không biết chúng tôi có còn là người yêu hay không.”

Đây là lần đầu tiên Giản Minh nghe hắn nhắc tới quá khứ, còn có “Tần Lăng”. Anh ngồi cạnh Hạ Tiểu Sơn, cũng tìm điều thuốc, Hạ Tiểu Sơn ném bật lửa cho anh. Hai người đồng thời phun ra nuốt vào một hơi thuốc.

“..... Tôi với Tần Lăng học chung trung học, cậu ta từ lúc đó đã rất dễ nhìn, thành tích tốt, biết kéo đàn violon, biểu diễn ngay ngày kỷ niệm thành lập trường, làm toàn bộ nữ sinh điên đảo. Nhưng cậu ta không hề để ý ai, chỉ thích chơi với tôi. Chúng tôi khi đó còn nhỏ, không hiểu chuyện, có yêu cũng nói không nên lời. Sau này cậu ta vào một trường trung học danh giá, học đàn violon cùng danh sư, thường xuyên viết thư cho tôi, gọi điện thoại. Tôi có một lần trốn học đi tìm cậu ta..... Mọi chuyện bắt đầu. Nghỉ hè sau khi thi đại học, hai chúng tôi làm tình ở nhà, bị ba tôi phát hiện.”

“Ba tôi đánh tôi đánh tới nhập viện, đúng là ‘Đánh gãy chân’, còn nói nếu không chia tay Tần Lãng, liền đoạn tuyệt quan hệ. Cách đó không lâu mẹ tôi mất sớm, ba tôi ngoại trừ việc cho tiền chưa bao giờ quản tôi. Lúc ấy xương cốt cứng rắn, cuối cùng bỏ nhà đi. Sau này cùng Tần Lãng lên thành phố học đại học, học phí học kỳ thứ nhất là do Tần Lãng tìm cách lấy của gia đình ra cho tôi, sau chính mình nhận đến ba công việc, thiết kế.....”

“Mọi chuyện vẫn tốt cho đến lúc tốt nghiệp, xin vào công ty kiến trúc rất lớn, tiền lương đãi ngộ cũng tốt, tôi cho rằng đã khổ tận cam lai, lúc này mới phát hiện chuyện với Tần Lãng đã nhạt dần..... Cậu ta ra nước ngoài học đàn, lúc gần đi mới nói một tiếng với tôi, sau đó rốt cuộc không liên hệ được nữa”

“Lễ Giáng Sinh cậu về nước, tôi đến nhà tìm cậu. Tôi hỏi cái gì cậu ta cũng không trả lời, tôi muốn đi, cậu ấy cũng không quản. Sau đó chúng tôi ngủ chung một giường, không có làm tình. Nửa đêm tôi nghe thấy cậu ấy tại gọi điện thoại cho ai đó, rất thân mật, nghe ra bọn họ biết nhau ở nước ngoài, cùng đi qua rất nhiều nơi, người nọ muốn cậu ấy nói với tôi, Tần Lãng nói đợi một lát. Tôi một đêm không ngủ, trời chưa sáng liền đi. Cậu gọi điện thoại, tôi cũng không tiếp.”

“Tối hôm sau, tôi còn nghĩ mình để quên một phần tư liệu công tác tư quan trọng ở nhà cậu ta, chìa khóa cũng chưa trả cậu ta. Liền đi qua đó, kết quả nhìn thấy cậu ấy và tân phó tổng của công ty mình đang ở trên giường Tôi liền đánh.”

“Phó tổng bị tôi đánh đến mức dạ dày xuất huyết. Tần Lãng liền tiếp giúp tôi cầu tình, phó tổng mới đồng ý giải quyết riêng không báo công an. Sau đó Tần Lãng tiếp tục xuất ngoại, chúng tôi rốt cuộc không còn liên hệ. Phó tổng trong công ty chèn ép tôi, tôi liền từ chức.”

Hắn dừng lại, móc thêm một điều thuốc, chậm rãi đốt.

Giản Minh trầm mặc một lát, “Tôi không rõ, người sai là Tần Lãng, cậu vì sao không đánh cậu ta?”

Hạ Tiểu Sơn rít một hơi thuốc nhả khói tầng tầng, hồi lâu không đáp chuyện.

Hắn đương nhiên luyến tiếc. Lại nói hắn cảm thấy hai người lúc ấy thành ra như vậy, nguyên nhân lớn nhất là do hắn — hắn cùng Tần Lãng trường học không giống nhau, gia thế bối cảnh không giống nhau, kết giao bằng hữu cũng không giống nhau. Lên đại học rồi, đề tài trò chuyện càng ngày càng ít, thời gian ở cùng nhau cũng càng ngày càng ít..... Vài năm hắn làm việc như điên, cơ hồ không còn thời gian ở bên Tần Lãng, Tần Lãng tập đàn áp lực lớn, hắn cũng không biết cổ vũ làm sao, thêm tính cách hắn khép kín, không giỏi giao tiếp, chưa bao giờ tham dự buổi hòa nhạc của Tần Lãng cùng các bằng hữu, mà lúc ấy hắn cũng chỉ thích đánh Muay Thái, trong mắt người làm công tác văn hoá như Tần Lãng liền trở thành thập phần bạo lực, ngay cả các sư huynh đệ của hắn cũng là một đám thô lỗ không câu nệ.....

Giản Minh nhìn vẻ mặt hắn liền biết hắn suy nghĩ cái gì, còn nhớ lại người này từng trở mặt với anh chỉ vì anh xúc phạm đến Tần Lãng, anh thở dài, “Cậu bị người ta phản bội còn coi người ta là thánh mẫu bạch liên hoa, nhớ mãi không quên. Giữa hai người lại có mâu thuẫn, rõ ràng cậu ta chưa kết thúc chuyện với cậu mà đã lên giường cùng người khác, đó rõ ràng là cậu ta không tốt, phải đánh.”

Hạ Tiểu Sơn vẫn không nói gì, chỉ rũ mắt ảm đạm, toát ra chút bi ai.

Tần Lãng đến nay vẫn chưa rời khỏi mộng mị của hắn, cảm tình mười một năm, làm sao có thể nói buông liền buông, đối với hắn như thế nào, hắn cũng chỉ nghĩ Tần Lãng tốt lắm.

“Sau đó tôi rốt cuộc không dậy nổi tinh thần tìm việc khác nữa, tôi ý thức được mấy năm nay mình liều mạng như vậy, đều là vì muốn cùng một chỗ với Tần Lãng, vì để xứng với cậu ấy, thế nhưng thực ra chúng tôi luôn luôn không phải là người cùng một thế giới..... Hiện tại cậu ta đi rồi, tôi đột nhiên không biết tôi phần đầu là vì cái gì.....”

“Không thể vì chính cậu hay sao?” Giản Minh nói.

Hạ Tiểu Sơn nhếch môi cười cười, “Đúng vậy, tôi nghĩ thông rồi, về sau đều là vì chính mình.”

Hắn nói rất tiêu sái, cười lại rất xót xa. Giản Minh lần đầu tiên thấy hắn thần tình ghen ghét như thế, nhìn không được đành vỗ vỗ lưng hắn như dỗ chó nhỏ, kéo đầu hắn dựa vào vai mình, “Được rồi được rồi, tốt xấu gì đời này cậu cũng đánh sếp ra bã rồi, xem như nhân sinh viên mãn. Huống hồ cậu không phải

tính đi học tiếp hay sao? Có tính toán là được, đừng ủ rũ. Có muốn nghe chuyện tên khốn Hà Thụy Thăng hay không?”

Hạ Tiểu Sơn cũng do bị ánh trăng cùng hồi ức làm cho say, một hán tử lưng hùm vai gấu, lại như chó điên cọ lên vai Giản Minh không chịu đi, hình như bị gió đêm thổi lạnh, hít hít mũi nói, “Anh kể đi.”

Giản Minh sắp xếp một chút, cuối cùng cảm thấy không có gì đáng nói — anh cùng tình thánh Hạ Tiểu Sơn không giống nhau, sớm đã coi họ Hà là tiểu tiện nhân mà quên đi, hiện tại nhớ lại cảnh tượng lúc trước của hai người, cơ hồ đều là mơ hồ không rõ.

“..... Cũng không có chuyện gì,” cuối cùng anh thở dài, “Chính là một đàn anh thời đại học của tôi, dưới giường là anh tuấn thiếu nam, trên giường là phong tao thiếu phụ, trăm phương nghìn kế bẻ cong thẳng nam như tôi. Chúng tôi qua lại cỡ hai ba năm, sau này nhà hắn âm thầm an bài, hai tháng đó hắn không để ý đến tôi, chuyện vừa xong liền thông báo sẽ đi lấy vợ.”

“Tôi hỏi hắn gay đến như thế làm sao lấy con gái nhà người ta, hắn nói trong giới rất nhiều người làm như vậy, đến tuổi liền kết hôn, còn nói trong lòng hắn vẫn yêu tôi, đối với vợ không có cảm tình. Tôi chỉ nói hắn phải đối tốt với vợ, rồi đoạn tuyệt. Sau này ngẫm lại vẫn thấy đáng cười — hắn bẻ tôi đến cong, kết quả tự mình thẳng lại.”

Hạ Tiểu Sơn có chút ngốc ngữa đầu nhìn anh, “Anh không khó chịu sao?”

“Tôi làm gì có nhiều thời gian thương tâm a, Hạ tình thánh. Khi đó vừa lúc tôi biết cha mình có bệnh ung thư, nơi nơi vay tiền làm phẫu thuật, làm xong cũng không chống đỡ được bao lâu. Cha tôi vừa đi, tình thân mẹ tôi liền không còn bình thường, ngay cả tôi cũng không nhận ra, vào nơi an dưỡng cũng cần tiền. Tôi vội vàng vay tiền, vội vàng chiếu cố mẹ tôi, chút chuyện vợ vẫn với hắn, chỉ là cận bã.” Giản Minh nói ra rất nhẹ.

Phụ thân qua đời, mẫu thân sinh bệnh, mắc nợ quỵ lụy, người yêu còn cùng người khác kết hôn, làm sao có khả năng coi nhẹ như vậy? Hạ Tiểu Sơn lắng lắng nghe, trong lòng so đo với chuyện của mình, cảm thấy còn khổ sở hơn. Miệng hắn khó mở, nói không ra câu, chỉ có thể thẳng lưng ôm lấy Giản Minh.

Giản Minh đang giả bộ vân đạm phong khinh, bị hắn ôm một cái liền như đổ vỡ, nhất thời sống mũi cay cay. Anh cứng rắn khụ một tiếng, nói sang chuyện khác, “Sau này có chút ổn định, trước sau làm quen vài cô, cơ hồ đều chưa kết giao vượt qua ba tháng. Không biết vì cái gì, chỉ cảm thấy tình cảm chưa tới.....”

“Cô cuối cùng này quen nhau là dài nhất, một ngày trước khi chia tay, tôi gặp lại Hà Thụy Thăng cùng vợ hắn trên đường, vợ hắn còn đang bế con. Hắn trước mặt vợ còn dám nói tôi là bằng hữu, đêm đó còn gọi cho tôi, nói hắn hai năm nay ở cùng lão bà không êm thấm, trong lòng vẫn nhớ đến tôi, còn muốn ‘tiếp tục lên lút’. Mẹ nó đồ thói tha! lão tử hận không thể thò tay qua điện thoại bóp chết hắn! Cúp máy rồi tôi liền nghĩ, tôi không thể giống hắn, không yêu còn hại một đời con gái người ta, nên sau đó tôi chia tay bạn gái.....”

Hạ Tiểu Sơn vỗ đầu anh, vuốt ve vuốt ve, khàn khàn nói, “Tôi sớm nói qua, anh gay lòi.”

“Cút đi,” Giản Minh nói, “Tôi cảm giác tôi còn có thể cứu lại một chút.”

“Chỗ nào của anh còn có thể cứu?” Hạ Tiểu Sơn ha ha nở nụ cười, vui vẻ một lát lại nói, “Thực ra..... Loại người như anh sống thật khó khăn, mặc kệ gặp chuyện gì, trời có sụp xuống cũng phải giả bộ như mình vẫn ổn, sống chết gì cũng phải giữ lấy mặt mũi thể diện, anh tuấn tiêu sái.....”

Giản Minh cũng cười, “Uy, câu cuối cùng cũng không phải là khen đi?”

“Là khen đó,” Hạ Tiểu Sơn rất nghiêm túc, “Tôi rất khâm phục anh, anh rất tốt. Thật sự rất tốt.”

Giản Minh vỗ vỗ tay hắn trên đùi mình, “Thực ra tôi cũng rất bội phục cậu, thô kệch như vậy cư nhiên lại là tình thánh. Bề ngoài thô kệch, nội tâm tinh tế, ngày thơ đến sợ.”

“..... Cái này cũng không phải là khen đi?”

“Ha ha ha bị cậu phát hiện rồi!”

Hai người cười nhau một trận, lại đồng thời trầm mặc, mặt mũi có chút kích động mà ửng đỏ. Sau đó không ai nói thêm gì, chỉ lẳng lặng tựa nhau cùng ngắm trăng. Qua thật lâu sau, Giản Minh đột nhiên thò tay sờ soạng bốn phía. Hạ Tiểu Sơn lập tức chuyển thuốc cho anh, cũng tự mình ngậm một miếng, châm lửa, rồi lại dùng thuốc của mình đưa đến bên miệng Giản Minh, mời thuốc cho anh.

Giản Minh chu môi hút thuốc, phun ra nuốt vào hai ngụm, đột nhiên thở dài, “Cậu đi rồi sẽ không có ai hút thuốc với tôi.”

Hạ Tiểu Sơn lồng ngực phập phồng kịch liệt, không nói gì, tay vòng qua vai anh bắt giắc xiết chặt hơn một chút.

“Phim kinh dị không ai xem chung, tản bộ không ai đi chung, luận bàn quyền cước cũng không ai bàn chung, buổi tối ngủ cũng không nghe thấy tiếng mèo kêu nữa.”

“Làm hai món mặn một món canh, một người ăn không hết.....”

Anh nhìn Hạ Tiểu Sơn, nhẹ thở một vòng khói, thấp giọng nói, “..... Cậu đừng đi, Hạ Tiểu Sơn.”

Hạ Tiểu Sơn gỡ miếng thuốc khỏi miệng, nghiêng đầu hôn anh.

20. Chương 20

Bọn họ chen chúc trong phòng tắm mà rửa ráy, liếm cắn lẫn nhau, miệng lưỡi quen thuộc đến mức như người yêu tương giao nhiều năm. Giản Minh liên tục cọ rửa cơ thể của Hạ Tiểu Sơn, Hạ Tiểu Sơn nhớ lại anh bị khiết phích, nhin không được thấp giọng cười. Cười một lúc hần liền cười không nổi, Giản Minh quỳ một đầu gối xuống ngậm lấy của hần.

Đầu óc Hạ Tiểu Sơn nổ tung, hần nào ngờ Giản Minh cọ rửa hần sạch sẽ như vậy để làm chuyện này – Mẹ nó đây là Giản Minh a! Dọn phân mèo cũng phải rửa tay ba lần Giản Minh a!

Bắp chân Hạ Tiểu Sơn run run, ngửa đầu dựa vào tường nửa ngày nói không ra lời. Kỹ xảo của Giản Minh tốt đến mức làm người nổi điên, ngón tay thon dài trên đầu gối nhỏ cùng hai cái túi to, đầu lưỡi lướt dọc miệng sáo, lực mút lúc mạnh lúc nhẹ..... Hạ Tiểu Sơn không nhin được, cúi xuống nhìn anh một cái, Giản Minh vừa lúc ngước lên, giữa màn hơi nước, mi mục anh tuần mà gợi cảm, cái nhìn tuyệt sát — ống máu của Hạ hiệp sĩ nháy mất tiêu hết, trong đầu bão táp mưa sa, quần phong loạn vũ, kéo dài hơi tàn rống một tiếng, bắn vào miệng Giản Minh.

Giản Minh nhíu mi phun dịch trắng ra lòng bàn tay, đứng lên lấy vôi sen súc miệng, lúc này mới lại hôn hần. Hạ Tiểu Sơn do “Bị Giản Minh hầu hạ”, “Xạ hương” Cùng dư vị cao trào kích thích quá độ, thần trí Hồn Động, từ khoe mi hôn đến trước ngực, Giản Minh vừa gặm vừa cắn sừng hạt đậu nhỏ, vừa xoa nắn cơ ngực tuyệt hảo của hần, khoái cảm cùng cảm giác đau đớn rất quen thuộc làm Hạ Tiểu Sơn cảnh giác — nhưng tất cả đã chậm.

Mông nhanh chóng bị cắm vào hai ngón tay, dịch trắng trơn trượt bị đẩy vào, Hạ Tiểu Sơn bị anh dùng tay còn lại giữ cổ tay áp lên tường, đưa đẩy khuếch trương vài cái, khí cụ nóng bỏng thô cứng liền đâm vào. Hạ Tiểu Sơn một tiếng hét thắm, oán hận dùng đầu vai húc vào tường, rút cuộc minh bạch vì cái gì mỗi lần đều là hần bị thượng trước.....

“Mẹ nó!” Hần thở hổn hển mắng, “Anh không phải xưng là thẳng nam sao! Đây là học ai?!”

Giản Minh nhắm nháp tai hần rồi cười, đâm vào tận cùng rồi mới trả lời, “Đã kể họ Hà trên giường là phong tao thiếu phụ, cùng hần lẫn lộn vài năm cái gì cũng biết, Giản ca cậu tay nghề rất tốt, muốn tư thế nào? Đổi một lát đến sô pha chậm rãi thử?”

Hạ Tiểu Sơn lại mắng một tiếng, bị anh cứ đẩy một nửa lại lui ra lại đẩy một nửa, cả eo đều tê rần, “A!..... Mẹ nó chậm cái quần, làm nhanh lên cho tôi!”

“Gấp cái gì, nào nào, trước thử đòn đá tổng ngang Muay Thái, chân tách rộng ra.....”

“Giản tứ nương, anh đâm vừa thôi A!..... Không.....”

Giản Minh vừa làm vừa cười, mặt gian như hồ ly đang săn sói, bình thường người này hay lắm nhảm, lúc này lại nói dâm từng câu rót vào tai Hạ Tiểu Sơn, cái gì quả nhiên bắp thịt ăn đến thích, thương hai lần toàn lúc say thật lãng phí, cái gì đánh Muay Thái mông thật cong, cơ mông rắn chắc quá thả lỏng nào..... Hạ Tiểu Sơn bị làm đến mức mông cũng ngứa tâm cũng ngứa, phiền muốn chết, muốn tránh thoát cũng không được.

Thứ khốn kiếp cắm vào mông hắn lúc rút ra làm hắn cảm thấy trống rỗng thêm muốn, Hạ Tiểu Sơn không kìm được mà run run, khoái cảm bị cắm cùng đau đớn kì dị, hắn xoay người lại đối mặt với Giản Minh, một chân rất nhanh bị nâng lên, hung khí nóng như lửa lại đẩy vào, nửa người dưới tràn ngập cảm giác tê dại thay thế đau đớn. Hạ Tiểu Sơn quay đầu hừ ra một tiếng, thuận thể ôm lấy Giản Minh.

“Thích nhìn mặt mà bắn?” Giản Minh hôn lên thái dương hắn.

Hạ Tiểu Sơn thở hổn hển kéo tóc anh, hôn mạnh như cắn – lấp luôn cái miệng hư hỏng!

Tiếng kêu rên cùng tiếng cơ thể cọ xát dâm dăng trong phòng tắm càng lúc càng to.....

Vòng thứ nhất sau khi Giản Minh trực tiếp bắn vào sâu trong Hạ Tiểu Sơn cuối cùng cũng xong, Hạ Tiểu Sơn bị cảm giác nóng bỏng lấp đầy cơ hồ muốn hỏng, phần hậu một quyền nên nứt gạch tường. Giản Minh thở hổn hển liếc nhìn, trầm trầm nói “Khi trả phòng nhớ che bằng cây lau nhà”, tay trượt xuống muốn giúp Hạ Tiểu Sơn tiết ra.

Hạ Tiểu Sơn cản tay anh, trực tiếp ép anh vào tường, dồn đủ khí lực muốn báo thù.

“Ai ai ai! Cậu chậm một chút, chậm một chút!” Giản Minh vừa giãy dụa vừa kêu, “Như vậy trực tiếp vào sao?!”

Hạ Tiểu Sơn không nói hai lời, đổ sữa tắm lên Hạ lão nhị rồi dâm mạnh.

“Mẹ nóooo!” Giản Minh bị dâm đến mức mặt mũi trắng bệch, mông giống như bị đao xé, khàn giọng kêu thảm thiết, “A! a —!..... Hạ Tiểu Sơn đồ khốn nạn!”

Hạ Tiểu Sơn bị mắng cho tỉnh, chính mình cũng vô cùng đau đớn, lúc rời khỏi mới thấy cơ thể đỏ bừng, nhất thời nheo mắt, vừa đau lòng vừa áy náy.

Giản Minh còn nằm sấp không thuận theo không khuất phục mắng hắn, tức giận đến mức chân cẳng phát run, “Lão tử vừa rồi thương người làm bao nhiêu đạo đầu, người liền như vậy báo đáp lão tử? Cái đồ thiếu đạo đức! Mẹ nó làm chết lão tử luôn đi!”

Hạ Tiểu Sơn khóa vòi sen, bế ngang người anh đi ra ngoài, vừa thở hồng hộc vừa chạy vài bước ném người lên sofa. Hạ Thiên Nga bị đại động tĩnh của hai người bọn họ làm cho phát hoảng, cho rằng gia đình bất hòa cha mẹ cãi nhau, lại thấy Giản Minh bị Hạ Tiểu Sơn đè lên, ai khi dễ ai vừa nhìn là hiểu ngay, nó liền nhảy đến nhắm mông Hạ Tiểu Sơn cho một nhát vuốt, “Meo!”

Hạ Tiểu Sơn che mông nhảy dựng lên, túm lấy nó nhét vào phòng mình, đóng cửa chốt khóa. Quay lại thì thấy Giản Minh chạy mất tăm, phòng cũng chốt cửa, Hạ Tiểu Sơn trần truồng đập cửa, “Giản Tiểu Minh! Đi ra! Làm xong liền chạy, chơi chó gì!”

“Tôi không chạy có thể sống sao?! Mẹ nó cậu mới chó ý! Thứ đó thì lớn, kỹ thuật còn nát như cứt, bình thường hẹn hò làm sao?!”

“Cứt! Ai làm xong cũng khen tôi khỏe!”

“Đó là người ta sợ bị cậu đánh chết nên mới nói thế! Có người nào làm với cậu lần thứ hai chưa?!”

“.....” Hạ Tiểu Sơn tái mặt. Thật đúng là không có.

Nhớ lại mỗi lần với Tần Lăng cũng là vừa khóc vừa kêu, ủy khuất vô cùng, hại hắn mỗi lần làm đều lo lắng đề phòng, hơn nữa Tần Lăng trên giường luôn không thể tiết, vừa đau vừa khó chịu, mấy năm toàn làm từ phía sau, tư thế nhìn mặt ít đến đáng thương.

Nhưng vào đêm lễ Giáng Sinh hắn phá cửa vào, lại nhìn thấy Tần Lăng dưới thân người khác uyển chuyển rên nhẹ, nét mặt hoảng hốt cùng thỏa mãn hắn chưa bao giờ thấy qua.

— Hạ Tiểu Sơn đen mặt cảm thán như vậy. Hắn rút cuộc ý thức được nguyên nhân Tần Lăng cùng hắn chia tay còn có thêm một điều “Chuyện sinh hoạt không hài hòa”.

“.....”

Hạ Tiểu Sơn khóa chân ngồi xổm trước cửa phòng, hai tay ôm đầu, trong mộng vẫn còn thứ Giản Minh vừa phóng vào, nhỏ xuống sàn tí tách. Dứt khoát không muốn sống.

Giản Minh trốn ở bên trong không biết mình vừa dùng một câu làm chấn động tam quan của Hạ Tiểu Sơn, dẫn đến đất nứt núi lở, chỉ biết trốn trong chăn khẽ vuốt cúc hoa, thổn thức cảm khái.

“Khó trách lão tử làm một lần bôi thuốc trĩ đến nửa ống.....”

Cẩn thận thò ngón tay vào sờ soạng, tựa hồ cũng không bị thương nghiêm trọng. Giản Minh đau đầu nhức óc lo nghĩ, cảm thấy chính mình rút chym vô tình, xác thật vậy cũng quá thất đức đi, cuối cùng vẫn là mềm lòng, ôm mộng chạy xuống giường, mở cửa thở dài, “Thôi, tới đi, cùng lắm thì ngày mai xin phép.”

Hạ Tiểu Sơn ngồi xổm dưới đất ngửa đầu nhìn anh, cái gì cũng không nói, ánh mắt rất là ghen khuất rất là đau xót.

“Thương tâm cục cốt chứ! Lão tử mới là người thương tâm cúc hoa tàn!”

21. Chương 21

Giản Minh vùi vào giường, lấy tay che đầu, cả người lắc lư.

“Ừm..... qua trái một chút.....”

“Không đúng không đúng, bên phải.....”

“Vào sâu chút..... Mẹ nó, có thật là muốn tìm không! Dạy dỗ nửa ngày một điểm tiến bộ cũng không có! a —!”

Hạ Tiểu Sơn quỳ phía sau không nói một tiếng, đâm mộng càng lúc càng mạnh! Giản Minh kêu thảm một tiếng, dùng hết sức lấy gối đập, “Khốn nạn! a —!”

Hạ Tiểu Sơn nhào về phía trước dựa hẳn vào người anh, lồng ngực kề sát lưng, sức eo tiến mạnh! Giản sư phụ bị hắn đâm mộng như muốn đâm đến chết, triệt để tiêu hết khí lực chỉ trích hắn, chỉ còn có thể kêu la.

“A a a a a a!”

Hạ Tiểu Sơn nghe cũng thấy đau lòng, che miệng anh nói, “Nhỏ giọng chút.”

“Không không” Giản Minh liều mạng lắc đầu.

Hạ Tiểu Sơn buông miệng anh ra, Giản Minh bị đâm đến mức chảy nước mắt, lệ trừng sát ý liếc hắn, hữu khí vô lực nói, “Ngay chỗ đó, nhích ra một chút.”

Lão tử mỗi lần vừa tới điểm đó liền hết đau, nhà mi là phán quan tương lai phải tới tàn sát đồng chí hay sao

Hạ Tiểu Sơn cau mày cố nén xúc động tiếp tục tìm tuyến tiền liệt, Giản Minh đã thư thái hơn một chút, vừa có khí lực liền kêu dam, “Ân..... Ân..... Như trâu bò.....”

“Anh làm với trâu bò rồi?”

“Cút! A..... Dở như cút..... bảo đạo đầu lâu một chút cũng không” A.....”

“Rõ ràng làm rất lâu, là do anh kẹp chặt,” Hạ Tiểu Sơn bị kẹp cũng đau, lâu lắm không đi chịt đạo, chỉ còn cách dùng dịch trơn từ bao cao su, rõ ràng dùng không đủ, hắn xoa mộng Giản Minh thầm oán nói, “Làm sao không ra nước?”

“Ra cái đầu cậu!” Giản Minh siết chặt rít gào, hóa ra bạch liên hoa của hắn trước giờ vẫn tiết dịch phù dung?!

“Cho cậu thượng đã ủy khuất rồi cậu còn ngại?” Anh lắc lắc đầu, mắt đỏ hồng cắn môi mắng Hạ Tiểu Sơn, “Để lát nữa lão tử làm người không xuống giường được!”

“Thôi đi,” Hạ Tiểu Sơn khoe miệng nhếch lên, “Eo run thành như vậy, đợi một lát còn có khí lực?”

Giản Minh đập cho hắn một gối đầu.

Giường lớn kéo kẹt vang, cuối cùng Giản Minh cắn tay run run liên tiếp vài cái, Hạ Tiểu Sơn tích “Thủ” cuối cùng cũng đổ đầy “Hồ”, lấp hết một mông.

Bởi vì đau đớn đánh mất khoái cảm, Giản nhị gia kẹp giữa người và giường cũng thập phần uể oải, Hạ Tiểu Sơn đành ra tay đến hầu hạ tiểu nhị gia một phen, Giản Minh trầm trầm hừ ra một tiếng, gồng eo chịu khuất phục.

Hạ Tiểu Sơn leo xuống khỏi lưng anh, ban tay ban chân nằm phơi chym trên giường. Mông trướng của Giản Minh vừa trống rỗng vừa đau, vô lực vỗ vỗ Hạ Tiểu Sơn, mắt nhìn cái chần bên dưới. Hạ Tiểu Sơn ngoan ngoãn kéo chần qua che cho anh.

Sau đó hắn lại bò đến đầu giường tìm thuốc, tự cho mình một điều, cắn vào miệng Giản Minh một điều.

Hai người một ngựa một sấp, im lặng rít thuốc, hơn nửa ngày Giản Minh mới hồi hồn, xoa eo đau nghiến nói, “Làm nửa ngày một câu cũng không có.”

Tình tự sau mây mưa mà nói vốn dĩ không phải chuyện hiếm, đâm anh đau đến chết vậy mà một câu quan tâm an ủi cũng không có, khổ nạn như cứt.

Hạ Tiểu Sơn vốn chính là muồn hóa, trên giường luôn luôn tích tụ như vàng, cắn đầu làm mồm ngậm lại. Bị Giản Minh nói như vậy, chính mình cũng rất áy náy, hậm hực hỏi, “Thật đau như vậy?”

“Còn phải nói hả!”

Hạ Tiểu Sơn đau đầu không nói lời nào, một lát sau lại hậm hực nói, “Kia bằng không..... Lần tới cho anh làm hai lần.....”

Giản Minh nhướn mày hừ ra một tiếng, “Này còn giống tiếng người.”

Hắn đỡ eo bò lại gần hôn Hạ Tiểu Sơn, bị Hạ Tiểu Sơn ôm cổ kéo xuống, hai bóng người hòa thành một.

22. Chương 22

Giản Minh vùi vào giường, lấy tay che đầu, cả người lắc lư.

“Ừm..... qua trái một chút.....”

“Không đúng không đúng, bên phải.....”

“Vào sâu chút..... Mẹ nó, có thật là muốn tìm không! Dạy dỗ nửa ngày một điểm tiến bộ cũng không có! a —!”

Hạ Tiểu Sơn quỳ phía sau không nói một tiếng, đâm mông càng lúc càng mạnh! Giản Minh kêu thảm một tiếng, dùng hết sức lấy gối đập, “Khốn nạn! a —!”

Hạ Tiểu Sơn nhào về phía trước dựa hẳn vào người anh, lồng ngực kề sát lưng, sức eo tiến mạnh! Giản sư phụ bị hắn đâm mông như muốn đâm đến chết, triệt để tiêu hết khí lực chỉ trích hắn, chỉ còn có thể kêu la.

“A a a a a a!”

Hạ Tiểu Sơn nghe cũng thấy đau lòng, che miệng anh nói, “Nhỏ giọng chút.”

“Không không” Giản Minh liều mạng lắc đầu.

Hạ Tiểu Sơn buông miệng anh ra, Giản Minh bị đâm đến mức chảy nước mắt, lệ trường sát ý liếc hắn, hữu khí vô lực nói, “Ngay chỗ đó, nhích ra một chút.”

Lão tử mỗi lần vừa tới điểm đó liền hết đau, nhà mi là phán quan tương lai phải tới tàn sát đồng chí hay sao

Hạ Tiểu Sơn cau mày cố nén xúc động tiếp tục tìm tuyến tiền liệt, Giản Minh đã thư thái hơn một chút, vừa có khí lực liền kêu âm, “Ân..... Ân..... Như trâu bò.....”

“Anh làm với trâu bò rồi?”

“Cút! A..... Dở như cút..... bảo đạo đầu lâu một chút cũng không A.....”

“Rõ ràng làm rất lâu, là do anh kẹp chặt,” Hạ Tiểu Sơn bị kẹp cũng đau, lâu lắm không đi chịt đạo, chỉ còn cách dùng dịch trơn từ bao cao su, rõ ràng dùng không đủ, hấn xoa mông Giản Minh thầm oán nói, “Làm sao không ra nước?”

“Ra cái đầu cậu!” Giản Minh siết chặt rít gào, hóa ra bạch liên hoa của hấn trước giờ vẫn tiết dịch phù dung?!

“Cho cậu thượng đã ủy khuất rồi cậu còn ngại?” Anh lắc lắc đầu, mắt đỏ hồng cắn môi mắng Hạ Tiểu Sơn, “Để lát nữa lão tử làm ngươi không xuống giường được!”

“Thôi đi,” Hạ Tiểu Sơn khoe miệng nhếch lên, “Eo run thành như vậy, đợi một lát còn có khí lực?”

Giản Minh đập cho hấn một gối đầu.

Giường lớn kéo kẹt vang, cuối cùng Giản Minh cắn tay run run liên tiếp vài cái, Hạ Tiểu Sơn tích “Thủy” cuối cùng cũng đổ đầy “Hồ”, lấp hết một mông.

Bởi vì đau đón đánh mất khoái cảm, Giản nhị gia kẹp giữa người và giường cũng thập phần uể oải, Hạ Tiểu Sơn đành ra tay đến hầu hạ tiểu nhị gia một phen, Giản Minh trầm trầm hừ ra một tiếng, gồng eo chịu khuất phục.

Hạ Tiểu Sơn leo xuống khỏi lưng anh, banh tay banh chân nằm phơi chym trên giường. Mông trứng của Giản Minh vừa trống rỗng vừa đau, vô lực vô vô Hạ Tiểu Sơn, mắt nhìn cái chần bên dưới. Hạ Tiểu Sơn ngoan ngoãn kéo chần qua che cho anh.

Sau đó hấn lại bò đến đầu giường tìm thuốc, tự cho mình một điều, cắn vào miệng Giản Minh một điều.

Hai người một ngựa một sắp, im lặng rít thuốc, hơn nửa ngày Giản Minh mới hồi hồn, xoa eo đau nghiến nói, “Làm nửa ngày một câu cũng không có.”

Tình tự sau mây mưa mà nói vốn dĩ không phải chuyện hiếm, đâm anh đau đến chết vậy mà một câu quan tâm an ủi cũng không có, khổ nạn như cút.

Hạ Tiểu Sơn vốn chính là muộn hóa, trên giường luôn luôn tích tụ như vàng, cầm đầu làm mồm ngậm lại. Bị Giản Minh nói như vậy, chính mình cũng rất áy náy, hậm hực hỏi, “Thật đau như vậy?”

“Còn phải nói hả!”

Hạ Tiểu Sơn đau đầu không nói lời nào, một lát sau lại hậm hực nói, “Kia bằng không..... Lần tới cho anh làm hai lần.....”

Giản Minh nhướn mày hừ ra một tiếng, “Này còn giống tiếng người.”

Hấn đỡ eo bò lại gần hôn Hạ Tiểu Sơn, bị Hạ Tiểu Sơn ôm cổ kéo xuống, hai bóng người hòa thành một.

23. Chương 23

Một chiếc bàn nhỏ chen bốn người, cúi đầu không thấy ngẩng đầu mới thấy. Hà Thụy Thăng tươi cười không có chỗ sơ hở, giống hệt lão bằng hữu lâu ngày gặp lại. Giản Minh vẫn thường tỏ vẻ khiêm tốn ưu nhã, lần này lại lưỡi làm bộ, đầy mặt lãnh đạm. Hà gia thê tử thấy không khí có chút ngưng ngập, vừa gấp đồ ăn vừa vụng trộm đánh giá hai người bọn họ.

Chỉ có Hạ Tiểu Sơn phồng miệng liên tiếp nhét cơm vào miệng, ăn như lũ cuốn, không thèm ngẩng đầu lên.

Hà Thụy Thăng nhếch cằm ý bảo Hạ Tiểu Sơn, “Không giới thiệu một chút?”

“Bằng hữu,” Giản Minh lãnh đạm nói.

Hạ Tiểu Sơn lập tức ở dưới bàn đập Giản Minh một cước. Giản Minh muốn đập lại, lại bị Hạ Tiểu Sơn đè chân.

“Chào, tôi là Hà Thụy Thăng, là “bằng hữu” cũ của Giản Minh.”

Hạ Tiểu Sơn vững vàng đập lên bàn chân Giản Minh, thuận thế đem cả đùi khóa đùi anh lại, lần này biến thành kẻ điếc luôn, lẳng lặng kẹp một miếng thịt to trong chén của Giản Minh ra bỏ vào miệng, tiếp tục bào cơm.

Hà Thụy Thăng cười rất cẩn trọng, “A, người bằng hữu này rất có cá tính. Đây là vợ tôi, lần trước hai người đã gặp rồi.”

“Chị gái,” Giản Minh gật gật đầu, thái độ ôn hòa đi rất nhiều. Nếu không phải còn muốn giữ chút thể diện cho cô gái vô tội này, anh hiện tại liền có thể trở mặt với Hà Thụy Thăng.

“Chào cậu,” Hà phu nhân nhỏ giọng, “Hai người đi mua đồ?”

“Đúng vậy, vừa chuyển nhà.”

Hà phu nhân cười, ôm chặt cánh tay chồng, “Thật vừa vặn, chúng tôi cũng vậy, con nhỏ đến trường mầm non, chúng tôi đổi nhà, nhà mới gần trường hơn.”

“Tôi đi mua cơm,” Cô đứng lên cười nói, “Mọi người cứ trò chuyện.”

Cô vừa đi, Hà Thụy Thăng liền đổi mặt còn nghề hơn cả diễn viên, thu lại nụ cười giả tạo vừa nãy, đầu mày đuôi mắt ánh lên âm hiểm, “Dạo này em sao rồi?”

“Rất tốt,” Giản Minh vẫn lãnh đạm, lời nói thâm sâu, “Con cái cũng đi học mầm non rồi, nói vậy gia đình cũng gọi là hạnh phúc. Chị gái xinh đẹp lại ôn nhu, anh rất có phúc đó.”

Hà Thụy Thăng không cho là đúng, cười cười, không thuận theo không khuất phục, “Lần trước gọi cho em, vì sao em cúp máy?”

“.....” Giản Minh hít một hơi, thật sự cảm thấy nếu mình có cổ cũng không thối đến mức độ của anh ta, cắn chặt răng nói, “Chuyện nên nói không phải đã nói xong sao?”

Hà Thụy Thăng cười đến lợi hại, hần vốn dĩ có một đôi mắt đào hoa, híp mắt thành trăng khuyết nhìn thật đẹp. Thân hình khê nhúc nhích, như là nửa người dưới đang làm cái gì đó, vừa khê lắc lư vừa nói, “Vậy thì sao tôi lại cảm thấy mình chưa nói xong?”

Hạ Tiểu Sơn đột nhiên bị sặc cơm, ho khan hai tiếng, bưng nước ngọt nốc hết một nửa ly, lại tiếp tục cúi đầu bào cơm — vẫn là kiểu tôi cái gì cũng không có nghe thấy.

Giản Minh thở dài, “Hà Thụy Thăng, đủ chưa? Lần trước tôi đã nói rất rõ ràng, anh đã chọn con đường này thì phải đối xử tốt với cô ấy. Nhân chí tiện tắc vô địch*, anh đừng tự biến bản thân thành Độc Cô Cầu Bại.” (Liệu cơm gắp mắm)

Nụ cười của Hà Thụy Thăng cứng đờ, thấp giọng nổi giận mắng, “Đường cũng không phải tôi chọn, tôi bị ép buộc! Ba mẹ tôi tổ ý như thế, tôi cãi cả đời được sao? Tôi nói em bớt đạo đức giả trước mặt tôi đi, rõ ràng cũng cương rồi, làm bộ thánh mẫu cho ai xem?!”

Hạ Tiểu Sơn gian nan nuốt xuống một ngụm cơm cuối cùng, ợ hơi, rót cuộc chen vào, “Cương” là tôi á.”

Hai người còn đang gay gắt trừng nhau liền bàng hoàng nhìn hần, Hạ Tiểu Sơn mộc mặt, “Cái thứ anh đập là đùi của tôi, là chym của tôi, không phải của anh ấy.”

Giản Minh này giờ không biết dưới bàn có động tĩnh liền trừng lớn ánh mắt! Hà Thụy Thăng mặt nhất thời tái đi, nhanh chóng thu hồi cái chân còn đang khiêu khích người đối diện!

“Còn nữa, kia không phải là ‘Cương’, đó vốn chỉ là thuốc tắc bình thường của Hạ gia.” Hạ Tiểu Sơn nhún nhún vai.

Lão bà của Hà Thụy Thăng vừa lúc này bưng hai chén thịt kho cùng cơm trở về, mắt thấy trường hợp càng thêm xấu hổ, thập phần nghi hoặc, “Làm sao vậy?”

“Chồng cô vừa rồi câu dẫn bạn trai tôi, định sau lưng cô nổi lại tiền duyên. Chồng cô là gay, là bạn trai cũ của bạn trai tôi.” Hà Tiểu Sơn nhanh chóng nói ngắn gọn.

Hà phu nhân chu cái miệng nhỏ ngậy ra như phồng, Hà Thụy Thăng sắc mặt từ xanh chuyển trắng, Giản Minh cũng ngốc luôn. Hà Tiểu Sơn lúc này vui mặt ăn uống no đủ, thừa dịp này ngậm miệng, một tay nhấc hai cái túi lớn khiêng lên vai, kéo Giản Minh chạy!

Chưa chạy quá hai ba thước đã nghe thấy phía sau rào rào một tiếng, còn có Hà Thụy Thăng kêu thảm thiết. Bọn họ hoài nghi Hà phu nhân trực tiếp đổ hai chén cơm thịt kho lên đầu hấn ta, vừa mắng vừa rút the thé!

Trong phòng ăn loạn thành một đoàn, quần chúng vây xem chen chúc, Hà Tiểu Sơn kéo Giản Minh ra sức mở đường máu giữa biển người, một đường chạy như điên, chạy qua quá nửa tầng tới cửa thang máy rồi mới dừng lại. Xa xa trong phòng ăn vẫn còn nghe huyền oán, bảo an giữa đám hỗn loạn thét to khuyên can, “Cô nương đừng đánh đừng đánh, đánh chết người bây giờ!”

Hà Tiểu Sơn khom lưng điên cuồng ấn nút thang máy, cửa vừa mở ra liền nhanh chóng nhét Giản Minh cùng hai túi đồ vào, nhấn nút đóng cửa, chọn tầng trệt, tay chống đầu gối thở hổn hển hai hơi. Lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía Giản Minh này giờ ngậy ngốc chạy cùng hấn.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn hai giây, rốt cuộc cùng nhau phá lên cười!

“Ha ha ha ha ha ha —! a ha ha ha ha ha —!”

“..... Chân, ha ha ha, thật đúng là có cách, Hà lông chân,” Giản Minh ôm bụng đứng thẳng không nổi, “Cậu rất tuyệt, tôi do dự lâu như vậy cũng không dám cùng nói với cô nương kia, còn nghĩ có một ngày họ Hà hồi tâm chuyển ý đối tốt với cô ấy.”

“Nào có cong lại thẳng trở về?” Hà Tiểu Sơn cũng ôm bụng, “Đau dài không bằng đau ngắn, tôi đây chỉ nói sớm một chút, còn cứu được một đời cô ấy.”

“Ha ha ha.....” Giản Minh cười đến mức cơ mặt phát đau, cũng không quản trong thang máy có camera hay không, nhào lên đến ôm đầu cứng như đá của Hà Tiểu Sơn hôn lên, “Lông chân ngoan ngoãn, hôm nay biểu hiện thật tốt, ‘Bạn trai’ cậu tối nay sẽ thưởng!”

Lúc Giản Minh nói ba chữ kia, ánh mắt cười sáng như sao, làm Hà Tiểu Sơn xem thấy liền nhuyến chân, lời nói ra khỏi miệng cũng mềm nhũn, “Thưởng, phần thưởng là cái gì?”

“Tùy cậu! ha ha ha! muốn ăn thịt hay là muốn ăn tôi?!”

24. Chương 24

Giản Minh nằm trên giường cầm notebook, mở video dạy Hà Tiểu Sơn, “Nhìn thấy không? Lúc đầu tiến một nửa, lực thắt lưng dùng vừa phải, thuận theo chất trơn thấy không? Đừng có nhấp đùng đùng đùng như súng máy!”

“Đừng xem nữa, nhanh! Làm nghĩa vụ ‘Bạn trai’!” Hà Tiểu Sơn ở phía sau cấp bách lột quần.

Giản Minh hướng chỗ hiểm đập hấn, “Nghĩa vụ cái quần! đêm nay cậu lại ép buộc lão tử thử xem?”

“Chính anh nói cho tôi ‘tùy tiện ăn’, tôi còn không chuẩn bị ‘Ăn’ sao?”

“Ăn thịt nướng còn phải quét mỡ! Mẹ nó dầu mỡ của cậu đâu?” Giản Minh bị hấn tóm một chân, chân còn lại dứt khoát đập vào mặt hấn.

Hà Tiểu Sơn bắt được cái chân dê còn lại, thuận thế đặt lên vai mình, cười hắc hắc, “Nào nào thịt dê nướng, để bạn trai phết sữa bò.....”

Một đêm điên đảo đất trời, giường lớn mới mua bị hai người bọn họ loay hoay đến rối tinh rối mù. Bởi vì không cần lo lắng bị phản công, Hạ Tiểu Sơn ăn chậm nuốt chậm, nhàn nhã tự tại. Giản Minh hai hiệp đầu còn có thể lực trèo lên thử tư thế cưỡi ngựa, vừa lắc hông vừa ghét bỏ dạy bảo, “Nhanh lên nhanh lên, a, chỗ đó chậm một chút..... Cái miệng nhàn rồi quá nhỉ? Hôn chỗ này này..... Đứng gần a! Mẹ nóoo.....”

Đến hiệp thứ ba, Giản sư phụ chống đỡ không nổi, quỳ ở đầu giường hai tay chống tường, bị Hạ Tiểu Sơn từ sau đâm đến lay động, rên rỉ không nổi, thở hổn hển nửa ngày mới thốt ra một câu, “Cậu Còn chưa xong.....”

Hạ Tiểu Sơn bóp cặp hông eo giã của anh, dùng dùng đâm như súng máy, mũi miệng cọ vào cái gáy mướt mồ hôi, “Chưa, tôi lại nướng mười quả thận dê. Dê nhỏ nhỏ, chồng cứng làm thích không?”

Giản Minh hữu khí vô lực đập tường, kéo dài hơi tàn chữ, “Nghé con..... A a..... là chồng cứng cho cứng làm Nói cục cứt..... Á..... Cậu, cậu chờ chút..... Chờ..... A a!”

Anh đột nhiên dừng nói, cứng eo chống hông gồng người, bắn ra.

Hạ Tiểu Sơn cuối cùng vẫn đi gặp đồng nghiệp cũ từng mời hẳn cùng nhau gây dựng sự nghiệp để nhận việc, không cần đi làm mỗi ngày, chỉ cần ngồi ở nhà thiết kế cùng tính toán, lâu lâu ra ngoài đo đạc. Có nhiều thời gian hẳn liền đến ôn tập thi nghiên cứu sinh, mục tiêu là vào được đại học lúc trước hẳn từng học, các giáo sư đều biết hẳn, áp lực cũng không lớn.

Công ty của Giản Minh gần đó, bây giờ thông thả bảy giờ mới đi làm, đồng hồ báo thức vừa vang, anh dùng sức đạp Hạ Tiểu Sơn rớt khỏi giường, kéo hẳn cùng chạy bộ buổi sáng, chạy xong tắm rửa ăn sáng, Giản Minh đi làm, Hạ Tiểu Sơn đi mua đồ ăn. Giờ nghỉ trưa Giản Minh còn có thể lâu lâu trở về ăn bữa cơm — tuy rằng món ăn thường xuyên thăm đến mức khó nhìn, khét không thể ngửi — cơm tối chờ Giản Minh trở về trở tài. Sau bữa cơm thì đi tản bộ, đi bar, đi xem phim, lên mạng chơi trò chơi. Đến lúc lên giường, hai người liền trung bình tấn tại phòng khách, dồn khí đan điền, xoa tay, khởi động cơ bản..... Sau đó bắt đầu oằn tù tì.

Trên cơ bản vẫn là có thể bảo trì tỷ lệ thắng bại, người thua nhận mệnh đi tẩy mộng.....

Ngày tháng không biết xấu hổ nhoáng qua vài tháng, chớp mắt đã đến đoạn ngo. Hạ Tiểu Sơn ăn bánh ú nhân thịt cùng trứng muối đến nghiện, một ngày phải ăn hai cái. Giản Minh đơn giản mua mười cân thịt heo trở về, làm một tủ lạnh toàn bánh ú cho hẳn ăn. Hạ Tiểu Sơn vì hai lạng thịt ba chỉ là có thể bán linh hồn, chứ đừng nói đến mười cân thịt heo, đêm đó không cần oằn tù tì, hẳn tự thân phụng hiến, vội vàng xun xoe chống hông trên giường chờ Giản Minh.

Giản Minh cực kì sung sức, Hạ Tiểu Sơn cũng rất kích động, cuối cùng song phương đồng tâm hiệp lực, lại đi mua giường.....

Hạ Tiểu Sơn eo mỗi lạng đau nằm trên nệm ăn bánh ú, quét notebook của Giản Minh, vừa lướt mấy web bán giường vừa lải nhải đầy miệng nếp.

“Trong mức giá này, không thấy cái giường nào lớn hơn nữa, thực ra hai chúng ta cộng lại cũng không nặng bao nhiêu, làm sao mà cứ..... Aiz! bằng không tôi trả thêm tiền mua cái đắt hơn?”

Giản Minh đỡ eo đi xung quanh hẳn quét tước tàn cục, Hạ Thiên Nga được thả vào, meo meo nhảy nhót đùa với chổi.

“Cậu chọn luôn đi. Khuya khoắt ăn ít bánh thôi, nếp rất khó tiêu hóa.”

“‘Vận động’ hơn nửa buổi anh không đói bụng?”

“..... Cho tôi cắn một miếng.”

Hạ Tiểu Sơn ngắt một chút thịt cho Hạ Thiên Nga, còn lại nửa cái bánh đều nhét hết vào miệng Giản Minh, còn thuận thế nhéo mặt anh.

“Méo —!” Không hài lòng vì chỉ được có chút ít, Hạ Thiên Nga giận dỗi thét to.

Nửa đêm mèo kêu, tiếng chuông di động đột ngột vang lên trong phòng khách.

Hai người đều sửng sốt, theo bản năng ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, hai giờ khuya.

Hạ Tiểu Sơn bị dọa đến mức không thể khép cúc hoa, “Ách..... điện thoại của anh?”

“Chuông của cậu”

“Khụ, tôi, tôi đau eo, anh đi xem giúp tôi đi?”

Giản Minh nhìn thoáng qua phòng khách, tiếng chuông như trên người, không chịu ngừng. Tốt xấu gì cũng là đàn ông, không thể sợ thành như vậy, anh thu hết can đảm đi đến nghe điện, miệng còn lầu bầu, “Chắc là điện thoại quấy rối hay lừa đảo gì đây.”

Cầm lấy điện thoại nhìn màn hình xong anh liền ngậy ngấn cả người.

“Mẹ nó lông chân! Mẹ cậu đó!”

“Anh tiếp điện thoại chứ mắng tôi làm gì?” Hạ Tiểu Sơn tự nhiên bị mắng cảm thấy rất ủy khuất.

“Không phải! Mẹ cậu gọi! Cậu ... cậu ... cậu không phải nói mẹ cậu mất rồi à?!”

25. Chương 25

Hạ Tiểu Sơn nằm trên giường tiếp điện thoại. Giản Minh thấy hấn mặt, nhưng ngữ khí lại thập phần cung kính.

Bên kia giọng nữ nói liên tục, tựa hồ như khuyên hấn cái gì. Hạ Tiểu Sơn “Dạ” rất nhiều lần, cuối cùng trầm giọng, “Con biết, con sẽ cân nhắc một chút. Mẹ với nhà mình giữ sức khỏe, tạm biệt.”

Cúp điện thoại, hấn gục đầu lên gối, ngấn người.

Giản Minh ngồi ở bên cạnh hỏi, “Thật là mẹ cậu?”

Hạ Tiểu Sơn ngẩng đầu nhìn anh, “Là hàng xóm, ở dưới lầu. Tôi có kể trước đây, ba tôi ra ngoài làm việc, mặc kệ tôi, bữa đói bữa no, có đôi khi ông ấy quên cho tiền, tôi bị đói. Bà ấy phát hiện ra rồi thường xuyên gọi tôi qua nhà ăn cơm, ăn một lần mười mấy năm, tôi sớm nhận bà làm mẹ nuôi.”

Đáy mắt muộn tao của hấn hiện lên chút ảm áp, Giản Minh không nhận được liền xoa đầu, “Bà ấy tìm cậu có chuyện gì?”

Ánh mắt Hạ Tiểu Sơn lại ảm đạm, thở dài, “Bà ấy nói ba tôi đêm nay đi tiểu rồi té trong WC, tay với đầu bị thương. Vợ mới cưới của ông ấy chỉ biết kêu to, vẫn là nhờ hàng xóm hỗ trợ đưa lên xe cứu thương.”

“Ba cậu còn cưới mẹ kế? Lúc nào?”

“Ai biết,” Hạ Tiểu Sơn trào phúng, “Mẹ nuôi nói không lớn hơn tôi bao nhiêu tuổi.”

“Vậy ba cậu lúc này ra sao?”

“Không biết, bà ấy nói lúc đưa lên xe rất thanh tỉnh, nhìn qua cũng không có gì nguy hiểm, chỉ là miệng vết thương có hơi sâu, kêu đau. Bà khuyên tôi trở về xem xem.”

Giản Minh nhìn ra hấn do dự, “Cậu không đi sao?”

Hạ Tiểu Sơn trở người ôm eo anh, gối đầu lên đùi anh, thở dài, “Ba tôi cũng không nhận tôi, tôi làm sao trở về? Lại nói ngày mai là đoàn ngộ, là ngày nghỉ, đi đâu mua vé xe lửa đây.”

Giản Minh nhẹ nhàng khuyên hấn, “Trở về đi, sáng mai mua vé máy bay. Không đủ tiền tôi phụ.”

“.....” Hạ Tiểu Sơn nửa ngày không nói chuyện. Giản Minh dùng tay ôm mặt hấn, cảm giác nhiệt độ trong lòng bàn tay, Hạ Tiểu Sơn thở gấp, tiết tấu rối rắm.

“Tôi không định gặp ông,” Hạ Tiểu Sơn rầu rĩ trong lòng bàn tay anh, nói, “Ông đánh tôi ra như vậy, còn bảo tôi quay về là chó. Tôi không phải chó, tôi không quay về.”

Giản Minh thắm thở dài một hơi, anh đứng dậy, mò tìm đi động ở đầu giường, mở album ảnh ra cho Hạ Tiểu Sơn xem mấy tấm ảnh.

Hình một lão bà hiền lành ngồi trên ghế, Giản Minh khom lưng đứng ở sau lưng bà. Lão bà nhếch miệng cười đặc biệt vui vẻ, thể nhưng hai mắt thanh thấu mà vô thần, giống như hài tử ba năm tuổi.

“Mẹ tôi bây giờ còn không nhận ra tôi, xem tôi là cha. Cha tôi..... Tôi ngược lại hi vọng ông ấy còn sống, còn có khí lực đánh tôi thật đau. Cha cậu không tốt, không tốt bằng cha mẹ tôi, nhưng vẫn là thân nhân duy nhất. Cậu nhiều năm như vậy không trở về, cậu trưởng thành, ông cũng già đi, có lẽ hai người tâm cảnh cùng ý tưởng đều đã thay đổi, nói không chừng còn có thể lại như xưa. Cậu về thử đi.”

Hạ Tiểu Sơn càng khó thở, siết tay ôm chặt Giản Minh, rầu rĩ một lát, “Vậy ông lại đánh tôi thì sao?”

Giản Minh nhếch miệng cười, đề cập mông cong dưới chân, xoa một phen, “Không đau không đau, chớ sợ chớ sợ. Giản ca cùng người trở về, Giản ca che chở người.”

Hạ Tiểu Sơn không sợ bị ba đánh nữa. Hắn bây giờ một thân vô công, ba hắn biến thành mười người đánh hắn cũng không thành vấn đề. Hắn chỉ đau đầu cùng khó chịu, không biết trở về có thể nói với ba hắn cái gì, hắn cùng ba hắn đều là người cực kỳ không giỏi ăn nói, năm đó ba hắn bắt gian tại giường, hai lời chưa nói đã đánh hắn gần chết, hắn sau này cũng đầu ròi đi, cũng không nói nửa câu. Hắn lo lắng hai người bọn hắn vừa thấy mặt, trừ cãi nhau ra chuyện gì cũng làm không được, nói không chừng còn có thể ghẹo ông truy tìm tăng xông, chết ngất tại chỗ.

Nếu hỏi hắn có hận ba hắn không, hắn có hận. Bị đánh đến nằm viện, hận. Nhớ lại từ nhỏ đến lớn bị bỏ mặc chịu thiệt thòi, cũng hận. Bỏ đi học, liều chết làm việc kiếm sinh hoạt phí, vẫn hận. Thế nhưng cái loại hận ý này theo thời gian, theo dòng đời nhìn quen thân tình ấm lạnh, chậm rãi nhạt dần. Thật ra, cũng có vài người chịu được đả kích con mình con, nhưng mà ba hắn chưa được chuẩn bị đã bị ép nhìn cảnh thông dít, ông không vào bếp tìm dao phay băm hắn cũng đã gọi là ôn nhu.

Sau này Tần Lăng vừa rời bỏ hắn, hắn còn mờ mịt một trận — hắn cãi nhau với ba cũng vì Tần Lăng, lúc bỏ trốn còn trẻ dại, hắn còn nghĩ rằng hai người sẽ một đời bên nhau, kết quả Tần Lăng chưa được bao năm đã bỏ đi, vậy hắn cùng ba hắn trở mặt là vì cái gì?

Lúc trước hắn còn ngây thơ mà nghĩ, nếu hắn trở về nói với ba hắn đã chia tay Tần Lăng, nói không chừng ba sẽ tha thứ. Hắn cảm thấy mình không phải đồng tính luyến ái, hắn chỉ là thích Tần Lăng. Thế nhưng một ngày nào đó nội tâm khó chịu, không chỗ phát tiết, lại bị sư huynh dụ dỗ lên giường thử 419, hắn mới ý thức được, kỉ kỉ sấp thí thí là gen thâm căn cố đế của hắn, giống như số mệnh không thể cải hối. Thượng Đế cho hắn một mảnh vườn ươm, mặc kệ hắn khổ cực cày cấy thế nào, chỉ trồng được cúc hoa, nuôi không ra một nhĩ.

Hạ Tiểu Sơn nghĩ đến đây, càng cảm thấy hắn cùng với ba hắn cũng không phải mâu thuẫn nội bộ nhân dân, mà là mâu thuẫn giai cấp ngàn đời, là khác biệt giữa tóc trắng trên đầu cùng lông cong dưới đất. Phải giải quyết thế nào, hắn cũng không biết. Thế nhưng Giản Minh nói không sai, như thế nào vẫn là ba hắn, hắn tóm lại là muốn trở về thử một lần. Lại nói, còn có Giản Minh cùng đi.

Giản Minh nhanh nhẹn miệng, mạnh vì gạo bạo vì tiền, đến bảo an tiểu khu cùng lão thái thái nhặt rác nhìn thấy anh đều cười tùm tùm. Có tứ nương ở đây, chớ sợ chớ sợ.

Hạ Tiểu Sơn ôm lấy Giản Minh từ phía sau, chôn mặt vào hõm vai anh, gặm gặm cắn cắn cổ anh, như lạc đà sa mạc cắn xương rồng. Giản Minh nửa mê nửa tỉnh, chà xát lưng tung đầu hắn, mơ mơ màng màng nói, “Mông ngựa? Còn muốn làm một hiệp?”

“Cút.”

26. Chương 26

Hạ Tiểu Sơn không ngờ ba hắn còn chịu nói chuyện.

Hắn nhìn lão gia tử đối diện trò chuyện cùng Giản Minh vui vẻ, đầu cùng tay còn quần băng, mái tóc hoa râm, hiền lành hòa ái, cùng với đại hán trong trí vừa gào vừa đánh hắn đã man thật không thể là một người. Hắn mơ mơ màng màng cảm giác hắn đi nhầm nhà.

Ba hắn một đêm trước đến bệnh viện kiểm tra, xương cốt không có vấn đề, chỉ bị trầy da, băng bó đơn giản một chút rồi chích ngừa uốn ván là được thả về, còn ngủ một giấc, vừa lúc tinh thần phần chần ra mở cửa đón tiếp nghịch tử bỏ nhà đi bảy năm cùng tình nhân mới của nó.

“Dưới lầu Trương lão sư, hôm nay đến nhà khuyên ba con hết một buổi sáng,” mẹ kế của Hạ Tiểu Sơn nói với hắn, “Ba con hai năm nay, ách, cũng nhớ, thường xuyên nhìn ảnh con”

Mẹ kế đây là lần đầu tiên gặp hắn, cũng không thể ngờ tiểu nam hài khoẻ mạnh khẩu khí trong ảnh chụp bảy giờ lớn thành hán tử lưng hùm vai gấu, khi nói chuyện với Hạ Tiểu Sơn cũng có chút khiếp đảm. Nhìn kĩ thì cũng không trẻ như Hạ Tiểu Sơn nói, tuy rằng cũng có sửa soạn trang điểm, nhưng nhìn kỹ hình như cũng gần ba bốn mươi tuổi, hơn nữa còn mang theo hài tử bảy tám tuổi.

“Thúc thúc thích chơi cờ vậy? Cha con cũng thích cờ vậy.” Giản Minh đang thao thao bất tuyệt.

“Gọi ca ca,” mẹ kế gọi em nhỏ đang trốn trên sofa coi Transformers lại.

“Ca ca.” Hài tử rất hiểu chuyện, cũng rất lễ phép, gọi xong liền cúi đầu tiếp tục chơi đồ chơi. Hạ Tiểu Sơn không khỏi nghĩ, trẻ con có mẹ thật tốt, không giống hắn lúc nhỏ chạy khắp nơi làm bậy. Bất quá đứa nhỏ này xem tuổi

“Ách, đây là con của chồng trước,” mẹ kế không đợi hỏi mà đáp, “Mẹ với cha con kết hôn tầm hai ba năm trước, lúc ấy cũng muốn gọi con, nhưng tìm không thấy.....”

Hạ Tiểu Sơn biết lời này là lời khách sáo, bất quá nhìn mẹ kế khẩn trương, hắn cũng tươi cười, gật gật đầu. Thật sự không biết nói cái gì cho phải, hắn đơn giản ngồi xổm xuống chơi cùng đệ đệ.

“Ca ca tay làm sao lại run vậy? Bị đau sao?” Tiểu hài tử nói.

“Không không không, không cần tiêu pha ở bên ngoài ăn. Con sẽ nấu cơm, con sẽ cho mọi người thấy tài năng. Con của thúc cũng sẽ nấu cơm, không tin thúc hỏi hắn?” Giản Minh ba hoa.

Hạ Tiểu Sơn đang loay hoay chơi đồ chơi nghe thấy Giản Minh lớn tiếng hỏi, “Hạ Tiểu Sơn, đêm nay hai chúng ta ở nhà nấu cơm? Thời gian cũng không còn sớm, đi mua đồ ăn không?”

Hạ Tiểu Sơn mặt mày ngẩn đầu, có chút xấu hổ nhìn ba hắn, trầm mặc gật gật đầu.

Hắn trừ bỏ lúc vào cửa kêu một tiếng ba, này giờ chưa nói thêm câu nào, ba hắn cũng không nói với hắn. Hai phụ tử tương kính như tân, giống như người xa lạ. Ngược lại Giản Minh vào cửa liền bắt đầu làm thân, chưa đầy một lúc đã dụ được ba hắn ngồi sofa cùng nhau nói chuyện phiếm, ngay cả nước trà cũng là Giản Minh pha.

Hạ Tiểu Sơn đem Giản Minh đi ra ngoài “Mua đồ ăn”. Vừa khỏi cửa, Giản Minh chân mềm nhũn đeo thẳng lên lưng Hạ Tiểu Sơn.

“Mẹ nó hù chết lão tử,” Anh bấu tay Hạ Tiểu Sơn, vừa lê bước xuống lầu vừa nói, “Tôi nghĩ ba cậu vừa mở cửa liền muốn chém tôi một đao.”

“Anh nói chuyện với ông rất được mà.”

“Rất được cái quần, cậu không phát hiện ông cơ hồ không nói chuyện, đều là tôi nói vớ vẩn? Mẹ nó tôi lo đến mức một tay mồ hôi lạnh.”

Hạ Tiểu Sơn cầm lấy tay Giản Minh, “Tôi cũng đổ mồ hôi nè, tôi vừa rồi còn phát run.”

“Sợ sao? Lo?”

“Cũng không phải, tôi cũng không biết.” Hạ Tiểu Sơn nói, “Bảy năm không gặp, tôi Tôi cảm thấy ông giống người xa lạ.”

“Xa lạ cũng là ba cậu,” Giản Minh nín vai hắt, dùng lực vỗ vỗ hắt, “Tôi cảm thấy mở đầu thế này không tệ, không ngừng cố gắng a Hạ lòng chân.”

Giản Minh trở tài, nấu vài món sở trường, còn có hai món địa phương — anh dùng di động tra thực đơn.

Hai đại nam nhân chen chúc trong phòng bếp, Hạ Tiểu Sơn bùm bùm cắt khoai tây, Giản Minh gấp một đĩa đồ ăn cho hắt, “Thử xem, ra hương vị chỗ này không?”

“Tạm tạm,” Hạ Tiểu Sơn ăn ăn, “Giống, giống lắm đó Giản Tiểu Minh.”

“Giản ca của người tốt mà,” Giản Minh vỗ hông hắt, cười thâm đả, “Tôi cố gắng lớn như vậy, đêm nay có nên dâng hiến cho tôi không, hử?”

“Nên nên nên, tùy ngài định đoạt!”

Người một nhà vui vẻ ăn cơm tối, Giản Minh tiếp tục nói đông nói tây, trên trời dưới đất, Hạ ba cùng Hạ má nhỏ đối với mấy món ăn này đều khen không dứt miệng, Hạ Tiểu Sơn cúi đầu cố gắng bào cơm, Hạ tiểu đệ thêm cơm một chén. Ăn xong Hạ Tiểu Sơn cùng Giản Minh muốn đi mượn khách sạn, lại bị mẹ kế ngăn cản.

“Đừng đi lãng phí tiền,” mẹ kế nói, “Ngủ trong nhà đi, vào phòng của Tiểu Vũ, nó sẽ qua phòng ba mẹ ngủ, chiều nay mẹ cũng chuẩn bị giường rồi. Hai người..... Khụ, ở một phòng ha?”

Da mặt dày như Giản Minh cũng không chịu nổi, “Không cần không cần, dĩ à, chúng tôi vẫn nên đi khách sạn.....”

“Ngủ ở nhà đi,” Hạ ba đột nhiên nói, “Tiểu sơn, buổi tối chúng ta uống chút rượu, nói chuyện.”

Giản Minh rõ ràng cảm thấy Hạ Tiểu Sơn bên cạnh chấn động một chút, sau đó trầm giọng đáp, “Được.”

27. Chương 27

Giản Minh ôm chăn nằm trên giường, tâm thần không yên mà chơi di động.

Mười giờ khuya, cửa phòng ngủ nhẹ nhàng kết một tiếng, Hạ Tiểu Sơn uống rượu với ba ở ban công xong cũng trở lại.

Mùi rượu trên người hắt nồng nặc, không biết đã bị ba hắt chuốc cho bao nhiêu. Đá dế lê qua một bên rồi lăn lên giường, từ sau lưng ôm lấy Giản Minh, dụi dụi như chó, khàn giọng nói với Giản Minh, “Ba tôi nói ổng tha thứ cho tôi.”

Giản Minh bị hắt đè phía dưới, rên được một tiếng, sau đó với tay lên sờ hắt.

“Ổng nói lúc bị té não ổng lỏng ra một chút, rộng hơn, nghĩ về thứ ổng muốn, đầu tiên là nghĩ đến tôi, nghiệp chướng đoạn tử tuyệt tôn..... Ba tôi nói chỉ cần tôi ngẫu nhiên trở về gặp ổng, ở bên ngoài làm cái gì, ổng cũng lười quản, ba tôi đã tha thứ cho tôi.”

Giản Minh nhẹ nhàng sờ lưng hắt, “Như vậy rất tốt.”

Hạ Tiểu Sơn ừm một tiếng, cúi đầu hôn, “Cám ơn anh theo tôi trở về.”

Giản Minh há miệng ngênh đón môi miệng nồng mùi rượu của hắt, hai người kề cận thân mật một hồi, Hạ Tiểu Sơn khàn khàn, “Ba tôi hỏi tôi về sau tính toán cái gì, vì sao lại là anh mà không phải Tần Lăng, còn hỏi tôi có phải muốn cùng anh qua một đời hay không.”

— lão đầu này! không phải nói “Lười quản” sao? Lười quản cái lông! Giản Minh oán thầm.

“Cậu nói như thế nào?”

Hạ Tiểu Sơn trầm mặc một lát, “..... Tôi chưa nói. Tôi không biết. Anh thì sao, anh biết không?”

Giản Minh há miệng thở dốc, không thể nói gì.

Đây là lần đầu tiên hai người bọn họ trực tiếp đối mặt với vấn đề này.

Bọn họ trong thời gian ngắn như vậy, từ bạn cùng phòng biến thành bạn tình, lại thăng đến “Bạn trai”. Nhưng bọn họ thậm chí còn chưa tỏ tình. Bọn họ giống như lão phu lão thi, thực ra chân chính cùng một chỗ bất quá mới mấy tháng.

Bọn họ hiện tại là quan hệ gì? Con đường về sau có thể đi bao nhiêu xa?

Giản Minh suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nói, “Hạ Tiểu Sơn, chỉ cần cậu dám, tôi sẽ có thể. Nhưng cậu có dám không?”

Đã từng có vài thời điểm, nếu không có con mèo nhỏ bấn thủ ướt nhem bị vớt bỏ ven đường, nếu không có hai lon bia còn lại kia, bọn họ có lẽ đã mỗi người đi một ngã. Nhưng tương lai làm sao chắc sẽ còn có những trùng hợp may mắn như thế, tính cách của Hạ Tiểu Sơn là dè dặt trốn tránh, tính cách của Giản Minh là kiêu ngạo sĩ diện, đoạn tình cảm này nhìn qua có rất nhiều trắc trở vô hình.

Hạ Tiểu Sơn ngưng một lát, quả nhiên như Giản Minh đoán, mở miệng, “Tôi cùng Tần Lăng lần đầu tiên, là ở trong gian phòng này, trên chiếc giường này. Tôi nói với cậu ta tôi yêu cậu ta cả một đời, nhưng sau đó thì sao? Sau đó tôi mới biết một đời tự nhiên dài như vậy, tôi không có tư cách nói ra khỏi miệng.”

Giản Minh bật cười, nhưng trong lòng anh có gì đó rất khó chịu.

“Hạ Tiểu Sơn, cậu không phải là chó, cũng không có can đảm, cậu chỉ là cục đá vừa lạnh vừa cứng, tôi thật muốn.....” Anh cắn răng ngừng nói.

“Muốn đập tôi?”

“Muốn làm cậu ra bã!”

Không có dịch trơn, lúc bị tiến vào Hạ Tiểu Sơn đau đến mức cả người phát run, hấn dùng lực bấu nệm giường, cơ lưng gồng lên rồi rầm, giống đã thú sắp chết giãy dụa. Giản Minh ở sau lưng hấn, chỗ đó nóng đến đáng sợ, tiến vào trong cơ thể hấn tựa như gậy sắt nóng rực, thiêu đốt hấn từ trong ra ngoài. Giản Minh đêm nay không ôn nhu, một chút cũng không ôn nhu, anh cần vai Hạ Tiểu Sơn như ăn thịt kẻ thù, hạ thể đông đưa hung ác kịch liệt. Hạ Tiểu Sơn đau đến khổ, dúi đầu vào trong cánh tay phát ra tiếng kêu rên trầm trầm, hấn đau muốn la hét, lại chỉ có thể cắn cánh tay của mình.

Mẹ kế cùng đệ đệ vẫn còn nói chuyện ở phòng khách kế bên, đứa nhỏ muốn xem TV không chịu ngủ, mẹ kế không thể la, chỉ có thể dỗ dành.

“Con vừa làm xong bài, mẹ cho con coi thêm xíu nữa đi.” Đứa nhỏ bướng bỉnh.

Hạ Tiểu Sơn nhìn không được nhếch môi cười, hấn cảm thấy con nít có mẹ thật tốt, thật rất tốt. Sau đó ngay lúc hấn bị Giản Minh đâm thật sâu liền nức nở, khóe mắt thoáng chốc nóng lên, hấn cũng không biết là vì cái gì.

Hơi thở ẩm áp của Giản Minh phả vào gáy hấn, anh kéo mặt Hạ Tiểu Sơn quay lại để cắn môi hấn. Động tác này Hạ Tiểu Sơn đã cố hết sức, nước mắt từ khóe mắt hấn đổ ra.

Giản Minh nhất thời ngây ngẩn cả người, anh không biết chính mình có thể khi dễ Hạ Tiểu Sơn đến khóc, anh dừng động tác lại lau nước mắt cho Hạ Tiểu Sơn, “Bị gì sao? Đau sao? Làm nhẹ một chút nha?”

Hạ Tiểu Sơn đỏ mắt lắc đầu, quay lại ôm lấy thắt lưng Giản Minh, “Mạnh hơn, làm tôi mạnh hơn.”

Cuồng phong bão táp trong yết hầu ngay lập tức bị nén thành tiếng rên rỉ. Giản Minh lật người hấn lại, mặt đối mặt mà thượng hấn, động tác kịch liệt làm giường gỗ phát ra đôi chút thanh âm, nhưng bị vây trong điên cuồng khoái cảm, bọn họ đã không còn ý thức. Hạ Tiểu Sơn ôm sát bả vai Giản Minh, đau đến thở dốc mà hôn môi anh. Người này đi vào chỗ sâu nhất của cơ thể hấn, theo lý thường cũng sẽ xâm nhập vào tâm can hấn, nhưng hấn không biết đối phương đi vào cách nào.

Hấn đương nhiên không muốn người này rời khỏi hấn, nhưng hấn không biết chính mình làm sao cho người ta một đời.

Thời điểm cao trào Giản Minh cắn nát cổ Hạ Tiểu Sơn, Hạ Tiểu Sơn theo bản năng bịt kín miệng mình, bọn họ đỏ mặt, cùng nhau dùng xoang mũi phát ra tiếng rên rỉ nặng nhọc.....

Cửa phòng ngay tại lúc này khẽ mở ra.

“Ca ca, em tới lấy bài tập..... Mẹ ơi! ba ơi! ca ca cùng Giản ca ca không mặc quần áo đánh nhau —! ca ca khóc —!”

“Oa a —! ba! ba đừng đánh! đừng đá bụng anh ấy có bệnh bao tử!”

“Hạ thúc thúc, Hạ thúc thúc nghe tôi giải thích —! tôi không biết khóa cửa hỏng! tôi thật không khi dễ con thúc mà! a! a —!”

“Lão gia không cần đánh —! lại đánh nữa mất mạng đó! đi mau đi! hai người đi mau a —! Tiểu Vũ, về phòng mẹ mau! không được nhìn!”

28. Chương 28

Error 520 Ray ID: 345edfd437dc11c5 • 2017-03-27 02:21:10 UTC

Web server is returning an unknown error

You

Browser

Working

San Jose

Cloudflare

Working

cf.sstruyen.com

Host

Error

What happened?

There is an unknown connection issue between Cloudflare and the origin web server. As a result, the web page can not be displayed.

What can I do?

If you are a visitor of this website:

Please try again in a few minutes.

If you are the owner of this website:

There is an issue between Cloudflare's cache and your origin web server. Cloudflare monitors for these errors and automatically investigates the cause. To help support the investigation, you can pull the corresponding error log from your web server and submit it our support team. Please include the Ray ID (which is at the bottom of this error page). Additional troubleshooting resources.

Cloudflare Ray ID: **345edfd437dc11c5** • Your IP: 14.160.53.178 • Performance & security by Cloudflare

29. Chương 29

Giản Minh đôi khi nghĩ, nghĩ cũng không ra bản thân thích Hạ Tiểu Sơn ở điểm nào.

Hà Thụy Thăng kia dù có tiện có rẻ rách, tốt xấu vẫn là tuần mỹ động nhân, kĩ thuật giường chiếu cũng tốt, biết cách cư xử, bình thường cũng bày trò lãng mạn, công việc ổn định, tài chính ổn định.

Hạ Tiểu Sơn nghèo kiết, vừa muộn vừa tháo (vừa đàn vừa thô), bắp thịt căng lên rất dã rãng, nhưng mà nếu bị hấn cắn một lần chắc mạng già Giản lão gia khó giữ, cả ngày im như thóc rú trong nhà thiết kế, làm xong liền chơi trò chơi, đánh cho ba gậy cũng không xì được một cái rắm, tính cách lại không quả quyết, không dứt khoát sông phẳng..... Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể tạm chấp nhận cái tính thành thật nghe lời, mấy ngày này Giản lão gia đường mộng, đi ra ngoài xách giỏ, về nhà xách giày, giặt quần áo nấu cơm, rửa bát ẩm giường, chịu một nhọc, đỡ phải thuê osin.

Giản Minh mấy ngày này mộng cũng tốt dần, nhưng vẫn còn bị phê phải nghĩ ngợi, bây giờ lười biếng nằm dài trên sofa phòng khách, nhìn Hạ Tiểu Sơn ngồi xổm trên mặt đất dần mặt tắm rửa cho Hạ Thiên Nga. Hạ Thiên Nga bị giữ bên trong chậu nước, meo meo gọi bậy, cào liên tiếp lên mu bàn tay của cha nó, Hạ Tiểu Sơn mặt không đổi sắc, tay đẩy bong bóng tắm cho Hạ Thiên Nga từ đuôi lên đầu.

Tắm tắm rồi bị muỗi chích ngứa, Hạ Tiểu Sơn tùy tay gãi gãi lưng, quần đùi lộ non nửa cặp mộng rắn chắc.

Cậu em của Giản Minh dần ngẩng đầu, nuốt nước miếng thử dài, cảm thấy chính mình đúng là không bình thường.

Chuyện thâm nhất là anh đã không bình thường, cái tên ngu ngốc kia còn cứ tâm tâm niệm niệm đoá bạch liên hoa bên kia chân trời.

Từ tháng trước lúc nhìn thấy tắm áp phích đó trong khách sạn B thị, Hạ Tiểu Sơn thường xuyên không yên lòng.

Thử nhìn đi, ngồi đó tắm cho mèo, tắm cái gì mà ngăn người, ánh mắt đại ra, hồn bay đi mất, không biết suy nghĩ cái gì, móng vuốt mèo cũng leo ra khỏi bồn rồi, sắp sửa nhảy ra khỏi bồn rồi, sắp rồi

Giản Minh vò một cục giấy ném vào đầu hấn.

Hạ Tiểu Sơn sững sốt, cúi đầu túm đuôi mèo, kéo Hạ Thiên Nga trở về. Sau đó ngẩng đầu nhìn Giản Minh ngây ngô cười.

“Nghĩ gì đó?” Giản Minh ngoài cười nhưng trong không cười.

“Nghĩ.....” Hạ Tiểu Sơn bỗng nhiên đỏ mặt, trét thêm vài vốc xà phòng lên Hạ Thiên Nga rồi mới nói quanh nói co, “Nghĩ đêm nay ăn thịt hay là ăn cá.”

Mẹ nó còn giả bộ! Ai không biết hấn nghĩ đến đoá bạch liên hoa, nghĩ đến đỏ mặt?! Còn mẹ nó dám nói “đã quên”, nói dễ nghe quá! Giản Minh tức đến bật cười, không nói một lời bỏ khỏi sofa, đỡ eo vào phòng ngủ, đóng sầm cửa!

Hạ Tiểu Sơn không hiểu sao mình bị bỏ rơi, theo bản năng dùng ngón tay ướt sũng cào cào tóc, sau đó nâng Hạ Thiên Nga lên.

“Mẹ con dạo này đến tháng hử?” Hấn hỏi nhiti tử.

“Meo meo.” Hạ Thiên Nga ỉu xiu.

Hạ Tiểu Sơn không biết làm sao bèn dúi nó vào bồn tắm tiếp, vừa kì lưng vừa tiếp tục mơ màng — Giản Minh thực ra cũng không đổ oan cho hắn, hắn vừa rồi lại nhớ về lúc phá cửa vào thấy Tần Lăng cùng người qua đường ấy ấy nhau trên giường. Thần tình Tần Lăng kia hoảng hốt thật say mê, thật là thoải mái, Tần Lăng làm sao có thể thoải mái dưới thân người khác như thế? Tần Lăng làm sao lại có thể ở bên người khác chứ? Chỉ là hắn càng nhớ thì, hai người đang ấy ấy kia đột nhiên biến thành hắn cùng với Giản Minh, Giản Minh mất ước nhòe nằm ở phía dưới thở hổn hển nhìn hắn, một đôi chân dài kẹp lấy lưng hắn, lúi đầu hắn xuống cần Bên trái, bên trái, không đúng, bên phải, mẹ nó cậu có biết chọc hay không..... Cho cậu thượng đã ủy khuất rồi cậu còn ngại, đợi một lát lão tử làm cậu không xuống giường được..... Hạ Tiểu Sơn, tôi thật muốn thao cậu ra bã

Hạ Tiểu Sơn mặt đỏ bừng giật nảy mình, Hạ Thiên Nga bị bóp đau meo một tiếng, ngoe nguẩy cần tay cha nó một cái!

Vào lúc nửa đêm, ngón tay quần urgo chỉ có thể cấu drap giường, một tắc một tắc gồng người chịu đựng.

“Đừng Không không A” Hạ Tiểu Sơn chôn mặt dưới gối đầu gào thét.

Giản Minh từ phía sau liều mạng đâm hắn. Từ lúc mông quang vinh thụ thương, này vẫn là lần đầu tiên trong một tháng qua hai người bọn họ sủng thật đạn thật làm. Hạ Tiểu Sơn thẹn trong lòng, không nói hai lời leo lên giường nằm sấp, Giản Minh lại không định thương hương tiếc ngọc, từng nhát từng nhát mở hết hỏa lực.

Hạ Tiểu Sơn bị đâm đến mức chịu không nổi, cấu giường nửa ngày, cuối cùng cũng theo bản năng giơ tay đẩy Giản Minh ra.

Giản Minh lại bị động tác xa cách này của hắn khơi dậy hỏa khí, nắm lấy cổ tay hắn đè xuống giường, nửa người tăng mạnh lực. Hạ Tiểu Sơn thoáng chốc rên đến tan vỡ, hồn phách đều đâm vỡ thành từng mảnh, bao nhiêu rối ren trong lòng đều bị đâm thành vụn pháo hoa. Hắn bỗng dừng ngừng rên, phí công há to miệng, bụng một trận co rút, trên drap giường thấm ướt một mảnh.

Xong việc hai người tựa vào đầu giường hút thuốc, im lặng không lên tiếng, rít hết một hơi. Hạ Tiểu Sơn há miệng thở dốc, cái gì cũng không nói.

Vẫn là Giản Minh mở miệng, “Hai chúng ta có chuyện.”

Hạ Tiểu Sơn rút thêm một điếu thuốc, “Hai chúng ta không có chuyện.”

“Có chuyện.”

“Không”

“Cậu đừng theo tôi nữa, Hạ Tiểu Sơn.” Giản Minh nói.

Hạ Tiểu Sơn không nói gì. Mày nhăn lại, chỉ hút thuốc.

Giản Minh thở dài, “Tôi thật tình nguyện cùng cậu về nhà chịu đánh. Cậu không nợ tôi, chuyện này rất rõ ràng.”

Suy nghĩ cẩn thận đến cùng ai thích ai.

Hạ Tiểu Sơn đau đầu, dùng sức gỡ gỡ tóc, dụi thuốc, “Anh phiền chết.”

Giản Minh trừng hắn.

Hạ Tiểu Sơn phiền đến mức đầu muốn nổ tung, vứt thuốc, xốc chăn ngồi lên đùi Giản Minh, “Tôi không có EQ cao như anh, tôi chính là vừa rẻ rách vừa ngớ ngẩn, tôi thật không rõ! Tôi thật không rõ phải làm thế nào? Nghĩ nhiều mẹ nó cái rắm! Anh không phải muốn làm tôi ra bã sao? Anh có làm không? Thật sự anh có năng lực làm không?!”

Giản Minh cũng ném thuốc, nổi giận, “Cái đầu của cậu đúng là chỉ có cứt nát, ngu ngốc, hôm nay Giản ca không thao chết cậu, viết ngược chữ Giản đi!”

Hạ Tiểu Sơn đỡ cho anh phải động, tự mình ngồi quay lưng lại với anh, ngồi đến mức cùng Giản Minh thở dốc. Giản Minh ấn eo hắn hung hăng đâm chọc, Hạ Tiểu Sơn ngưỡng thẳng cổ, vừa sắc vừa đỏ lẹ.

Hạ Thiên Nga ở bên ngoài run rẩy cào cửa phòng ngủ, cố sức mãi không vào được. Bên trong giường kêu kè kè kêu kẹt không dứt bên tai, còn có tiếng cha nó hỗn loạn đứt quãng kêu thảm khóc lóc. Nháo đến như vậy, phận làm con nó lo lắng.

Ngủ đến chiều hôm sau mới tỉnh, hai người ngực dán vào lưng, chặt chẽ như keo sơn. Hạ Tiểu Sơn cẩn thận đẩy tay Giản Minh ra, rút Giản lão nhị còn nhét ở trong mông ra, nghe răng trợn mắt xuống giường, còn không quên quay đầu kéo chăn đắp cho Giản Minh.

Hai con mắt hần sưng như bánh bao, mở cũng không mở ra được, mông không khép được, cả người đều đau. Vịn tường ra khỏi phòng ngủ, Hạ Thiên Nga ngủ trên sô pha banh rộng tứ chi, không thèm để ý hần nữa.

Hạ Tiểu Sơn thiền trên bồn cầu cả hai mươi phút, phóng hết gì đó trong mông ra sạch sẽ. Suy yếu dựa vào tường tắm rửa, nhìn chính mình đầy người hồng ngân, anh hùng nhục chí thở dài một hơi.

Lão tử đều cho anh làm thành như vậy, còn lo là không yêu anh sao, Tần Lãng còn chưa sờ tới cúc của lão tử bao giờ!

Hần trần truồng khắp khiêng đi ra ban công, thay một cái quần lót sạch — mắt sưng, nhìn không rõ là quần mình hay quần của Giản Minh. Sau đó vào chỗ tủ lạnh lấy hai lon bia, gác chân lên sô pha nằm nhắm mắt.

Hạ Thiên Nga lười biếng trèo lên ngực hần, vừa muốn nằm sấp xuống, cha nó liền hét một tiếng thảm, “Ái! nhĩ tử tránh ra tránh ra, đạp lên vú cha rồi”

Sưng đến mức y chang trái nho, đau đau đau đau đau.....

Hần đẩy Hạ Thiên Nga xuống vùng bụng làm ẩm dạ dày, mắt thì đắp bia lạnh, chỉ chốc lát sau liền thoải mái sắp thiếp đi. Di động trên bàn trà đột nhiên vang.

Hạ Tiểu Sơn bia còn đắp trên mặt, cánh tay duỗi ra, sờ soạng kéo lại đây, dán lên lỗ tai, nửa chết nửa sống nói, “Alô?”

Bên kia im lặng hồi lâu, nhẹ giọng nói, “Tiểu Sơn?”

30. Chương 30

Đại nhạc hội của Tần Lãng lưu diễn đến A thị, đó là chuyện của ba ngày sau. Hần hỏi địa chỉ của Hạ Tiểu Sơn, chuyển phát nhanh một tấm vé cho hần.

Giản Minh đêm nay vừa lúc cùng đám bạn già kia hẹn hò nhau đi ăn thịt nướng. Hạ Tiểu Sơn lấy có tiêu chảy, không đi.

Hần để vé trên bàn trà, tám giờ mới bắt đầu, còn mình thì nằm trên sô pha ngẩn người. Hạ Thiên Nga chạy tới chạy lui trong phòng góp vui, một lát cào cào sô pha, một lát cào cào TV.

Bảy giờ rưỡi Hạ Tiểu Sơn đứng lên, lấy áo sơ mi quần tây thật lâu rồi chưa mặc trong tủ quần áo ra, soi gương thắt caravat.

Nhìn mình trong gương một lát, hần cỡ caravat, cởi áo sơ mi quần tây, lại mặc đồ thể thao thường phục.

Hần sửa soạn xong, lại lấy từ trong tủ ra một cái túi đựng bóng đá banh nhìn thật cũ, bên trong không có bóng, nhưng túi vẫn bị nhét thứ khác đến căng phồng.

Một vai khoác túi ra phòng khách, hần ngồi xổm trên mặt đất đồ đồ ăn cho Hạ Thiên Nga, hơn nữa còn bóp nắn cái mặt mèo mềm mềm, nhắc hai móng vuốt của Hạ Thiên Nga lên, banh nó ra thành chữ “Đại”.

“Trụi Long a,” Hần thở dài, “Mẹ con nếu mà biết tối nay cha con đi gặp ai, không biết sẽ xử lý cha con thế nào đây?”

Hạ Thiên Nga “meo meo”, cái mặt mèo cúi xuống nhìn tô đồ ăn.

“Nhưng mà cha nghĩ thông rồi.”

Hạ Tiểu Sơn lấy tấm vé đại nhạc hội mấy trăm tệ ra, xé nửa, ném vào thùng rác.

Đến trung tâm văn hóa, cửa bên hông là một dải tường có một con hẻm. Bình thường dùng để chất đống mấy thứ bỏ đi, ngay khúc khuất còn có bệ đá để đậu xe đạp.

Hạ Tiểu Sơn đi đến ngồi xuống trên tảng đá, âm nhạc du dương cách một bức tường truyền ra, là khúc nhạc dạo Tần Lãng từng dạy cho hần [kỵ sĩ nông thôn], tuy rằng hần kéo hoàn toàn bất thành giai điệu.

Hần từng ở trong này nghe qua bốn năm âm nhạc hội, Tần Lãng ngồi ở trong chỗ vip, hần không đủ tiền mua vé, cũng không muốn Tần Lãng bỏ tiền, liền đến chỗ này ngồi xỏm vừa vẽ, vừa nghe âm nhạc, đợi Tần Lãng nghe xong đi ra. Trong mắt Tần Lãng lại là — hần không có hứng thú nghe nhạc, nên chạy đến bar uống rượu.

Hần cũng không biết chính mình nằm đó tại sao lại cứ thà chết không chịu nhục, liều mạng cạy mạnh, tự tôn đến buồn cười là vì cái gì. Hần cùng Tần Lãng chỉ cần có một người nhường một chút, thỏa hiệp một chút, dừng lại chú ý đối phương một chút, có lẽ mọi chuyện đã không đến nước này.

Nhưng có lẽ bọn họ vốn là không thể đi chung trên một con đường.

Hạ Tiểu Sơn ôm túi bóng, ngồi hai giờ trên tảng đá. Trong hội trường diễn tấu đến đoạn cao trào, hần nghe ra rất phần chán, sau đó lại cảm thấy cô quạnh tịch liêu.

Sau khi chấm dứt không lâu, Tần Lãng quả nhiên gọi điện thoại cho hần, hỏi hần ở nơi nào.

Hạ Tiểu Sơn báo vị trí của mình. Từ trung tâm văn hóa đi qua đám người rộn ràng nhốn nháo, đi ra cổng cũng mất sức, mãi đến khi đám đông dần vắng, Tần Lãng mới từ từ đến chậm.

Hần còn mặc áo tuxedo khi diễn, trên mặt trang sức trang nhã, làn da trơn bóng dưới ánh trăng động lòng, vẽ ngoài tú mỹ. Hạ Tiểu Sơn ôm túi bóng đứng lên. Hai người cách nhau vài bước, cũng không có nói chuyện.

Thật lâu sau, Tần Lãng nói trước, “Gần đây có khỏe không?”

Hạ Tiểu Sơn không thích xã giao, lẳng lặng nhìn lại hần một lát, nói, “Em gầy.”

“Một mình xoay sở, có hơi mệt, sẽ gầy. Anh lại không thay đổi.”

“Anh béo.” Được nuôi tốt lắm.

Tần Lãng cười, “Anh không thay đổi. Em không phải nói dáng người.”

Hạ Tiểu Sơn ừm một tiếng.

“Hai năm qua em ở Pháp, rất nhớ anh.”

Hạ Tiểu Sơn siết chặt túi bóng trên tay, “Khi đó là em đi trước.”

“Nhưng anh cũng không cản em.”

“Anh không cản được.”

“Anh chưa từng thử cản em, anh chỉ biết trốn thôi.”

Hạ Tiểu Sơn nhắm chặt mắt, “Là anh sai.”

“Là lỗi của anh,” Tần Lãng nói, “Cũng là của em. Khi đó chúng ta cũng đều không hiểu chuyện.”

“Ừ.”

“Anh không hỏi lần này em trở về vì cái gì sao? Vì sao tìm anh?”

“Vì sao?”

“Em cũng tốt nghiệp rồi, em có hai con đường, lưu lại nước ngoài, hoặc là trở về.”

Hạ Tiểu Sơn nhìn hần, “Em xây dựng tiền đồ rất tốt.”

“Đúng vậy, cho nên lần này biểu diễn diễn tấu là để thăm dò, tới tìm anh cũng là để thăm dò, em muốn biết có thể trở về hay không,” Tần Lăng nói, hần nhìn ánh mắt Hạ Tiểu Sơn, “Em với Tô Bác sau chuyện lần đó cũng không còn gặp nhau nữa. Sau này tại Pháp anh ta cũng có theo đuổi, em đều cự tuyệt. Anh thì sao?”

.....

Giản Minh nhét một bụng thịt nướng, uống cũng hơi say, khoác áo vest lên vai, mang theo một hộp đồ ăn ra khỏi quán nhậu. Ba huynh đệ còn lại bên trong tiếp tục uống, anh chỉ muốn về.

“Mới uống vài chén sao đã đi, tối thứ sáu lại không có việc gì, chẳng lẽ còn trở về làm thêm?” Lúc sắp đi Đại Mã còn cản.

“Trong nhà còn một tên bệnh nhân,” Giản Minh lắc đầu, “Đem đồ ăn về cho hắn.”

“Hải, chẳng phải chỉ là đau bụng sao, bệnh gì a, cậu hầu hạ như tổ tông,” Tam hầu tử nói.

Giản Minh uống rượu nhiều, cũng không kiêng dè, trực tiếp thổ tào, “Cái tên ngu ngốc kia hể mà đói bụng là ăn mì tôm, thế nào chẳng đau hơn, còn hơn cả tổ tông.”

Thế là Nhị lẳng tử nhíp bàn xương, “Lang quân a ~ người có đói có sợ không a ~ người có đói a~, theo tứ nương ta a~, tứ nương làm nước lèo cho người ~”

“Cút cút cút,” Giản Minh đạp chết hắn xong liền đi.

Lắc lư ra khỏi bar, gió đêm vừa thổi, cũng thanh tĩnh một ít. Giản Minh nhắc túi lên nhìn bên trong có cánh gà cùng khoai tây chiên, ngẫm lại thấy tiêu chảy ăn cũng không tốt, vẫn là trở về nấu một nồi cháo vậy.

Anh vừa phát tay đón xe vừa lắc đầu, trong lòng thở dài, tổ tông.

Hạ Tiểu Sơn chạy trước chạy sau hầu hạ anh, rất thích gọi anh là tổ tông. Nhưng thực ra họ Hạ mới thật là tổ tông. Giản Minh mặc kệ có người chiều cổ hay không đều tự mình chu toàn, Hạ Tiểu Sơn thì sao, vừa bị đá liền bỏ việc, hồ ăn loạn uống, xem đêm là ngày, làm người khác nóng ruột nóng gan lo lắng.

Đợi nửa ngày cũng không có xe, anh thấy trung tâm văn hóa phía trước có một đám người rộn ràng nhốn nháo, phỏng chừng mới coi diễn xong, taxi đều tụ về đó, vì thế anh đành đi bộ đến đó, ý định đi kè người ta.

Đến gần mới nhìn thấy áp phích ngay cổng, Giản Minh thờ ơ quét mắt qua, cảm thấy rất quen thuộc, thiếu niên ngọc thụ lâm phong ôm violon đứng ở giữa ánh đèn.

Gió lạnh giật mình, rượu tỉnh hơn phân nửa.

Anh cau mày đi đến vài bước, thấy rõ danh tự nghệ sĩ, lại thấy rõ thời gian phía dưới. Nhớ lại Hạ Tiểu Sơn gần đây bộ dạng lo lắng, tối nay lại tự nhiên “Tiêu chảy”.....

Giản Minh triệt để tỉnh rượu.

.....

“Anh có người khác,” Hạ Tiểu Sơn nói.

Di động trong túi hắn cùng lúc đó lại vang lên, hắn dùng loại Nokia cũ kỹ, không phải smartphone. Cũ kỹ nên tiếng chuông đơn điệu mà độc đáo chói tai, vang vọng trong con hẻm nhỏ trống rỗng, giữa lúc về khuya làm người ta giật mình. Nhưng bọn họ không ai để ý.

Tần Lăng có chút sững sốt, nhưng vẫn rất lạnh tĩnh, “Chuyện khi nào?”

Hạ Tiểu Sơn không nói rõ lúc nào, chỉ có thể nói, “Gần đây.”

“Là loại người nào?”

“..... Anh ấy rất tốt.”

“Tốt đến mức so được với mười mấy năm chúng ta bên nhau sao?” Tần Lăng nói, “Em hiểu anh hơn bất kì ai, tiểu Sơn, anh chỉ nhớ tình bạn cũ. Anh đã nhớ thì không dễ dàng quên. Anh thật sự yêu hấn thì đã không ra đây gặp em.”

Di động trong túi vẫn vang vọng, lúc này phân nửa là đội hữu gọi tới giục lên mạng xoát phó bản. Hạ Tiểu Sơn thò tay vào trong túi, ấn tắt đi.

“Anh đến là để giải thích,” Hấn nói, “Khi đó anh không hiểu chuyện, không quan tâm em, mới có chuyện phát sinh sau này. Còn nữa, mấy thứ này đều trả cho em.”

Hấn đưa túi bóng cho Tần Lăng.

.....

Giản Minh cầm di động đi nhanh đến quảng trường trung tâm văn hóa. Khán giả đều đã tản đến ngã tư đường đón xe, trên quảng trường chỉ có vài sinh viên đứng gần suối phun, như là tình nguyện viên, giữ biểu ngữ “dội nước đá khiêu chiến chứng bệnh als”, bưng thùng quỳên tiền, bưng cả một thùng đựng nước đá, có chụp ảnh có người tình nguyện mặc sẵn quần đùi đội bị dội nước, ồn ào.

Giản Minh kéo lại một cô nương đứng ở vòng ngoài, “Xin hỏi lúc này biểu diễn âm nhạc ở chỗ nào?”

Cô gái chỉ vào cửa bên hông, “Chỗ đó gần nhất. Bất quá hiện tại đã tan rôi, mọi người cũng về hết.”

.....

Tần Lăng khê cau mày kéo khóa kéo của túi ra xem, đều là những món quà lúc trước hấn tặng Hạ Tiểu Sơn.

“Em hiểu rõ anh, anh nhớ bạn cũ,” Hạ Tiểu Sơn nói, “Cho nên không kết thúc liền không có cách bắt đầu lại từ đầu. Tần Lăng, chúng ta chia tay đi.”

Tần Lăng bỗng dưng vứt túi bóng, nhào lên kiễng chân kéo mặt Hạ Tiểu Sơn xuống hôn.

Hạ Tiểu Sơn theo bản năng định đẩy hấn ra, môi liền cảm thấy đau đớn, không ngờ bị cắn đỏ máu. Hấn thấy thần tình của Tần Lăng, là phần nộ hỗn loạn thương tâm cuồng loạn, hấn đời này chưa bao giờ thấy Tần Lăng thất thố như thế, Hạ Tiểu Sơn nhất thời ngốc lạng, tay cũng buông lỏng.

Di động trong túi lại vang lên, kịch liệt chói tai đến mức tựa như tiếng tim đập vang vọng bên tai bọn họ lúc này.

“Em không tin!” Tần Lăng nâng mặt hấn gằm nhẹ, “Em không tin anh có thể quên em! mười bốn năm, Hạ Tiểu Sơn, mười bốn năm! Anh đã quên chính anh nói cái gì?! Anh từng nói yêu em một đời! Mẹ nó anh có thể quên?!”

Hạ Tiểu Sơn thống khổ nói, “Anh không quên, nhưng là.....”

Câu tiếp theo của hấn lại bị Tần Lăng tắc trong cổ họng, lần này đến đầu lưỡi đều tiến vào, xúc cảm quen thuộc đã lâu mang theo đau đớn điên cuồng.

Nhịp tim đập lẫn với tiếng chuông điện thoại loạn xạ, thậm chí còn kèm theo tiếng bước chân gần trong gang tấc, Hạ Tiểu Sơn thoáng đại ra rồi trong lòng lại cảm giác như có đại bác bắn tới, ấn bả vai Tần Lăng đẩy mạnh ra!

Đôi môi tách ra vang lên một tiếng “Ba!” khoa trương, dưới ánh trắng một sợi chỉ bạc vẫn còn nối liền, bên khóe môi Hạ Tiểu Sơn lấp lánh, sau đó hấn vừa quay đầu lại —

Giản Minh xanh mặt đứng ở đầu ngõ, di động nắm trong tay cơ hồ bóp đến nát.

31. Chương 31

Hạ Tiểu Sơn nháy mắt run rẩy toàn thân, đánh mất khả năng ngôn ngữ, ánh mắt còn chưa kịp chuyển, một túi đồ ăn đầy mỡ ngay lập tức nện lên đầu. Cánh gà cùng khoai tây chiên đỏ xèo trên đôi cẩu nam nam.

Giản Minh xoay người bỏ đi.

Hạ Tiểu Sơn choáng váng mười giây mới kịp phản ứng, bàn chân như bôi dầu chạy đuổi theo, hét thảm trong lòng – mẹ nó chứ! này còn có thể cầu huyết hơn không!!

“Giản Minh!” Hạ Tiểu Sơn vừa đuổi vừa kêu.

“Tiểu Sơn!” Tần Lăng cũng đuổi theo hần.

Con mẹ nó! ngài cũng đừng thêm phiền, Tần tổ tông!!

Giản Minh bước đi như bay, trực tiếp chạy tới đám tình nguyện viên cạnh suốt phun, Hạ Tiểu Sơn vừa chạy vừa thở hồng hộc đuổi theo anh. Vừa muốn nói chuyện, liền thấy Giản Minh móc ví tiền, rút hết mọi thứ bên trong ném vào thùng quỳen góp.

— sau đó hần nhấc một thùng nước đá lên, xoay người đổ ập lên đầu Hạ Tiểu Sơn!

“A —! a —!” Hạ Tiểu Sơn kêu thảm thiết!

“Ba ba ba ba ba!” Các tình nguyện viên nhanh chóng vỗ tay, cổ vũ ồn ào.

Hạ Tiểu Sơn bị dội một thùng liền biến thành chó đông lạnh, khớp hàm run bấp chân run, khom lưng mém chút quỳ xuống trước mặt Giản Minh, muốn nói cũng không nổi, chỉ có thể lập cập nắm chéo áo của Giản Minh, “Giản..... Giản.....”

Giản Minh chống eo từ trên cao nhìn xuống hần, đầy mặt âm trầm, ném thùng băng cười lạnh nói, “Hạ lông chân, cậu biết năm đó cậu làm chuyện gì là ngu nhất không?”

Anh một cước đá Hạ Tiểu Sơn lăn ra đất, xếp tay áo rít gào, “Cậu come out, đánh tiểu tam gần chết! trong khi tiện nhân phản bội mình thì cậu lại không xuống tay —! lão tử hôm nay không đánh cho cái tên tiện nhân trong đầu cậu văng ra, lão tử viết ngược chữ Giản—!”

Bắt đầu một trận quyền vung chân đập! Taekwondo Muay Thái Thái Cực quyền Ý hình quyền Vịnh Xuân quyền, quyền trên quyền dưới trái phải ngược xuôi, đâm đá cầu quyền cũng xài

Tần Lăng lúc này mới yếu ớt chạy tới, vừa tới liền thấy đánh nhau dã man quá, sợ ngấy người, kéo Giản Minh lại kêu, “Anh làm gì?! Anh là ai?! Còn đánh nữa tôi báo công an?!”

Giản Minh chân đập Hạ Tiểu Sơn, vung tay xô Tần Lăng, chỉ thẳng vào mũi hần chửi to, “Đồ tiện nhân hồ ly tinh, đã ngoại tình còn có mặt mũi trở về câu dẫn nam nhân của lão tử?! Chỗ này không có chuyện của cậu, cút!”

Tần Lăng bị hần mắng đến sừng sốt, khi kịp phản ứng nhất thời tức giận đến mức mặt đỏ bừng, “Anh! Tôi với anh ấy còn chưa chia tay, tôi mới là bạn trai anh ấy! nơi này không có chuyện của anh!”

“Mẹ nó đừng ép tôi không nể mặt!” Giản Minh hung thần ác quỷ hướng về phía Tần Lăng xấn tay áo, nhất thời làm Tần Lăng sợ tới mức rút lui ba thước, “Người ta vì cậu mà bị ba đánh cho gãy chân, vì cậu mà đi sớm về tối vừa học vừa làm! Cậu con mẹ nó rảnh thấy ăn chơi đàn đấm, còn trách người ta không rảnh chiều chuộng thói đồng đẳng của cậu! Bên này bám hần không buông tay, bên kia ngoại tình tìm vui! Muốn đi nước ngoài liền ném hần chạy, ở nước ngoài sống không nổi liền về đây bám cổ hần! Cũng chỉ có cái loại mõ heo che mắt ngu ngốc như hần mới bị cậu lừa! Cúc hoa thâm còn giả vờ làm hoa sen trắng?! lão tử cảnh cáo cậu, lão tử hiện tại không rảnh đánh cậu, cậu còn dám xuất hiện trước mặt hần cùng lão tử một lần nữa, lão tử đánh cậu từ bạch liên hoa thành đầu heo —!”

Anh khí thế ngùn ngụt rống lên, toàn thể quần chúng lặng ngắt như tờ. Tần Lăng bị sát khí của anh đập vào mặt sợ tới mức ngồi bệt dưới đất, Hạ Tiểu Sơn mặt mũi bầm dập nằm ngay đơ dưới chân, mọi người vây xem bởi vì tin tức quá lớn mà đại não đứng hình, nhất tề há to miệng.

Sau một hồi lặng im, cả đám thanh niên nam nữ mồ hôi ròng ròng gơ cả hai tay vỗ to ba ba ba ba.

“Vỗ tay cái gì?!” Giản Minh trừng mắt nhìn qua, “Đem hết ảnh chụp phim quay vừa nãy đưa cho lão tử xóa!”

Từng em tình nguyện viên bị tròng mắt liền giao nộp ảnh chụp video, Giản Minh nhặt ví tiền của mình lên, móc đến đồng xu cuối cùng ra quỳn góp. Sau đó móc ví của Hạ Tiểu Sơn ra, chỉ chừa lại năm mươi tệ tiền xe, còn lại cũng nhét vào thùng.

Khom người nhấc Hạ Tiểu Sơn nửa chết nửa sống lên lưng, anh cũng không thèm nhìn lại Tần Lãng đang ngồi bệt dưới đất, lảo đảo ra đường vẫy taxi, ném Hạ Tiểu Sơn vào, lên xe rời đi.

Taxi bình thường vẫn chạy đến cổng bệnh viện, nhưng vào ban đêm tai nạn giao thông nhiều, ngoài cổng có mấy chiếc xe cứu thương nên xe khác tạm thời vào không được. Giản Minh bảo tài xế dừng xe ở bên ngoài, vừa kéo vừa dìu Hạ Tiểu Sơn đi vào phòng cấp cứu.

Hạ Tiểu Sơn nằm trên lưng anh cứ thút thít thút thít, rút cuộc mơ hồ tỉnh lại, dán vào lỗ tai Giản Minh liên tiếp khịt mũi.

“Khóc cái gì mà khóc?” Giản Minh mắng hấn, “Ngu đến mức không có tiền đồ, không đánh chết cậu là đã nương tay.”

“Tôi không khóc,” Hạ Tiểu Sơn mặt mũi bầm dập hít thở, “Tôi đang cười.”

“Cười cha cậu!” Giản Minh nổi giận.

“A, a a a.....” Hạ Tiểu Sơn không dám lớn tiếng cười, khoe miệng bị đánh sứt, cười lên là đau, hấn hít hít khí lạnh nói, “Anh đánh thật đau, đánh tôi đau đến tỉnh.”

“Đáng lắm!”

“Tôi tỉnh, tôi thật tỉnh, chưa bao giờ tỉnh táo thế này.”

“Tôi thấy cậu bị đánh choáng váng rồi, đợi lát nữa tìm bác sĩ chụp CT não cho cậu, không thể xem thường.”

Hạ Tiểu Sơn vẫn cười, hai tay ôm sát cổ Giản Minh, “Tôi không muốn hôn cậu ta, là cậu ta ép tôi. Tôi hôm nay gặp cậu ta, chỉ là đem trả hết mấy thứ dây dưa, nói chia tay cậu ta.”

“Quý mới tin,” Giản Minh rầm rì nói.

“Thật, tôi tỉnh, tôi rõ rồi. Tôi yêu anh, chỉ yêu anh.”

Giản Minh chân mềm nhũn, thiếu chút nữa làm cả Hạ Tiểu Sơn té ào vào bãi cỏ bên đường, anh dựa vào bồn hoa lấy lại bình tĩnh, rồi nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Cậu nói gì? Hạ lông chân, cậu lặp lại lần nữa?”

Hạ Tiểu Sơn cũng như nổi điên, hả họng hô lên, “Giản Tiểu Minh tôi yêu anh, tôi yêu anh! Chỉ yêu anh! Tôi không yêu tiện nhân giả dạng bạch liên hoa! Chỉ yêu anh!! Tôi không muốn đi bệnh viện! tôi về nhà! tôi muốn làm anh! Muốn làm ngay bây giờ!”

Giản Minh ba chân bốn cẳng bịt miệng hấn, tay run run thanh âm cũng run lên, “Cậu, Cậu thần kinh a! câm miệng cho tôi! Về, về nhà nói đi!”

“Về nhà về nhà về nhà!” Hạ Tiểu Sơn khóc lóc om sòm như con nít.

“Ngậm miệng ngậm miệng ngậm miệng!” Giản Minh vội vàng đi bịt miệng hấn, đột nhiên dưới tay ướt.

Hạ Tiểu Sơn oa oa phun máu vào tay Giản Minh, mơ hồ nhếch miệng cười với Giản Minh, sau đó trợn trắng mắt hôn mê.

“Hạ lông chân?! Hạ lông chân —!”

.....

“Chắc chắc chắc chắc chắc chắc,” bác sĩ nói, “Huynh đệ không thể qua một đêm trở thành thù, có gì phải thương lượng với nhau, hai người sao lại đánh nhau như vậy?”

“Phun, phun phun phun phun học máu!” Giản Minh không rảnh cùng ông ta dông dài, liên tiếp chỉ lòng bàn tay mình máu tươi đầm đìa.

“Tôi biết học máu mà, cậu đánh hấn rút một cái răng, làm sao mà không phun máu chứ? Khi nào hấn tỉnh nhớ đem qua nha khoa trồng lại. Trên người đều chỉ bị chút thương ngoài da, bồi cồn iot là được. Hấn cầm

xúc kích động dẫn đến bị choáng, không có cái gì đáng lo, cậu còn không yên lòng, nằm viện quan sát hai ngày.”

Giản Minh ôm Hạ Tiểu Sơn, gật đầu như gà mổ thóc. Đợi thầy thuốc quay đầu đi, liền vỗ cho Hạ Tiểu Sơn một bàn tay!

Tên khốn ngu ngốc, hừ chết gia gia!

Hạ ngu ngốc sần mi khổ kiểm choáng váng, như là mơ thấy cái gì không tốt, miệng còn rên hừ hừ.

Giản Minh lại vỗ miệng hắn, “Miệng bần, chó liếm cũng không biết tránh.”

Hạ Tiểu Sơn rốt cuộc bị vỗ cho tỉnh, lắc lắc đầu, bắt lấy tay Giản Minh lay lay, “Giản..... Giản.....”

Lợi của hắn sưng vù, quai hàm phồng lên như nhét hạch đào, nói không lưu loát.

“Tôi ở đây,” Giản Minh tức giận.

Hạ Tiểu Sơn nhú hai mắt gấu trúc, cố gắng neho lại nhìn anh, có chút vui mừng, giữ tay anh không chịu buông, ngẩng đầu thấy bốn phía tuyết trắng, suy nghĩ một lát lại gian nan nói, “À à anh ầu ơm [lần này anh nấu cơm]..... anh ầu ạ oi [anh hầu hạ tôi]..... Oi à ăo a [tôi là lão gia], anh à ông ân [anh là lông chân].....”

Giản Minh trợn trắng mắt, “Tĩnh tĩnh, cậu chỉ rụng có cái răng, gì cũng không bị, bộ nghĩ mình mắc bệnh nan y hả?”

Hạ Tiểu Sơn nghe được bệnh tình, tiếc hận thở dài, lui một bước tiến một bước, “Anh ông hầu hạ oi [anh không hầu hạ tôi], ậy anh ững ói ời ễ e [vậy anh cũng nói lời dễ nghe].....”

“Nói cái gì?”

“Ôi ă ỏ ình ời à [tôi đã tỏ tình rồi mà], ờn anh [còn anh].....”

Giản Minh cong mi cong mắt cười, dán vào bên tai hắn, hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói, “Tôi cũng.....”

Hạ Tiểu Sơn tập trung tinh thần, hết sức chăm chú.

“Tôi cũng muốn làm cậu.”

— mẹ nó! không phải câu này!

32. Chương 32: Phiên Ngoại

Phiên ngoại: (hài hòa) tiểu kịch trường

Lông chân: Tiểu Minh Tiểu Minh, gần đây anh luôn dè dặt, mọi người đều nhìn chán, hoài nghi tác giả không chơi hồ công, nhiều thịt ăn sẽ ghen, anh cũng bảo tác giả thay đổi khẩu vị đi.

Tiểu Minh: Đó là do cậu không biết tác giả là ai, người này ăn gì cũng nghiện ha ha ha. Lại nói, muốn thịt vào phiên ngoại mà ăn, như vậy mấy người lậu không để ý, chỉ chòm mỗi chính văn, đọc giả nhìn không thấy phiên ngoại, cả thế giới nơi nơi cầu phiên ngoại, thế nhưng lại tìm không thấy địa chỉ ban đầu post truyện cùng tác giả, buồn tủi cực kỳ, có phải rất thú vị hay không, mua ha ha ha!

Lông chân:..... Tiểu Minh, anh vẫn nên cẩn tác giả lặn đi, nếu không sẽ bị độc giả nướng thành dê thui đó.

Tiểu Minh: Khụ, nếu ép tác giả giao phiên ngoại chắc còn có thể giữ cái mạng này.....

Tác giả: Bần đạo chỉ muốn nói là lúc này đã là nửa đêm, bần đạo uống chút rượu, nào đi ngủ viết không ra chữ, phiên ngoại từ từ ném..... Khụ.....

...

Phiên ngoại chỉ lông chân tiểu kịch trường

SM:

“Lão, lão gia, tôi biết sai lầm tôi không nên lên anh đi gặp người ta, quỳ bàn giặt thì quỳ bàn giặt, cái dây lưng của anh có thể cắt đi không? Sao lại lấy dây đeo của Thiên Nga đeo vào cổ tôi, cổ tôi to hơn nó đeo không được đâu, không được, khụ..... Khụ khụ, cứu mạng! thở không nổi Đừng, đừng lấy cổ mèo chột chỗ đó! ngứa ngứa ngứa Chuột máy mới mua cho Thiên Nga chơi anh đừng làm bẩn, anh anh anh làm gì! đừng, đừng nhét vào nơi đó! a a a! tôi sai lầm tôi thật sự sai lầm, lấy, cầm ra đi a..... Anh, anh lấy dao cạo ra làm gì! Thiên Nga, cứu mạng a a a —!”

Ba ba phiền não:

“Không có, ba, ba tin tôi đi, chỉ có lần đó thôi, tôi thấy anh ta hôm đó hầu hạ ba tốt, tôi nhường đó, bình thường đều là tôi khi dễ anh hết đó. Gì? Anh ta khôn khéo, tôi ngốc? Nhi tử của ba gọi là thông minh nhường nhịn đó, lại nói ba nhìn tôi sức dài vai rộng, anh ta eo thon chân dài, chỗ nào giống tôi bị anh ta khi dễ! được rồi đúng không? Ngài hiện tại có thể ăn ngon ngủ yên chưa? Tôi đây cúp điện thoại a? Tết âm lịch lại trở về gặp ba.”

Nói với nhi tử:

“Thiên Nga a, cũng đã qua hai tháng, mẹ con như thế nào vẫn cau có cả ngày? Ghen gì gì đó cũng không phải rõ ràng rồi sao. Có khi mẹ con giả vờ giả vịt, gặt cha tự nguyện hiến thân không. Cha con tạm nhân nhượng vì lợi ích lâu như vậy, cũng nên trùng chấn hùng phong con nói có phải hay không? Đêm nay tìm mẹ con luyện quyền pháp!”

Tự mình đối thoại:

“Mẹ nó..... eo của cha.....”

Bái kiến cha mẹ chồng:

“Mẹ, mẹ có thể nhận ra con không? Con là Minh Minh, con mang con dâu đến gặp mẹ! Làm gì ư? Con dâu là nghiên cứu sinh, là phần tử trí thức, rất có tiền đồ! học cái gì ư? Học vẽ đó, vẽ nhà, vẽ sau vẽ cho mẹ một đồng nhà? Có tốt với con không ư? Tốt chứ! Rất nghe lời! Con chỉ đông không dám đi hướng tây! Đúng không mèo con? Để con rót cho mẹ ly nước Gì? Mông to quá hả? Mông to để để nha.”

Bái kiến hảo cơ hữu:

“Ngồi đây đều là huynh đệ, tôi lão Tứ cũng không dám giấu mọi người, khụ gì kia, tôi cùng lông chân, thực ra..... Ngọa tào cái gì?! Mọi người sớm nhìn ra?! gì? Năm đó chuyện Hà Thụy Thăng mọi người cũng biết? Ngọa tào Nhị lăng tử còn phun nước bọt vào siêu nước của hắn? Cậu phun hắn làm gì? Cậu sẽ không thâm mến tôi chứ..... Thật thâm mến tôi? Chắc chắc, khó trách đã ngoại tốt nghiệp lần đó cậu chen vào túi ngủ của tôi! Cậu thế nào không nói sớm chứ! Cậu sợ Hạ lông chân cái gì? Hạ Tiểu Sơn, còn không kính nhị ca một ly! cảm ơn hắn đem tôi cho cậu!”

Say sưa:

“Tửu lượng dở như vậy cậu uống nhiều như vậy làm gì? Nhị lăng tử bị cậu ép uống đến ói. Chúng tôi nói đùa cậu cũng tin sao cái tên ngu này? Cậu không thấy nhị lăng tử thẳng như cọng lông à! Đứng lên mau, đứng lên đi vào xe. Tôi cảnh cáo cậu dám ói ra thử đi, lão tử vừa mua xe. Cậu làm gì làm gì! đừng sờ loạn, vẫn còn đang chạy trên đường! mẹ nó, tốt xấu cũng chờ chạy vào gara, a! Mẹ nó..... A..... Chật chết, ra ghế sau..... Không a, chỗ đó, chỗ đó, A..... Ừm? Sao lại ngừng? Lông chân? Chân..... Mẹ nó! làm được nửa tiếng lại ngủ gật à?!”

Trò chuyện nhi tử:

“Trụi Lông lại đây! Cho ba mượn xích cổ!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ky-ky-phuc-ky-ky>